

PRIČA ZAVRŠAVA S NAMA

Ljubavni roman godine

BalkanDownload

**COLLEEN
HOOVER**

"Svaka osoba koja diše i ima puls trebala bi pročitati ovu knjigu."

— Kami Garcia, autorica bestsellera New York Timesa

NAKLADA
NEPTUN

Naslov izvornika

Colleen Hoover

It Ends With US

elektroničko izdanje obradila

tonka

Colleen Hoover

Priča završava s nama

S engleskog prevela
Zrinka Budak

*Za mog oca, koji je dao sve od sebe da bude bolji
čovjek. I za moju majku, koja se pobrinula da ga
nikad ne vidimo u najgorem izdanju.*

I. DIO

Poglavlje 1

I dok sjedim s jednom nogom prebačenom preko zaštitnog zidića i gledam dolje s dvanaestog kata na ulice Bostona, ne mogu si pomoći da ne razmišljam o samoubojstvu.

No ne o *vlastitom*. Dovoljno volim svoj život da ga želim proživjeti.

Više razmišljam o drugim ljudima i o tome kako oni uopće donesu odluku da jednostavno završe sa svojim životom. *Požale li ikad tu odluku?* U trenutku kad se puste, u onu sekundu prije udarca u tlo – mora biti barem malo žaljenja u tom kratkom slobodnom padu. Gledaju li oni kako tlo juri prema njima i pomisle li: „*Ah, sranje, ovo je bila uistinu loša zamisao.*”

Čini mi se da ipak to ne pomisle.

Ja često razmišljam o smrti. Posebice danas, s obzirom na to da sam upravo – prije dvanaest sati – održala jedan od najpovijesnijih posmrtnih govora kojem su stanovnici Plethore u državi Maine imali prilike svjedočiti. Dobro, možda nije baš najpovijesniji. Mogao bi se radije smatrati najkatastrofalnijim. Vjerojatno to ovisi o tome pitate li moju majku ili mene. *Moju majku, koja vjerojatno nakon današnjeg dana dobrih godinu dana neće razgovarati sa mnom.*

Nemojte me pogrešno shvatiti; taj posmrtni govor koji sam održala nije bio dovoljno dubok da ostane zabilježen u svjetskoj povijesti, poput onog koji je Brooke Shields održala na pogrebu Michaela Jacksona. Ili onog koji je održala sestra Stevea Jobsa. Ili brat Pata Tillmana. Ali bio je povijesni na svoj način.

Na početku sam bila nervozna. Ipak je to bio pogreb fenomenalnog Andrewa Blooma. Obožavanog gradonačelnika mog rodnog rada Plethore u državi Maine. Vlasnika najuspješnije agencije za nekretnine u

gradskim okvirima. Suprug obožavane Jenny Bloom, najcjenjenije pomoćne nastavnice u cijeloj Plethori. I otac Lily Bloom – one čudne djevojke s neukrotivom crvenom kosom koja se nekoć zaljubila u beskućnika i osramotila cijelu svoju obitelj.

To bih bila ja. Ja sam Lily Bloom, a Andrew je bio moj otac.

Čim sam danas održala govor njemu u čast, uhvatila sam let direktno za Boston i zauzela prvi krov koji sam uspjela naći. *Ponavljam, ne zato što imam samoubilačke misli.* Nemam se nikakvih planova baciti s ovoga krova. Samo mi je uistinu trebalo malo svježeg zraka i tišine, a to nažalost ne mogu dobiti iz mog stana na trećem katu koji uopće nema pristup krovu i uz cimericu koja se voli slušati kako pjeva.

Doduše, nisam računala na to koliko će ovdje gore biti hladno. Nije nepodnošljivo, ali nije ni ugodno. No barem se vide zvijezde. Mrtvi očevi i naporne cimerice, i upitni posmrtni govori nisu tako strašni kad je noć dovoljno vedra da doslovno osjećaš strahopoštovanje prema veličanstvenosti svemira.

Obožavam kad me nebo natjera da se osjećam beznačajno.

Sviđa mi se ova noć.

Ovaj... dajte da to parafraziram, jer prošlo glagolsko vrijeme prikladnije opisuje moje osjećaje.

Sviđala mi se ova noć.

Jer na moju nesreću, vrata su se upravo otvorila tako silovito da sam očekivala kako će stubište ispljunuti neko ljudsko biće na krov. Vrata se zalupe, a zatim uslijede brzi koraci po terasi. Nisam se udostojala ni pogledati. Tko god ta osoba bila, najvjerojatnije me neće ni primijetiti kako s lijeve strane vrata sjedim na rubu krova. Došla je u takvoj žurbi, nisam ja kriva ako pretpostavi da je sama.

Tiho uzdahnem, zatvorim oči i naslonim glavu na žbukani zid iza leđa, proklinjući svemir što mi je grubo oteo ovaj mirni, introspektivni

trenutak. Najmanje što svemir može sada učiniti za mene jest pobrinuti se da je to žena, a ne muškarac. Ako već moram imati društvo, radije bih da je žensko. Snažna sam za svoju visinu i vjerojatno se znam obraniti u većini slučajeva, ali previše mi je ugodno i previše sam se opustila da bih usred noći bila na krovnoj terasi sama s nekim strancem. Možda ću se uplašiti za svoju sigurnost i imati potrebu otići, a uistinu ne želim otići. Kao što sam već rekla... ugodno mi je.

Konačno dopustim očima da proputuju do siluete koja se naginje preko ruba. Kakve sam ja sreće, on je definitivno muškarac. Čak i dok je ovako nagnut preko ograde, vidim da je visok. Široka su mu ramena u velikom kontrastu s krhkošću kojom je dlanovima obujmio pognutu glavu. Jedva uspijevam razaznati njegova leđa koja se mukotrpno podižu i spuštaju dok duboko udiše i polako izdiše.

Djeluje mi kao da je na rubu živčanog sloma. Razmišljam trebam li nešto reći da mu dam do znanja da nije sam, ili se nakašljati, ali dok se ja premišljam, on se okrene i udari nogom jednu od sklopivih ležaljki iza svojih leđa.

Ja se trznem kad ležaljka poleti preko terase, ali kako on nije svjestan da ima publiku, ne zaustavlja se samo na jednom udarcu. Ne prestaje udarati po toj ležaljci. A umjesto da popusti pred sirovom snagom njegove noge, ležaljka se samo odmiče sve dalje i dalje od njega.

Ova je ležaljka zasigurno napravljena od najtvrdog polimera.

Jednom sam gledala kako moj otac vozeći unatrag gazi vrtni stolić napravljen od tog materijala, a stolić mu se praktički smijao u lice. Udubio mu je branik, a na njemu nije bilo ni ogrebotine.

Ovaj tip očito shvaća da nije dorastao tako kvalitetnom materijalu jer konačno prestaje udarati ležaljku. Sad stoji nad njom, stisnutih šaka sa strane. Da budem iskrena, malo mu zavidim. Evo, čovjek svoju agresiju majstorski iskaljuje na vrtnom namještaju. Očito mu je dan bio usran, kao

i meni moj, ali dok ja svoju agresiju držim zatomljenu dok se ne počne manifestirati u obliku pasivne agresije, on zapravo ima dobar ispušni ventil.

Moj ispušni ventil obično je bilo vrtlarstvo. Svaki put kad bih bila pod stresom, jednostavno bih otišla u vrt i iščupala svaki korov koji sam uspjela pronaći. No otkad sam se prije dvije godine preselila u Boston, nemam vrt. Ni terasu. Nemam ni korova.

Možda bih trebala investirati u ležaljku od najtvrdjeg polimera.

Zurim u tog tipa još malo, pitajući se hoće li se ikad maknuti. On samo ondje stoji, bulji u tu ležaljku. Ruke mu više nisu stisnute u šake. Počivaju mu na bokovima i po prvi put primjećujem da mu je košulja malo tijesna oko bicepsa. Inače mu vrlo dobro pristaje, ali ruke su mu ogromne. Počinje žustro kopati po džepovima dok ne pronađe ono što traži i – sigurna sam, trudeći se osloboditi još nakupljene agresije – zapali joint.

Imam dvadeset tri godine, bila sam na faksu i tu i tamo uživala u ovoj istoj rekreativnoj drogi. Ne mislim osuđivati ovog tipa zato što ima potrebu zapaliti daleko od tuđih očiju. Ali o tome se radi – on *nije* sam. On samo to još ne zna.

Uvlači dug dim jointa i počinje se okretati prema rubu. Primijeti me dok otpuhuje dim. Zastane i na trenutak pogledi nam se sretnu. Ne djeluje šokirano, ali vidi se da mu nije ni drago što me vidi. Udaljen je otprilike tri metra, no zvijezde daju dovoljno svjetla da vidim kako mu oči polako klize preko moga tijela ne otkrivajući ni jednu jedinu misao. Ovaj tip je dobar blefer. Gleda me napola škiljeći, a usta su mu ravna kao crta, poput muške verzije Mona Lize.

„Kako se zoveš?” pita.

Osjetim njegov glas u želucu. To nije dobro. Glasovi bi se trebali zaustaviti u ušima, ali ponekad – zapravo ne baš često – neki se glas

probije dalje od mojih ušiju i odjekuje mi po cijelom tijelu. On ima jedan od takvih glasova. Dubok, samouvjeren, pomalo poput maslaca.

Kad mu ne odgovorim, on ponovno prinese joint ustima i povuče još jedan dim.

„Lily”, konačno kažem. *Mrzim svoj glas*. Zvuči preslabašno da bi uopće dopro do njegovih ušiju, a pogotovo da bi odjekivao po njegovom tijelu.

On malo podigne glavu i kimne prema meni. „Lily, hoćeš li molim te sići odavde?”

Tek kad to izgovori, primijetim njegovo držanje. On sad stoji uspravno, čak ukočeno. Skoro kao da ga je strah da ću pasti. *Neću pasti*. Rub je širok barem trideset centimetara, a većinom sam na strani krova. Kad bih i izgubila ravnotežu, lako bih se uspravila, da ne spominjem da je vjetar na mojoj strani.

Skrenem pogled na svoje noge, a zatim ga opet dignem prema njemu. „Ne, hvala. Sasvim mi je ugodno ovdje gdje jesam.”

On se malo okrene, kao da ne može gledati ravno u mene. „Molim te, siđi dolje.” Ovo je sada više zahtjev, unatoč riječi *molim*. „Ovdje ima sedam praznih ležaljki.”

„Skoro šest”, ispravim ga, podsjećajući ga da je jednu upravo pokušao ubiti. Njemu moj odgovor nije smiješan. Kad ga odbijem poslušati, on napravi nekoliko koraka prema meni.

„Dijeli te tek deset centimetara od pada u smrt. A meni je toga za danas previše.” On mi ponovno pokaže rukom da siđem. „Uzrujavaš me. A da ne spominjem to da me spuštaš.”

Zakolutam očima i prebacim noge na terasu. „Bože sačuvaj da joint propadne.” Skočim dolje i obrišem ruke o traperice. „Bolje?” kažem dok hodam prema njemu.

On glasno odahne, kao da je cijelo vrijeme dok sam sjedila na tom rubu zadržavao dah. Prolazim kraj njega uputivši se na onu stranu krova s boljim pogledom i ne mogu si pomoći da ne primijetim kako je nažalost jako sladak.

Ne. Sladak je uvreda.

Ovaj tip je *predivan*. Njegovan, miriše na lov, izgleda nekoliko godina stariji od mene. Pojave mu se sitne borice u kutovima očiju dok me slijedi pogledom, a čini mi se da su mu usne naškubljene, čak i kad nisu. Kad stignem do one strane zgrade koja gleda na ulicu, nagnem se naprijed i zurim u aute ispod, pokušavajući ne djelovati impresionirana njime. Vidim već po njegovoj frizuri da je ona vrsta muškaraca kojima se ljudi lako impresioniraju i odbijam mu nahraniti ego. Što ne znači da je učinio nešto što bi me natjeralo da pomislim da uopće ima ego. Ali, odjeven je u sportsku košulju marke Burberry, a nisam sigurna da me ikada u životu primijetio netko tko si takvu košulju može lako priuštiti.

Čujem korake kako mi prilaze s leđa, a zatim se on naslanja na ogradu kraj mene. Krajičkom oka gledam kako uvlači još jedan dim jointa. Kad završi, ponudi mi ga, ali ja odmahnem rukom. Zadnje što mi sada treba jest biti pod utjecajem u društvu ovog tipa. Već njegov glas je neka vrsta droge. Nekako ga želim opet čuti pa mu postavim pitanje.

„Onda, što ti je ona ležaljka učinila da te tako razljutila?”

On me pogleda. Onako, *stvarno* me pogleda. Gleda me u oči i samo zuri, intenzivno, kao da mi sve moje tajne pišu na licu. Nikad u životu nisam vidjela tako tamne oči poput njegovih. Možda i jesam, no doimaju se tamnijima kad su nalijepljene na tako zastrašujuću pojavu. On mi ne odgovara na pitanje, ali ja ne odustajem jer sam previše znatiželjna. Ako me natjerao da siđem s vrlo mirnog, ugodnog ruba, onda očekujem da me zabavi odgovorima na moja znatiželjna pitanja.

„Je li riječ o ženi?” pitam ga. „Slomila ti je srce?”

On se tiho nasmije na ovo pitanje. „Kad bi barem moji problemi bili tako trivijalni kao što je ljubav.” Naginje se prema zidu da bi me pogledao u oči. „Na kojem katu živiš?” Lizne prste i uštiple kraj jointa, a zatim ga pospremi u džep. „Nisam te dosad nikad primijetio.”

„Zato što ne živim ovdje.” Pokažem prstom u smjeru svog stana. „Vidiš onu zgradu osiguranja?”

On škilji prema smjeru koji pokazujem. „Vidim.”

„Ja živim u zgradi pored. Preniska je da bi se vidjela odavde. Ima samo tri kata.”

Nalaktio se na rub i opet me gleda. „Ako živiš tamo, što radiš tu? Tvoj dečko tu živi?”

Zbog njegovog se komentara nekako osjećam jeftino. Ovo je bezvezno – najobičniji amaterski ulet. S obzirom na njegov izgled, znam da je vještiji od ovog. Pretpostavljam da složenije ulete čuva za žene koje smatra vrijednima.

„Imaš lijep krov”, kažem mu.

On podigne obrvu, čekajući bolje objašnjenje.

„Trebalo mi je svježeg zraka. Mjesto za razmišljanje. Otvorila sam Google Earth i pronašla najbližu zgradu s pristojnom krovnom terasom.”

On me promatra uz smiješak. „Barem si praktična”, kaže. „To je dobra osobina.”

Barem?

Kimam, jer ja *jesam* praktična. I to *jest* dobra osobina.

„Zašto si trebala svježeg zraka?” pita me.

Zato što sam danas sahranila svoga oca i održala povijesno katastrofalni posmrtni govor i sada se osjećam kao da ne mogu disati.

Ponovno se okrenem naprijed i polako izdahnem. „Možemo li samo malo šutjeti?”

Činilo se da mu je laknulo zato što sam zamolila za tišinu. Naginje se preko ruba i pusti ruku da mu visi dolje dok zuri u ulicu. Ne mijenja položaj neko vrijeme, a ja cijelo vrijeme buljim u njega. On vjerojatno zna da buljim, no čini se da ga nije briga.

„Prošlog mjeseca neki je čovjek pao s ovog krova”, kaže on.

Živciralo bi me kako ne poštuje moju molbu za tišinom, ali ovo me sad zaintrigiralo.

„To je bio nesretni slučaj?”

On slegne ramenima. „To nitko ne zna. Dogodilo se navečer. Njegova žena je rekla da je bila spremala večeru, a on joj je rekao da će se popeti ovamo gore da malo slika zalazak sunca. Bio je fotograf. Ljudi misle da se nagnuo preko ruba da fotografira vedutu grada i poskliznuo se.”

Pogledam preko ruba pitajući se kako se netko uopće može dovesti u situaciju da može slučajno pasti. A onda se sjetim da sam prije samo nekoliko minuta sjedila s nogama prebačenim preko ruba krova.

„Kad mi je sestra rekla što se dogodilo, jedino o čemu sam mogao razmišljati jest je li uspio napraviti dobru sliku. Znaš, nadao sam se da njegov fotoaparat nije pao zajedno s njim jer to bi bila prava šteta. Umrijeti zbog ljubavi prema fotografiji, a ni ne uspjeti uslikati tu posljednju sliku koja te koštala života.”

Njegovo razmišljanje me nasmije. Iako nisam sigurna da sam se trebala nasmijati na to. „Zar ti uvijek kažeš ono što ti je na pameti?”

On slegne ramenima. „Većini ljudi ne.”

Ova rečenica mi izmami smiješak. Sviđa mi se to što me on uopće ne poznaje, ali iz nekog razloga, koji god to bio, on mene ne smatra *većinom ljudi*.

Naslanja leđa na rub i prekriži ruke na prsima. „Tu si rođena?”

Odmahujem glavom. „Ne, nisam. Doselila sam se iz Mainea nakon faksa.”

On namršti nos i to mi je nekako seksi. Gledati ovog tipa – odjevenog u košulju Burberry i s frizurou od dvjesto dolara – kako radi smiješne face.

„To znači da si u bostonskom čistilištu, je li? To mora biti grozno.”

„Što ti to znači?” pitam ga.

Kut njegovih usana se izvije prema gore. „Turisti te tretiraju kao domaću osobu, a domaći kao turista.”

Smijem se. „Ideš. To je jako točan opis.”

„Ja sam tu tek dva mjeseca. Još nisam ni u čistilištu što znači da ti ide bolje nego meni.”

„Zašto si došao u Boston?”

„Radi stažiranja. A i sestra mi živi ovdje.” On lupi nogama o pod. „Zapravo, točno tu ispod nas. Udala se za kompjutorskog genijalca iz Bostona i kupili su cijeli gornji kat.”

Pogledam dolje. „*Cijeli gornji kat?*”

On kima. „Srećković radi od doma. Ne mora se ni presvući iz pidžame, a zarađuje sedam znamenaka godišnje.”

Istina, pravi srećković.

„Kakvo stažiranje? Ti si doktor?”

On kima. „Neurokirurg. Ostalo mi je još manje od godine i onda je službeno.”

Elegantan, rječit i pametan. *I puši travu.* Da je ovo pitanje na testu, pitala bih se koji odgovor ne pripada ovamo. „Zar doktori smiju pušiti travu?”

On se naceri. „Vjerojatno ne. Ali kad povremeno ne bismo zapalili, mnogo više liječnika bi skočilo preko ruba ovakvih zgrada, uvjeravam te.” Ponovno gleda naprijed, naslonivši bradu na ruke. Oči su mu sada

zatvorene, kao da uživa u vjetru koji mu oplahuje lice. Ovako uopće ne izgleda tako zastrašujuće.

„Hoćeš čuti nešto što samo domaći ljudi znaju?”

„Svakako”, kaže on, ponovno se usredotočivši na mene.

Ja pokazem prema istoku. „Vidiš onu zgradu? Onu tamo sa zelenim krovom?”

On kima.

„Iza nje, u ulici Melcher ima jedna zgrada. A na vrhu te zgrade je kuća. Onako, prava kuća, sagrađena na krovu. Ne može se vidjeti s ulice, a zgrada je tako visoka da malo ljudi uopće zna da kuća postoji.” On djeluje impresionirano. „Stvarno?”

Ja kimam. „Vidjela sam je dok sam pretraživala Google Earth, pa sam malo istraživala. Navodno je dobila građevinsku dozvolu 1982. Zar to nije genijalno? Živjeti u kući na vrhu zgrade?”

„Imaš čitav krov za sebe”, kaže on.

Nisam o tome razmišljala. Kad bi to bila moja kuća, mogla bi gore zasaditi vrt. Imala bih ispušni ventil.

„Tko živi u njoj?” pita me.

„To nitko zapravo ne zna. To je jedna od velikih bostonskih tajni.” On se smije pa me upitno pogleda. „A koje su to druge velike bostonske tajne?”

„Tvoje ime.” Čim to izgovorim, lupim se dlanom o čelo. Ovo je zvučalo kao najjadniji mogući ulet i samo se mogu smijati samoj sebi.

On se smiješi. „Ryle”, kaže. „Ryle Kincaid.”

Uzdahnem i utonem u sebe. „To je stvarno veličanstveno ime.”

„A zašto ti je to tužno?”

„Zato što bih dala sve da imam veličanstveno ime.”

„Ne sviđa ti se ime Lily?”

Nagnem glavu i pogledam ga ispod oka. „Prezime mi je... Bloom¹.”

On šuti. Osjećam da pokušava obuzdati sažaljenje.

„Znam. Grozno je. To je ime za dvogodišnju djevojčicu, a ne za dvadeset trogodišnju ženu.”

„Dvogodišnja djevojčica će imati isto ime koliko god stara bila. Imena nisu nešto što na kraju prerastemo, Lily Bloom.”

„Na moju nesreću”, kažem. „Ali još gore je to što ja obožavam vrtlarstvo. Volim cvijeće. Biljke. Uzgajati nešto. To mi je strast. Uvijek sam sanjala o tome da ću otvoriti cvjećarnicu, no bojim se da kad bih to ostvarila, ljudi bi mislili da moja želja nije autentična. Mislili bi da pokušavam kapitalizirati svoje ime i da mi cvjećarstvo zapravo nije posao iz snova.”

„Možda”, kaže on. „Ali što to ima veze?”

„Nema, valjda.” Uhvatim se kako tiho šapćem „*Cvjećarnica kod Lily Bloom.*” Vidim ga da se smješka. „To je uistinu sjajno ime za cvjećaricu. Ali ja imam magisterij iz ekonomije. To bi bilo ponižavajuće, što kažeš? Sad radim za najveću marketinšku firmu u Bostonu.”

„Imati vlastiti biznis nije ponižavajuće”, kaže on.

Ja podignem obrvu. „Osim ako ne propadne.”

On kima. „Osim ako ne propadne”, kaže. „Onda, Lily Bloom, koje ti je srednje ime?”

Zastanem, a on podigne glavu.

„Hoćeš reći da je još gore.”

Spustim glavu u dlanove i kimam.

„Rose?”

Odmahnem glavom. „Još gore.”

„Violet?”

¹ Bloom na engleskom znači cvijet ili cvat, a lily znači ljiljan. (op. prev)

„Da barem.” Zadrhtim i promrmljam: „*Blossom.*”² Nastupi kratka tišina. „Vrag mater”, kaže on tiho.

„Aha. Blossom je djevojačko prezime moje majke i moji su roditelji smatrali da je sudbina to što su njihova prezimena sinonimi. I naravno, kad su me dobili, cvijet im je bio prvo ime.”

„Tvoji roditelji su pravi šupci.”

Jedan od njih jest. *Tj. bio je.* „Otac mi je umro ovoga tjedna.”

On me pogleda. „Ma nemoj. Ne padam na te fore.”

„Ozbiljno ti kažem. Zato sam noćas i došla ovamo. Samo mi je trebalo da se dobro isplačem.”

Zuri u mene sumnjičavo kako bi se uvjerio da ga ne zafrkavam. Ne ispričava se zbog svog gafa. Umjesto toga, vidim mu u očima da je sad još znatiželjniji, kao da je istinski zaintrigiran. „Jeste li bili bliski?”

To je teško pitanje. Spustim bradu na prekrizene ruke i opet se zagledam u ulicu. „Ne znam”, kažem, slegnuvši ramenima. „Kao njegova kći, voljela sam ga. Ali kao ljudsko biće, mrzila sam ga.”

Osjećam da me neko vrijeme gleda, a zatim kaže: „Sviđa mi se to. Ta tvoja iskrenost.”

Njemu se sviđa moja iskrenost. Mislim da sam se zacrvenjela. Oboje neko vrijeme opet šutimo, a onda on kaže: „Poželiš li ponekad da su ljudi malo prozirniji?”

„Kako to misliš?”

On počne prčkati po komadu žbuke dok ga ne odlomi palcem. Baci ga preko ruba. „Mislim da svi glume tko su zapravo, a duboko u duši svi smo jednako sjebani. Samo neki od nas to bolje skrivaju od drugih.”

² Cvijet, procvat (op. prev.)

Ili je trava počela djelovati, ili je samo jako introspektivan. Kako god bilo, meni je to u redu. Najdraži su mi oni razgovori kod kojih nema pravih odgovora.

„Ne mislim da je loše biti malo oprezan”, kažem. „Gole istine nisu uvijek lijepe.”

Neko vrijeme zuri u mene. „*Gole istine*”, ponovi. „To mi se sviđa.” Okreće se i hoda do sredine terase. Stavlja na mjesto jednu od ležaljki iza mene i sjeda na nju. To je ona vrsta koja baš služi za ležanje pa stavi ruke iza glave i zapilji se u nebo. Ja zauzmem ležaljku kraj njega i namjestim je u isti položaj kao i on svoju.

„Lily, reci mi neku голу istinu.”

„U vezi s čim?”

On slegne ramenima. „Ne znam. Nešto na što nisi ponosna. Nešto zbog čega ću se ja osjećati malo manje sjebano u duši.”

Zuri u nebo i čeka da odgovorim. Pogledom pratim crtu njegove brade, krivulju obraza, obris usana. Obrve su mu skupljene jer je udubljen u razmišljanje. Ne znam zašto, ali čini mi se da njemu sada treba razgovor. Razmišljam o njegovu pitanju i pokušavam smisliti iskreni odgovor. Kad ga smislim, skrenem pogled s njega opet na nebo.

„Moj otac je bio nasilan. Ne prema meni – prema mojoj majci. Tako bi se razbjesnio kad bi se svađali da bi je ponekad udario. Kad bi se to dogodilo, sljedećih tjedan ili dva bi joj se pokušavao iskupiti. Na primjer, kupovao bi joj cvijeće ili nas vodio van na finu večeru. Ponekad bi meni nešto kupio zato što je znao da mi je grozno kad se svađaju. Kad sam bila mala, često bih se radovala večerima kad bi se svađali. Zato što sam znala da ako je udari, sljedeća dva tjedna bit će odlična.” Zastanem. Nisam sigurna da sam ikad to sama sebi priznala. „Naravno, da sam mogla, bila bih se pobrinula da je on nikad više ne dotakne. Ali nasilje je postalo u njihovom braku neizbježno, postalo je normalno. Kad sam malo odrasla,

shvatila sam da sam time što se ne borim protiv toga jednako kriva. Većinu života provela sam mrzeći ga zato što je tako zla osoba, ali nisam sigurna da sam ja mnogo bolja. Možda smo i ja i on loši ljudi.”

Ryle me pogleda zamišljeno. „Lily”, kaže znakovito. „Nema *loših ljudi*. Mi smo svi samo ljudi koji ponekad rade loše stvari.”

Otvorim usta da odgovorim, ali od njegovih misli ostanem bez riječi. *Mi smo svi samo ljudi koji ponekad rade loše stvari*. Mislim da je to na neki način točno. Nitko nije isključivo loš, niti je nitko isključivo dobar. Neki se samo moraju više truditi kako bi potisnuli ono loše.

„Sad si ti na redu”, kažem mu.

S obzirom na njegovu reakciju, mislim da možda ne želi igrati vlastitu igru. Duboko uzdiše i prstima prelazi kroz kosu. Otvara usta da nešto kaže, a zatim ih opet zatvara. Razmišlja malo, a onda konačno progovori. „Večeras sam gledao kako umire jedan mali dečko.” U glasu mu se čuje očaj. „Imao je samo pet godina. On i njegov brat pronašli su pištolj u roditeljskoj sobi. Mlađi brat ga je držao i slučajno je opalio.”

Želudac mi se stisne. Mislim da je ovo malo previše istine za mene.

„Kad je stigao na operacijski stol, više se ništa nije moglo učiniti. Svima okolo – medicinskim sestrama, drugim liječnicima – svima je bilo tako silno žao obitelji. Jadni roditelji, rekli su. Ali kad sam morao otići u čekaonicu i reći tim roditeljima da njihovo dijete nije preživjelo, nisam osjećao nimalo sućuti za njih. Želio sam da pate. Želio sam da osjete težinu svoje gluposti zato što drže napunjeni pištolj unutar dosega dvoje nevine djece. Želio sam da znaju da oni nisu samo izgubili dijete, nego su upravo i uništili čitav život onoga koji je slučajno povukao okidač.”

Isuse Kriste. Nisam bila pripremljena na tako nešto.

Ne mogu uopće pojmiti kako neka obitelj može nastaviti dalje nakon nečeg takvog. „Jadni brat tog dečka”, kažem. „Ne mogu ni zamisliti što će to njemu učiniti – vidjeti nešto takvo.”

Ryle otrese nešto s koljena traperica. „Uništiti će mu život, to će mu učiniti.”

Okrenem se na stranu prema njemu i naslonim glavu na dlan. „Je li to teško? Gledati tako nešto svakoga dana.”

On malo odmahne glavom. „Trebalo bi biti puno teže, ali što sam više u društvu smrti, ona sve više postaje samo dio života. Ne znam baš kako se osjećam u vezi s tim.” Ponovno me pogleda u oči. „Daj mi još jednu”, kaže. „Mislim da je moja bila malo bolesnija od tvoje.”

Ne slažem se, ali mu ispričam o jednoj bolesnoj stvari koju sam učinila prije samo dvanaest sati.

„Mama me prekjueer zamolila da danas održim posmrtni govor na očevu pogrebu. Rekla sam joj da mi to nije drago – da bih se mogla prejako rasplakati da bih govorila pred ljudima – ali to je bila laž. Jednostavno to nisam željela učiniti jer smatram da posmrtni govore trebaju držati oni koji su poštovali preminulog. A ja nisam baš poštovala svoga oca.”

„I, jesi li to učinila?”

Kimnem. „Jesam. Jutros.” Sjednem uspravno, podvučem noge pod sebe i okrenem se prema njemu. „Hoćeš li ga čuti?”

On se smiješi. „Svakako.”

Prekrižim ruke u krilu i duboko udahnem. „Nisam imala pojma što reći. Otprilike jedan sat prije pogreba rekla sam majci da to ne želim učiniti. Ona mi je rekla da je to lako i da bi moj otac želio da ja održim govor. Rekla je da samo moram doći na pozornicu i reći pet lijepih činjenica o svom ocu. I... točno sam to učinila.”

Ryle se nalakti i djeluje još zaintrigiranije. Vidi mi na licu da priča postaje sve gora. „O, ne, Lily. Što si učinila?”

„Evo. Odigrat ću ti cijeli prizor.” Ustanem i hodam do druge strane svoje ležaljke. Uspravim ramena i glumim da gledam u istu prepunu prostoriju u kojoj sam jutros bila. Nakašljem se.

„Dobar dan. Moje ime je Lily Bloom, ja sam kći Andrewa Blooma. Hvala vam što ste nam se danas pridružili da oplakujemo njegov gubitak. Željela bih u ovom času podijeliti s vama pet lijepih činjenica o svome ocu. Prva je...”

Pogledam dolje Rylea i slegnem ramenima. „To je to.”

On sjedne. „Što ti to znači?”

Sjednem na ležaljku i legnem. „Stajala sam tamo pune dvije minute ne rekavši ni jednu jedinu riječ. Ne postoji nijedna lijepa činjenica koju sam mogla reći o tom čovjeku – pa sam zato samo šutke zurila u okupljene dok moja majka nije shvatila što radim i rekla mom tetku da me odvede s podija.”

Ryle nagne glavu. „Zezaš me? Održala si anti-posmrtni govor na sprovodu vlastitog oca?”

Kimnem. „Nisam ponosna na to. *Mislim* da nisam. Ovaj, da je bilo po mom, on bi bio bolja osoba i ja bih tamo stajala i govorila čitav sat.”

Ryle se opet ispruži na ležaljci. „Ajme”, kaže, odmahujući glavom. „Ti si moj heroj. Upravo si spalila mrtvaca.”

„To je neukusno.”

„Ah, da. Gola istina boli.”

Ja se nasmijem. „Sad si ti na redu.”

„Ovo ne mogu nikako nadmašiti”, kaže.

„Sigurna sam da se možeš barem približiti.”

„Nisam baš siguran.”

Zakolutam očima. „Da, možeš. Nemoj me tjerati da se osjećam kao gora osoba od nas dvoje. Reci mi svoju najsvježiju misao koju većina ljudi ne bi izrekla naglas.”

On stavlja ruke iza glave i gleda me ravno u oči. „Ja bih se jebao s tobom.”

Ja razjapim usta. A zatim ih naglo zatvorim.

Mislim da sam ostala bez riječi.

On me gleda nevinim pogledom. „Pitala si me za najsvježiju misao i ja sam ti je rekao. Prelijepa si. A ja sam muško. Kad ne bi imala ništa protiv jednonoćnih avantura, odveo bih te dolje u svoju sobu i poševio.”

Ne mogu ga ni gledati. Zbog njegove izjave istovremeno me prožimaju brojni različiti osjećaji.

„Ovaj, imam nešto protiv jednonoćnih avantura.”

„To sam i mislio”, reče. „Ti si na redu.”

On je tako nonšalantan; ponaša se kao da me nije upravo ostavio bez riječi.

„Treba mi malo vremena da se regrupiram nakon ove”, kažem uz smijeh. Pokušavam smisliti nešto barem malo šokantno, ali ne mogu zaboraviti činjenicu da je on upravo rekao ono što je rekao. Naglas. Možda zato što je neurokirurg, a nikad nisam pomišljala da bi se netko tako obrazovan tako opušteno razbacivao s riječi jebati.

Priberem se... donekle... i kažem: „Dobro. Kad smo već kod toga... prvi tip s kojim sam se poševila bio je beskućnik.”

On se naglo pridigne i pogleda me. „O, moram čuti tu priču.” Ispružim ruku i spustim glavu na nju. „Odrasla sam u Maineu. Živjeli smo u prilično pristojnom kvartu, ali ulica iza naše kuće nije bila baš u najboljem stanju. Naše stražnje dvorište graničilo je s jednom praznom kućom neprikladnom za život, pokraj koje su bila dva napuštena gradilišta. Sprijateljila sam se s tipom po imenu Atlas koji je živio u toj kući. Nitko nije znao da on tamo živi osim mene. Običavala sam mu donositi hranu i odjeću i razne stvari. Sve dok to moj otac nije saznao.”

„Što je otac učinio?”

Brada mi se stisne. Ne znam zašto mu ovo pričam kad se još uvijek moram silom truditi da svakodnevno ne razmišljam o tome. „Prebio ga je.” Ovo je gola istina, no dalje ne želim o toj temi. „Ti si na redu.”

On me neko vrijeme samo gleda, kao da zna da je ta priča mnogo kompleksnija. No zatim skrene pogled. „Gadi mi se pomisao na brak”, kaže. „Imam skoro trideset godina i nemam se nikakvu želju oženiti. A *pogotovo* ne želim djecu. Jedino što želim od života je uspjeh. Mnogo uspjeha. Ali ako to nekom priznam naglas, zvučim arogantno.”

„Profesionalni uspjeh? Ili društveni status?”

„Oboje. Svatko može imati djecu. Svatko se može oženiti. Ali ne može svatko biti neurokirurg. Jako se ponosim time. I ne želim samo biti sjajan neurokirurg. Želim biti najbolji u svom području.”

„Imaš pravo. Kad to kažeš zvučiš arogantno.”

On se nasmiješi. „Moja majka se boji da ću potratiti život zato što samo radim.”

„Ti si neurokirurg i tvoja majka je *razočarana* tobom?” Smijem se. „Dragi Bože, to je ludo. Jesu li roditelji ikad zadovoljni sa svojom djecom? Mogu li ona ikad biti dovoljno dobra?”

On odmahuje glavom. „Moja djeca neće biti. Malo je ljudi tako ambiciozno kao ja, pa bih ih samo osudio na neuspjeh. Zato nikad neću imati djecu.”

„Ryle, mislim da je to jako pošteno. Većina ljudi odbija priznati da su previše sebični da bi imali djecu.”

On odmahuje glavom. „O, ja sam *daleko* previše sebičan da bih imao djecu. I definitivno sam previše sebičan da bih bio u vezi.”

„Kako to onda izbjegavaš? Jednostavno ne izlaziš sa ženama?”

Naglo me pogleda, cerekajući se jedva primjetno. „Kad imam vremena, postoje cure koje zadovoljavaju te potrebe. Ništa mi glede toga

ne nedostaje, ako me to pitaš. Ali ljubav mi nikad nije bila privlačna. Uvijek sam je smatrao prvenstveno gnjavažom.”

Da barem ja tako gledam na ljubav. Život bi mi bio toliko lakši. „Zavidim ti. Ja živim u nadi da negdje postoji savršeni muškarac za mene. Lako se obeshrabrim jer čini mi se da nitko nije dorastao mojim standardima. Osjećam se kao da sam u vječnoj potrazi za Svetim gralom.”

„Trebala bi probati moju metodu”, kaže on.

„A to je?”

„Jednonoćne avanture.” On podigne obrvu, kao da mi se nudi.

Drago mi je što je mrak jer mi lice gori. „Nikad ne bih spavala s nekim ako ne bih vidjela da to nekamo ide.” Kažem to glasno, ali mojim riječima nedostaje samouvjerenosti.

On duboko udahne, a zatim se okrene na leđa. „Nisi taj tip cure, ha?” Ovo kaže s tračkom razočaranja u glasu.

Ja sam jednako razočarana. Nisam sigurna da ga zapravo želim odbiti ako nešto pokuša, no sada sam upravo uništila tu mogućnost.

„Ako ne bi *spavala* s nekim koga si tek upoznala...” Opet me pogleda u oči. „Koliko bi daleko ipak išla?”

Nemam odgovor na to pitanje. Okrenem se opet na leđa zato što zbog toga kako me gleda poželim preispitati svoj stav o jednonoćnim avanturama. Zapravo, nisam nužno protiv njih. Samo mi ih nikad nije predložio netko tko bi eventualno došao u obzir.

Sve dosad. *Barem mislim*. Je li on meni to uopće predložio? Flert mi nikad nije bio jača strana.

Pruž a ruku i hvata rub moje ležaljke. Brzim pokretom, uz minimalni napor, privlači moju ležaljku prema sebi dok ne udari u njegovu.

Cijelo tijelo mi se ukoči. On je sada tako blizu da osjećam toplinu njegova daha kako reže hladan zrak. Da ga sada pogledam, njegovo lice bilo bi tek nekoliko centimetara od mog. Odbijam ga pogledati jer bi me

vjerojatno poljubio, a ja ne znam baš ništa o ovom tipu, osim nekoliko golih istina. Ali to mi uopće ne opterećuje savjest kad on položi ruku na moj trbuh.

„Lily, koliko bi daleko išla?” Glas mu je dekadentan. Gladak. Putuje ravno do mojih nožnih prstiju.

„Ne znam”, prošapćem.

Prsti mu počnu gmizati prema rubu moje košulje. Počinje ju polako odmicati gore dok se ne pokaže komadić moga trbuha. „O, Isuse”, prošapćem, osjećajući toplinu njegove ruke dok klizi uz moj trbuh.

Iako znam da to nije pametno, okrenem se opet prema njemu i pogled u njegovim očima sasvim me razoruža. On je pun nade i gladan, i sasvim samouvjeren. Zarije zube u svoju donju usnu dok mu ruka putuje gore uz moju košulju. Znam da osjeća moje srce koje mahnito lupa. Dovraga, vjerojatno ga može i čuti.

„Je li ovo predaleko?”

Ne znam što me spopalo, ali odmahnem glavom i kažem: „Ni približno.”

Naceri se, a prsti mu kliznu pod moj grudnjak, lagano se šuljajući po mojoj koži koja se sad naježila.

Čim mi se vjeđe čvrsto zatvore, zaglušujuća zvonjava propara zrak. Njegova ruka se ukoči kad shvatimo da je to mobitel. *Njegov* mobitel.

On spusti čelo na moje rame. „K vragu.”

Namrštim se kad izvadi ruku iz moje košulje. Petlja po džepu tražeći mobitel, ustaje i udalji se nekoliko koraka da primi poziv.

„Dr. Kincaid”, kaže. Pozorno sluša dok se rukom hvata za potiljak. „A što je s Robertsom? Ja sada nisam ni trebao biti dostupan za intervencije.” Uslijedi još malo tišine, a zatim: „Da, daj mi deset minuta. Stižem.”

Završava poziv i vraća mobitel u džep. Kad se okrene prema meni, djeluje malo razočarano. Pokaže na vrata koja vode prema stubama. „Moram...”

Kimam. „U redu je.”

Gleda me neko vrijeme, a zatim podigne prst. „Ne miči se”, kaže, ponovno posežući za mobitelom. Prilazi bliže i drži ga gore kao da će me slikati. Zamalo se usprotivim, ali uopće ne znam zašto bih. Kompletно sam odjevena. Samo se iz nekog razloga tako ne osjećam.

Slika me kako ležim na ležaljci, ruku opuštenih iznad glave. Nemam pojma što kani učiniti s tom slikom, ali drago mi je da me je slikao. Sviđa mi se što je imao želju zapamtiti kako izgledam, iako zna da me nikada više neće vidjeti.

Nekoliko sekundi zuri u fotografiju na zaslonu i smiješi se. Skoro sam u iskušenju da i ja njega slikam, ali nisam sigurna da bih željela podsjetnik na nekoga koga više nikad neću vidjeti. Malo je depresivna ta pomisao.

„Drago mi je što smo se upoznali, Lily Bloom. Nadam se da ćeš pobijediti statistiku i doista ostvariti svoje snove.”

Nasmiješim se, istovremeno rastužena i zbunjena ovim tipom. Mislim da nikad nisam provela vrijeme s nekim poput njega – nekim potpuno drugačijeg životnog stila i poreznog razreda. I vjerojatno više nikad neću. Ali ugodno sam iznenađena uvidom da uopće nismo tako različiti.

Zabluda potvrđena.

On nakratko gleda u svoje noge dok stoji u pomalo nesigurnoj pozi. Čini se kao da je rastrgan željom da mi još nešto kaže i potrebom da ode. Pogleda me još jednom zadnji put – ovoga puta s pravim pokeraškim licem. Vidim razočaranje u načinu na koji su mu usne malo obješene prije nego se okrene i uputi u suprotnom smjeru. Otvara vrata i čujem njegove

korake dok juri niz stube. Opet sam sama na krovnoj terasi, ali na moje iznenađenje, sada me to malo rastužuje.

Poglavlje 2

Lucy – *cimerica koja se voli slušati kako pjeva* – juri po dnevnoj sobi, skuplja ključeve, cipele, sunčane naočale. Ja sjedim na kauču i otvaram kutije za cipele s nekim svojim starim stvarima iz roditeljskog doma. Pokupila sam ih ovog tjedna kad sam bila doma zbog očeva pogreba.

„Danas radiš?” pita me Lucy.

„Ne. Imam do ponedjeljka dopust zbog smrtnog slučaja u obitelji.”

Ona stane kao ukopana. „Do ponedjeljka?” pita podrugljivo. „Koji si ti srećković.”

„Da, Lucy. Baš sam pravi srećković jer mi je otac umro.” Kažem to, naravno, sarkastično, no stresem se kad shvatim da to zapravo nisam mislila jako sarkastično.

„Znaš što sam mislila reći”, promrmlja. Zgrabi svoju torbicu balansirajući na jednoj nozi dok na drugu navlači cipelu. „Noćas neću doći doma. Ostat ću kod Alexa.” Izađe i zalupi vratima.

Nas dvije imamo na površini dosta zajedničkog, ali osim što nosimo isti broj odjeće, iste smo dobi i obje imamo ime od četiri slova koje počinje sa slovom L, a završava s Y, nema baš mnogo toga zašto bismo bile nešto više nego obične cimerice. I meni to odgovara. Osim neprestanog pjevanja, prilično je podnošljiva. Uredna je i često je nema. A to su za cimera dvije najvažnije kvalitete.

Upravo skidam poklopac s jedne od kutija kad mi zazvoni mobitel. Posežem preko kauča za njim. Kad vidim da me zove moja majka, gurnem lice u kauč i glumim da plačem.

Prinosim mobitel uhu. „Halo?”

Nastupe tri sekunde tišine, a zatim... „Zdravo, Lily.”

Uzdahnem i sjednem na kauč. „Bok, mama.” Uistinu sam iznenađena što razgovara sa mnom. Prošao je tek jedan dan od pogreba. To je točno 364 dana prije nego bih očekivala da ću je čuti.

„Kako si?” pitam je.

Ona dramatično uzdahne. „Dobro”, kaže. „Teta i tetak su se jutros vratili u Nebrasku. Noćas ću prvi put biti sama od...”

„Mama, bit ćeš dobro”, kažem, pokušavajući zvučati samouvjeren.

Ona dugo šuti, a zatim kaže: „Lily, samo želim da znaš da se ne smiješ sramiti zbog onog što se jučer dogodilo.”

Zastanem. *Ne sramim se. Ni najmanje.*

„Svatko ponekad zablokira. Nisam te smjela tako gnjaviti, znajući kako ti je teško. Trebala sam reći tetku da održi govor.”

Zatvaram oči. *Evo nje opet.* Žmiri pred onim što ne želi vidjeti. Preuzima krivicu koja uopće nije njezina. *Naravno* da je uvjeren da sam jučer zablokirala i da sam zato odbila govoriti. *Naravno da jest.* Najradije bih joj rekla da to nije bila pogreška. Nisam zablokirala. Samo nisam imala ništa lijepo reći o ni po čemu nezaboravnom čovjeku kojeg mi je izabrala za oca.

Ali na neki način se i osjećam krivom zbog onog što sam učinila – pogotovo zato što to nije nešto što bih ja učinila u nazočnosti svoje majke – pa zato samo prihvatim što ona radi i igram njezinu igru.

„Hvala, mama. Oprosti što sam se ukočila.”

„Sve je u redu, Lily. Moram ići, žurim u osiguravajuću tvrtku. Imamo sastanak u vezi s policama tvoga oca. Nazoveš me sutra?”

„Hoću”, kažem joj. „Volim te, mama.”

Završim poziv i bacim mobitel na kauč. Otvorim kutiju na krilu i izvučem sadržaj. Na samom vrhu je malo, drveno, šuplje srce. Pomilujem ga prstima i sjetim se noći kad mi je dano to srce. Čim sjećanja počnu navirati, odložim ga sa strane. Nostalgija je čudna stvar.

Odložim također i nekoliko starih pisama i izrezaka iz novina. Ispod svega toga pronalazim ono za što sam se nadala da ću pronaći u ovim kutijama. A također sam se nekako nadala da *neću*.

Moji Ellenini dnevnici.

Opipam ih prstima. U ovoj kutiji ih je tri, ali rekla bih da ih ukupno ima osam ili devet. Nisam ih čitala otkad sam ih napisala.

Kad sam bila mlađa, nisam htjela priznati da sam pisala dnevnik jer je to bio takav klišej. Umjesto toga, uvjerila sam se da sam velika faca zbog onog što radim, jer to tehnički nije bio dnevnik. Svaki svoj zapis adresirala sam na Ellen DeGeneres jer sam počela gledati njezinu emisiju još 2003. kad se tek počela prikazivati. Ja sam tada bila mala. Gledala sam je svaki dan poslije škole i bila sam uvjerena da bih se jako svidjela Ellen kad bi me upoznala. Pisala sam joj redovno pisma dok nisam navršila šesnaest godina, ali sam ih pisala onako kako se piše dnevnik. Naravno da sam znala da Ellen DeGeneris ima pametnijeg posla od čitanja dnevnika neke nepoznate cure. Srećom, nikad nisam poslala nijedno. Ali ipak sam ih sve adresirala na nju, i to sam tako radila dok ih nisam prestala pisati.

Otvorim sljedeću kutiju cipela i pronađem ih još. Pregledavam ih dok ne pronađem onaj koji sam pisala kad sam imala petnaest godina. Otvorim ga, tražeći dan kad sam upoznala Atlasa. U životu mi se nije baš mnogo toga događalo prije nego je on ušao u njega, ali nekako sam uspjela ispuniti šest dnevnika prije nego se on uopće pojavio.

Zaklela sam se da ih nikada neću pročitati, ali kako mi je otac preminuo, mnogo razmišljam o djetinjstvu. Možda ću, ako pročitam ove dnevnike, pronaći malo snage za oprost. Iako se bojim da postoji rizik da na kraju budem još ogorčenija.

Legnem na kauč i počnem čitati.

Draga Ellen,

Prije nego što ti ispričam što se danas dogodilo, imam uistinu odličnu zamisao za novi segment tvoje emisije. Zove se „Ellen kod kuće.”

Mislim da bi te mnogo ljudi željelo vidjeti izvan posla. Uvijek sam se pitala kako je kod tebe doma kad ste tamo samo ti i Portia i kad nema kamera. Možda bi joj producenti mogli dati kameru pa da ti se ona prišulja i snimi te kako radiš normalne stvari, poput gledanja televizije, ili kuhanja ili vrtlarenja. Ona bi te mogla snimiti na nekoliko sekundi da ti to ne znaš, a onda zaurlati „Ellen kod kuće!” i preplašiti te. To je baš fora jer ti voliš podvale.

Dobro, sad kad sam ti to rekla (stalno sam namjeravala i zaboravljala), ispričat ću ti o tome što mi se dogodilo jučer. Bilo je zanimljivo. Vjerojatno je to bio najzanimljiviji dan moga života o kojem ću pisati, ako ne računam onaj dan kad je Abigail Ivory pljusnula g. Carsona jer joj je zurio u dekolte.

Sjećaš se kad sam ti pričala o gđi Burleson koja živi iza nas? Onoj koja je umrla kad je bila ona velika snježna oluja? Tata mi je rekao da je dugovala toliko poreza da njezina kći nije mogla preuzeti vlasništvo nad kućom. Što je njoj vjerojatno bilo u redu jer se kuća ionako počela raspadati. Vjerojatno bi joj samo bila teret.

Kuća je prazna od smrti gđe Burleson, a to je otprilike dvije godine. Znam da je prazna jer prozor moje sobe gleda na stražnje dvorište, a otkad se sjećam, nitko živ nije ulazio ni izlazio iz te kuće.

Do sinoć.

Bila sam u krevetu i miješala karte. Znam da to zvuči čudno, ali to je nešto što ja jednostavno radim. Čak se ne znam ni kartati. Ali kad mi se roditelji svađaju, miješanje karata me katkad smiruje i daje mi nešto na što ću se usredotočiti.

Kako je vani bio mrak, odmah sam primijetila svjetlo. Nije bilo jarko, ali dolazilo je iz te stare kuće. Izgledalo je više kao svjetlost svijeće pa sam otišla na stražnji trijem s očevim dalekozorom. Pokušala sam vidjeti što se ondje zbiva, ali ništa nisam vidjela. Bilo je premračno. A zatim se svjetlo ubrzo ugasilo.

Ovog jutra, kad sam se spremala za školu, vidjela sam neko kretanje iza te kuće. Čučnula sam kraj prozora svoje sobe i vidjela kako se netko išuljao kroz stražnja vrata. Bio je to neki tip s ruksakom. Ogledavao se kao da se želi uvjeriti da ga nitko ne vidi, a zatim krenuo stazicom između naše i susjedne kuće do autobusne stanice na kojoj se zaustavio.

Nikad ga dosad nisam vidjela. Jutros se prvi put vozio mojim busom. Sjeo je iza, a ja u sredini pa nisam razgovarala s njim. Ali kako je sišao s busa kod škole, a zatim sam ga vidjela kako hoda prema školi, zacijelo ide u moju školu.

Nemam pojma zašto je spavao u onoj kući. Ondje vjerojatno nema ni struje ni tekuće vode. Pomislila sam da je možda riječ o nekakvom izazovu, ali danas je sišao s busa na istoj postaji kao i ja. Hodao je niz ulicu kao da se uputio nekamo drugamo, ali ja sam otrčala ravno u svoju sobu i motrila kroz prozor. I naravno, nakon nekoliko minuta, vidjela sam ga kako se ušuljao u onu praznu kuću.

Ne znam bih li trebala reći nešto svojoj majci. Mrzim biti znatiželjna, jer ovo nije moja briga. Ali ako taj dečko nema kamo ići, mislim da bi moja majka trebala znati kako mu pomoći jer ona radi u školi.

Ne znam. Možda bih trebala pričekati nekoliko dana prije nego nešto kažem i vidjeti hoće li se vratiti doma. Možda mu samo treba pauza od roditelja. Isto ono što i ja često želim.

To je sve. Obavijestit ću te o tome što će se sutra događati.

Lily

Draga Ellen,

Kad gledam tvoju emisiju, uvijek premotam naprijed onaj uvodni dio u kojem plešeš. Ranije sam uvijek gledala taj dio u kojem plešeš među publikom, ali sada mi je to malo dosadno jer te jedva čekam čuti kako govoriš. Nadam se da se ne ljutiš.

Dobro, dakle, otkrila sam tko je taj tip i da, on još uvijek odlazi u onu kuću. Prošla su dva dana, a ja to još nisam nikome rekla.

On se zove Atlas Corrigan i maturant je, no to je sve što sam saznala. Pitala sam Katie tko je on kad je sjela kraj mene u busu. Zakolutala je očima i rekla mi kako se zove. A zatim je rekla: „Ne znam ništa više o njemu, ali znam da smrdi.” Nabrala je nos kao da joj se gadi. Željela sam urlati na nju i reći joj da si on ne može pomoći, da nema tekuće vode. No umjesto toga, samo sam se okrenula i pogledala ga. Možda sam malo previše buljila jer me uhvatio kako ga gledam.

Kad sam se vratila doma, otišla sam u stražnje dvorište malo uređivati vrt. Moje rotkvice su bile spremne za branje, pa sam ih odlučila pobrati. One su mi jedine još preostale u vrtu. Postaje sve hladnije pa nema mnogo toga što bih sada mogla zasaditi. Vjerojatno sam mogla pričekati još nekoliko dana da ih iščupam, ali izašla sam u vrt i zato što sam znatiželjna.

Dok sam ih brala, primijetila sam da neke nedostaju. Izgledalo je kao da su upravo iščupane. Znam da ih ja nisam iščupala, a moji roditelji se nikad ne petljaju u moj vrt.

Tada sam pomislila na Atlasa i kako je to najvjerojatnije bio on. Dosad nisam o tome razmišljala – ali ako nema pristup tušu – vjerojatno nema ni hrane.

Ušla sam u kuću i napravila nekoliko sendviča. Uzela sam dva soka iz hladnjaka i vrećicu čipsa. Stavila sam ju u vrećicu za užinu i otrčala do napuštene kuće pa sjela na njezin stražnji trijem kraj vrata. Nisam bila sigurna je li me vidio, pa sam jako glasno pokucala i odmah otrčala natrag u svoju kuću i odjurila u svoju sobu. Kad sam stigla do prozora kako bih provjerila hoće li on izaći, vrećice već nije bilo.

Tada sam shvatila da me promatra. Nije mi ugodno što zna da ja znam da on boravi u toj kući. Ne znam što ću mu reći ako sutra pokuša razgovarati sa mnom.

Lily

Draga Ellen,

Danas sam gledala tvoj intervju s predsjedničkim kandidatom Barackom Obamom. Jesi li imala tremu? Kad intervjuiraš ljude koji bi mogli voditi našu državu? Nemam puno pojma o politici, ali mislim da ja baš ne bih mogla biti duhovita pod takvim pritiskom.

Čovječe. Toliko se toga dogodilo i meni i tebi. Ti si upravo intervjuirala nekoga tko bi mogao biti naš sljedeći predsjednik, a ja hranim jednog mladog beskućnika.

Jutros kad sam stigla na autobusnu postaju, Atlas je već bio ondje. Prvo smo bili samo nas dvoje, i neću ti lagati, bilo mi je čudno. Vidjela sam kako bus dolazi za uglom i poželjela da vozi malo brže. U trenutku kad je bus stao na postaji, on mi se približio jedan korak i, ne pogledavši gore, rekao: „Hvala ti.”

Vrata busa su se otvorila i on me pustio da uđem ispred njega. Ja nisam rekla nema na čemu zato što sam bila nekako šokirana svojom reakcijom. Ellen, od njegova glasa sam dobila žmarce.

Je li se tebi ikad to dogodilo od glasa nekog dečka?

Joj, čekaj. Oprosti. Je li se tebi to ikad dogodilo od glasa neke cure?

Nije uopće sjeo kraj mene na putu do škole, ali na povratku je bio zadnji koji se ukrcao. Nije bilo praznih sjedala, ali prema tome kako je pogledom skenirao sve ljude u busu, vidjela sam da ne traži prazno mjesto. Tražio je mene.

Kad su nam se pogledi sreli, ja sam brzo pogledala dolje u svoje krilo. Grozno mi je što nemam samopouzdanja u društvu s dečkima. Možda ću to prerasti kad konačno navršim šesnaest godina.

Sjeo je kraj mene i spustio ruksak među noge. Tada sam primijetila ono o čemu je Katie pričala. Stvarno je malo smrdio, ali ja ga zbog toga ne osuđujem.

Na početku nije ništa rekao, ali je petljao nešto oko rupe na svojim trapericama. To nije bila ona vrsta rupe koje su namjerno napravljene da bi traperice izgledale fora. Ta rupa je bila od starosti traperica. Zapravo su mu izgledale malo premalene jer su mu se vidjeli gležnjevi. Ali on je dovoljno mršav da mu na drugim mjestima dobro stoje.

„Jesi li nekome rekla?” pitao me.

Pogledala sam ga kad je progovorio, a on je mene u tom trenutku gledao kao da je zabrinut. Tada sam ga zapravo prvi puta dobro pogledala. Ima tamnosmeđu kosu, ali mislim da vjerojatno ne bi izgledala tako tamno da ju je oprao. Oči su mu svijetle, za razliku od ostalog. Prave plave oči, onakve kakve imaju sibirski haskiji. Ne bih smjela uspoređivati njegove oči sa psećima, ali na to sam prvo pomislila kad sam ih vidjela.

Odmahnula sam glavom i opet pogledala kroz prozor. Mislila sam da će se on možda dići i potražiti drugo mjesto, jer sam rekla da nisam nikome rekla, ali nije. Autobus je stao na nekoliko postaja, a mene je malo ohrabrilo to što on još uvijek sjedi kraj mene pa sam prošaptala: „Zašto ne živiš doma s roditeljima?”

Zurio je u mene nekoliko trenutaka, kao da pokušava odlučiti vjeruje mi ili ne. Zatim je rekao: „Zato što oni to ne žele.”

Tada je ustao. Pomislila sam da sam ga naljutila, no tada sam shvatila da je ustao zato što smo stigli na našu postaju. Pokupila sam svoje stvari i krenula za njim iz busa. Danas nije želio sakriti kamo se uputio, kao što je to obično pokušavao. Inače hoda niz ulicu i zaobiđe cijeli blok pa ga ne vidim kad prođe prečicom kroz moje dvorište. Ali danas je krenuo sa mnom prema mom dvorištu.

Kad smo došli do onog mjesta gdje bih se ja obično okrenula da uđem unutra, a on bi nastavio dalje, oboje smo stali. On je nogom šutirao komad blata i gledao iza mojih leđa u moju kuću.

„Kad ti se vraćaju roditelji?”

„Oko pet”, rekla sam. Bilo je 3:45.

On je kimnuo i izgledao kao da će reći još nešto, ali nije. Samo je opet kimnuo i uputio se prema kući u kojoj nema ni hrane, ni struje ni, vode.

I sad, čuj, Ellen, znam da je to što sam zatim učinila bilo glupo, ne moraš mi to govoriti. Pozvala sam ga po imenu, a kad se on okrenuo rekla sam mu: „Ako se požuriš, možeš se istuširati prije nego se vrate.”

Srce mi je tako strašno lupalo, zato što sam znala da ću se uvaliti u užasne probleme ako mi se roditelji vrate doma i zateknu beskućnika u našem tušu. Bilo bi mi bolje da sam mrtva. Ali

jednostavno nisam mogla podnijeti da ode u onu kuću, a da mu nešto ne ponudim.

Opet je gledao u pod, i ja sam u svom želucu osjetila kako ga je sram. Nije ni kimnuo. Samo je krenuo za mnom u kuću i nije rekao ni riječ.

Cijelo vrijeme dok je bio u tušu, ja sam paničarila. Stalno sam gledala kroz prozor i provjeravala je li se pojavio mamin ili tatin auto, iako sam znala da oni neće doći doma još barem jedan sat. Bilo me strah da ga nije možda netko od susjeda vidio kako ulazi u kuću, ali oni mene zapravo ne poznaju dovoljno dobro da bi pomislili da nije normalo da imam goste.

Dala sam Atlasu odjeću da se presvuče, znajući ne samo da mora otići iz kuće do kad se moji roditelji ne vrate, nego da mora otići jako daleko od moje kuće. Sigurna sam da bi moj otac prepoznao vlastitu odjeću na nekom nepoznatom tinejdžeru koji se mota po susjedstvu.

Između zurenja kroz prozor i pogledavanja na sat, punila sam jedan od svojih starih ruksaka stvarima: hranom koju ne treba držati u hladnjaku, nekoliko starih očevih majica, parom traperica koje će mu vjerojatno biti dva broja prevelike, i čarapama za presvući.

Upravo sam zatvarala ruksak kad je on izašao iz hodnika.

Imala sam pravo. Čak i ovako mokra, vidjela sam da mu je kosa svjetlija nego ranije. A oči su mu zato izgledale još izraženije plave.

Zasigurno se obrijao dok je bio u kupaonici zato što je izgledao mlađe nego prije tuširanja. Gutnula sam i pogledala dolje u ruksak jer sam bila šokirana time kako je drukčije izgledao. Bojala sam se da bi mi na licu mogao pročitati o čemu razmišljam.

Pogledala sam još jednom kroz prozor i uručila mu ruksak. „Mislim da bi trebao izaći kroz stražnja vrata da te nitko ne vidi.”

Uzeo je ruksak i zurio u moje lice jednu minutu. „Kako se zoveš?” upitao me i zabacio ruksak za rame.

„Lily”

Nasmiješio se. Tada mi se prvi put nasmiješio i meni u tom trenutku na pamet padne jedna grozna, plitka misao. Zapitala sam se kako netko s tako divnim osmijehom može imati tako usrane roditelje. Odmah sam se zamrzila zato što sam to pomislila, zato što, naravno, roditelji trebaju voljeti svoju djecu bez obzira na to kako slatka ili ružna ili mršava ili debela ili pametna ili glupa ona jesu. Ali ponekad ne možeš kontrolirati kamo ti misli odlete. Samo ih moraš istrenirati da više ne idu tamo.

On je ispružio ruku i rekao: „Ja sam Atlas.”

„Znam”, rekla sam, ne pruživši svoju ruku. Ne znam zašto mu nisam dala ruku. Nije to bilo zato što sam ga se bojala dodirnuti. Zapravo – bojala sam ga se dodirnuti. Ali ne zato što sam mislila da sam bolja od njega. Samo me zbog njega uhvatila strašna trema.

On je spustio ruku i jednom kimnuo, a zatim rekao: „Mislim da bih trebao ići.”

Odmaknula sam se da me može zaobići. Pokazao je prema kuhinji, šutke me pitajući je li to put do stražnjih vrata. Kimnula sam i krenula za njim niz hodnik. Kad je stigao do stražnjih vrata, vidjela sam da je nakratko zastao kad je vidio moju sobu.

Odjednom me je bilo sram što on vidi moju sobu. Nitko nikad ne ulazi u moju sobu pa nikad nisam imala potrebu poraditi na tome da je uredim tako da djeluje malo ozbiljnije. Još uvijek imam ružičasti prekrivač na krevetu i ružičaste zavjese, koje imam od dvanaeste godine. Po prvi put u životu poželjela sam strgnuti poster Adama Brodyja sa zida.

No činilo se da Atlasa nije briga kako je uređena moja soba. Pogledao je ravno kroz moj prozor – onaj koji gleda na stražnje dvorište – a zatim pogledao u mene. Trenutak prije nego je izašao kroz vrata, rekao je: „Lily, hvala ti što me ne omalovažavaš.”

I više ga nije bilo.

Naravno da sam već čula riječ omalovažavati, ali bilo je čudno čuti kako je izgovara neki tinejdžer. A još je bilo čudnije to što se sve u vezi s Atlasom činilo tako kontradiktornim. Kako tip koji je očito skroman i pristojan i rabi riječi poput omalovažavati završi kao beskućnik? Kako bilo koji tinejdžer završi kao beskućnik?

Ellen, moram to otkriti.

Otkrit ću ja što se to njemu dogodilo. Samo sjedi i čekaj.

Upravo se spremam početi čitati još jedno pismo kad mi zazvoni mobitel. Pužem preko kauča da ga dohvatim i uopće nisam iznenađena vidjeti da je to opet moja majka. Sad kad mi je umro otac i kad je ostala sama, vjerojatno će me zvati duplo više nego prije.

„Halo?”

„Što misliš o tome da se preselim u Boston?” provali ona.

Grabim ukrasni jastučić koji mi je pri ruci i pritišćem ga na lice da prigušim urlik. „Hm. Opa”, kažem. „Stvarno?”

Ona šuti, a zatim: „To mi je samo palo na pamet. Možemo sutra o tome razgovarati. Skoro mi počinje sastanak.”

„Dobro. Bok.”

I samo tako, želim se odseliti iz Massachusettsa. *Ne smije se doseliti ovamo.* Ona ovdje nikoga ne poznaje. Ja volim svoju majku, nemojte me

krivo shvatiti, ali odselila sam se u Boston da budem sama, a kad bi ona živjela u istom gradu, ja bih se osjećala manje neovisnom.

Ocu su dijagnosticirali rak prije tri godine kad sam još bila na faksu. Da je Ryle Kincaid ovdje sada, rekla bih mu голу istinu da mi je malo laknulo kad je ocu postalo tako loše da nije mogao tjelesno nađiti mojoj majci. To je sasvim promijenilo dinamiku njihova odnosa i ja više nisam osjećala obvezu ostati u Plethori samo zato što moram biti sigurna da je ona dobro.

A sada kad oca više nema i kad se više ne moram brinuti za majku, radovala sam se tome da ću, tako reći, raširiti krila.

Ali ona se sad doseljava u Boston?

Osjećam se kao da su mi krila upravo podrezana.

Gđje je sad nestala ležaljka od polimera kad ju najviše trebam?

Pod ozbiljnim sam stresom i nemam pojma što ću ako mi se majka doseli u Boston. Nemam ni vrt, ni dvorište, ni trijem, ni korov.

Moram pronaći neki drugi ispušni ventil.

Ođlučujem se za čišćenje. Slažem sve svoje stare kutije od cipela pune časopisa i bilježnica u ormar u spavaćoj sobi. Zatim presložim cijeli ormar. Moj nakit, cipele, odjeću...

Ona se ne smije doseliti u Boston.

Poglavlje 3

Šest mjeseci poslije

„Oh.”

To je sve što kaže.

Moja majka se okreće i procjenjivački promatra zgradu, prelazeći prstom po najbližoj prozorskoj klupčici. Pokupi sloj prašine i obriše ga prstima. „To je...”

„Ima puno posla, znam”, prekinem je. Pokažem na prozore iza nje. „Ali pogledaj izlog. Ima potencijala.”

Gleda izlog i kima. Ima taj neki tihi zvuk koji ponekad ispušta iz pozadine grla koji bi trebao značiti da se slaže, ali usne joj ostanu zatvorene. No to znači da se *zapravo* ne slaže. I ispustila je taj zvuk. *Dvaput.*

Poraženo spustim ruke. „Misliš da je to bilo glupo?”

Ona polako odmahne glavom. „Lily, to sve ovisi o tome kako će na kraju ispasti”, kaže. U toj zgradi nekad je bio restoran i još uvijek je puna starih stolova i stolica. Moja majka prilazi najbližem stolu i povlači jednu stolicu da bi sjela. „Ako se sve posloži i tvoja cvjećarnica bude uspješna, ljudi će reći da je to bila hrabra, smjela, *pametna* poslovna odluka. Ali ako propadne i izgubiš svoje cijelo nasljedstvo...”

„Onda će ljudi reći da je to bila glupa poslovna odluka.”

Ona slegne ramenima. „Tako ti to ide. Diplomirala si biznis, ti to znaš.” Ogleda se po prostoriji, polako, kao da je vidi onako kako će izgledati za mjesec dana. „Samo se pobrini da je hrabro i smjelo.”

Smiješim se. S tim se mogu složiti. „Ne mogu vjerovati da sam kupila ovaj prostor prije nego što sam tebe prvo pitala”, kažem, sjedajući za isti stol.

„Ti si odrasla osoba. To je tvoje pravo”, kaže, ali čujem tračak razočaranosti. Mislim da se sada kad je sve manje i manje trebam osjećati još osamljenije. Prošlo je šest mjeseci od smrti moga oca i iako on nije bio neko dobro društvo, mora joj biti čudno to što je sama. Dobila je posao u jednoj osnovnoj školi pa se na kraju ipak preselila ovamo. Izabrala je malo naselje u predgrađu Bostona. Kupila je slatku kuću s dvije spavaće sobe, u slijepoj ulici, s velikim stražnjim dvorištem. San mi je ondje zasaditi vrt, ali to bi zahtijevalo dnevnu brigu. Moje ograničenje je posjet jednom tjedno. Ponekad dvaput.

„Što ćeš učiniti sa svim ovim smećem?” pita me.

Ima pravo. Ima tako puno smeća. Trebat će mi čitava vječnost da raščistim ovo mjesto. „Pojma nemam. Vjerojatno ću se ubiti od posla prije nego što uopće mogu pomisliti kako ću urediti prostor.”

„Kad ti je zadnji dan u marketinškoj firmi?”

Nasmiješim se. „Jučer.”

Ona uzdahne, a zatim odmahne glavom. „Joj, Lily. Iskreno se nadam da će ti ovo ispasti kako si zamislila.”

Obje se pridignemo da bi ustale kad se otvore glavna vrata. Police mi blokiraju pogled na vrata pa izvijem vrat i ugledam neku ženu kako ulazi. Pogledom kratko pregledava prostoriju i onda me ugleda.

„Bok”, kaže mahnuvši. Slatka je. Lijepo je odjevena, ali na sebi ima bijele capri hlače. Katastrofa na pomolu u ovoj silnoj prašini.

„Mogu li vam pomoći?”

Ona zatakne torbicu pod ruku i kreće prema meni, pružajući ruku. „Ja sam Allysa”, kaže. Rukujemo se.

„Lily.”

Pokazuje preko ramena palcem. „Na ulazu je oglas da se traži pomoćni radnik.”

Pogledam preko njezinog ramena i podignem obrvu. „Stvarno?” *Ja nisam stavila oglas da tražim radnika.*

Ona kimne, a zatim slegne ramenima. „Doduše, izgleda staro”, kaže. „Vjerojatno je tu već dugo. Krenula sam u šetnju i ugledala taj znak. Samo sam znatiželjna, to je sve.”

Odmah mi se svidjela. Glas joj je ugodan, smiješak djeluje iskreno. Majčina se ruka spusti na moje rame pa se nagne da me poljubi u obraz. „Moram ići”, kaže. „Imamo dane otvorenih vrata.” Pozdravim je i ispratim pogledom, a zatim vratim pozornost na Allysu.

„Zapravo, još ne zapošljam”, kažem. Mahnem rukom po prostoriji. „Otvaram cvjećarnicu, ali do tada će proći barem nekoliko mjeseci,” Ne bih smjela ljude suditi po izgledu, ali čini mi se da ona ne bi bila zadovoljna s minimalnom plaćom. Njezina torbica vjerojatno košta više od ove zgrade.

Oči joj se razrogače. „Stvarno? Obožavam cvijeće!” Okreće se oko svoje osi i kaže: „Ovo mjesto ima brdo potencijala. U koju ćeš ga boju obojati?”

Prekrižim ruke na prsima i uhvatim se za lakat. Njišući se na petama, kažem: „Nisam sigurna. Tek sam prije sat vremena dobila ključeve ove zgrade pa još nisam smislila plan preuređenja.”

„Rekla si da se zoveš Lily?”

Kimnem.

„Neću glumiti da sam diplomirala dizajn, ali to mi je najdraže na svijetu. Ako ti treba pomoć, nudim se besplatno.”

Nakrivim glavu. „Radila bi besplatno?”

Ona kima. „Zapravo mi ne treba posao, ali vidjela sam onaj znak i pomislila koji je sad to vrag, ali meni je često dosadno. Rado ću ti pomoći

sa svime što trebaš. Čišćenjem, uređivanjem, izborom boja za zidove. Ja sam ovisnica o Pinterestu.” Nešto iza mene joj zaokupi pozornost i ona pokaže prstom. „Mogla bih za početak srediti ona potrgana vrata i napraviti da izgledaju veličanstveno. Sve ovo tu, zapravo. Znaš, skoro sve se može iskoristiti.”

Ogledam se po prostoriji potpuno svjesna da sama to nikada neću uspjeti srediti. Vjerojatno sama ne mogu ni podići pola ovih stvari. Na kraju ću ionako nekoga morati zaposliti.

„Ne mogu ti dopustiti da radiš besplatno. Ali mogu ti ponuditi 10 dolara po satu ako to ozbiljno misliš.”

Ona počne pljeskati, a da nije obula visoke pete, vjerojatno bi skakala od sreće. „Kad počinjem?”

Pogledam u njezine bijele hlače. „Može sutra? Vjerojatno se želiš pojaviti u nekoj odjeći koje nije šteta.”

Ona odmahne rukom i spusti torbu kupljenu u Hermesu na najbliži prašnjavi stol. „Gluposti”, kaže. „Moj muž gleda utakmicu Bruinsa dolje u nekom kafiću u ulici. Ako nemaš ništa protiv, ostat ću s tobom i odmah početi.”

Dva sata poslije uvjerena sam da sam upoznala svoju novu najbolju prijateljici. I ona stvarno jest ovisna o Pinterestu.

Pišemo „Zadržati” i „Baciti” na ljepljive papiriće i lijepimo ih na sve u prostoriji. I ona također vjeruje u recikliranje svega i svačega pa smislimo kako ćemo iskoristiti barem 75 posto stvari ostavljenih u zgradi. Za ostatak kaže da će ih baciti njezin muž kad bude imao vremena. Sad kad znamo što ćemo učiniti sa svim tim stvarima, posežem za notesom i olovkom i sjedamo za jedan stol da bismo zapisale ideje za uređenje.

„Okej”, kaže, zavalivši se u stolcu. Smiješno mi je kako su joj bijele hlače užasno prljave, ali čini se da nju uopće nije briga za to. „Imaš li neki cilj za ovo mjesto?” pita me, osvrćući se.

„Imam samo jedan”, kažem. „Uspjeti.”

Ona se smije. „Ne sumnjam da ćeš uspjeti. Ali treba ti vizija.”

Sjetim se što mi je majka rekla. „*Lily, samo se pobrini da je hrabro i smjelo.*” Nasmiješim se i uspravim u stolcu. „Hrabro i smjelo”, kažem. „Želim da ovo mjesto bude drukčije. Želim riskirati.”

Ona me pogleda ispod oka dok žvače vršak olovke. „Ali ti samo prodaješ cvijeće”, kaže. „Kako možeš biti hrabra i smjela s cvijećem?”

Osvrnem se po prostoriji i pokušam zamisliti ono što mislim. Zapravo, ni ne znam što točno mislim. Samo sam nervozna i nemirna, kao da sam na rubu neke briljantne ideje. „Koje ti riječi padnu na pamet kad pomisliš na cvijeće?” pitam ju.

Ona sliježe ramenima. „Ne znam. Slatko je, valjda? Živo je, pa me tjera da pomislim na život. I možda na ružičastu boju. I proljeće.”

„Slatko, život, ružičasto, proljeće”, ponovim. „Allysa, ti si genijalna!” Ustanem i počnem koračati po prostoriji. „Uzet ćemo sve što svi vole kod cvijeća i učiniti posve suprotno!” Ona me gleda onim pogledom iz kojeg je jasno da me ne prati.

„Dobro”, kažem. „Zamisli da umjesto da ističemo slatku stranu cvijeće, ističemo njegovu zlu stranu? Umjesto naglaska na ružičasto, uzmemo tamnije boje, poput tamnoljubičaste ili čak crne. A umjesto samo proljeća i života, mi također slavimo zimu i smrt.”

Allysa me gleda razrogačenih očiju. „Ali... što ako netko ipak želi *ružičasto* cvijeće?”

„Pa naravno da ćemo im dati što žele. Ali također ćemo im dati i ono što *ne znaju* da žele.”

Ona se počese po obrazu. „Ti dakle misliš na *crno* cvijeće?” Izgleda zabrinuto, i uopće se ne čudim. Ona samo vidi najmračniju stranu moje vizije. Sjednem ponovno za stol i pokušam je pridobiti.

„Netko mi je jednom rekao da ne postoje zli ljudi. Svi smo mi samo ljudi koji ponekad učine nešto loše. I to sam zapamtila jer je stvarno istinito. Svi mi imamo malo dobrog i malo zlog u sebi. Želim da to bude naša tema. Umjesto da obojimo zidove u glupe, slatkaste boje, obojit ćemo ih u tamnoljubičastu s crnim detaljima. A umjesto da samo izložimo uobičajeno cvijeće pastelnih boja u dosadnim kristalnim vazama, koje ljude navode da pomisle na život, mi ćemo biti malo pomaknute. Hrabre i smjele. Izložiti ćemo tamnije cvijeće omotano u nešto poput kože ili srebrnih lanaca. I umjesto da ih stavimo u kristalne vaze, zabost ćemo ih u crni oniks, ili... ne znam... ljubičaste vaze od baršuna ukrašene srebrnim gumbima. Ideja ima bezbroj.” Ponovno ustanem. „Na svakom uglu ima cvjećarnica za one koji vole cvijeće. Ali koja cvjećarnica brine o svim onima koji *mrze* cvijeće?”

Allysa odmahuje glavom. „Nijedna”, prošapće.

„Točno. Nijedna.”

Zurimo jedna u drugu neko vrijeme, a onda više ne mogu izdržati ni sekunde. Prštim od uzbuđenja i jednostavno se počnem smijati kao uzbuđeno dijete. I Allysa prasne u smijeh, pa skoči i zagrli me. „Lilly, ovo je tako izopačeno da je genijalno!”

„Znam!” Osjećam se punom obnovljene energije. „Treba mi pisaći stol da mogu sjesti i napraviti poslovni plan! Ali moj budući ured je pun starih kašeta za povrće!”

Ona hoda do stražnjeg dijela prostorije. „Dobro, idemo ih izvaditi odavde i otići ti kupiti pisaći stol!”

Provlačimo se u ured i počinjemo micati kašete jednu po jednu i zatim ih selimo u stražnju sobu. Stojim na stolcu da bi hrpa bila viša pa da imamo više mjesta za kretanje.

„Ove su savršene za izloške u izlogu koje sam isplanirala.” Dodaje mi još dvije kašete i odlazi, a kad se propnem na prste da ih smjestim na sam vrh, hrpa se počne rušiti. Pokušavam pronaći nešto za što bi se uhvatila, ali me kašete sruše sa stolca. Kad sletim na pod, osjećam da mi je noga savijena u pogrešnom smjeru. Uslijedi jaka bol koja se širi uz nogu i natrag do nožnih prstiju.

Allysa trči natrag u sobu i mora maknuti dvije kašete koje su na meni. „Lily!” kaže. „O, Bože, jesi li dobro?”

Podižem se u sjedeći položaj, ali ni ne pokušavam prenijeti težinu na gležanj. Odmahnem glavom. „Gležanj.”

Ona mi odmah skida cipelu, a zatim vadi mobitel iz džepa. Počinje nazivati neki broj, a zatim me pogleda. „Znam da je to glupo pitanje, ali imaš li ovdje slučajno hladnjak s ledom?”

Odmahujem glavom.

„To sam i mislila”, kaže. Stavlja mobitel na zvučnik i odlaže ga na pod dok počinje podizati moju nogavicu. Trznem se, ali ne toliko od boli, već zato što jednostavno ne mogu vjerovati da sam učinila takvu glupost. Ako sam je slomila, nagrabusila sam. Upravo sam potrošila cijelo nasljedstvo na prostor koji neću moći renovirati mjesecima.

„Heej, Issa”, zapjevajući glas na mobitelu. „Gdje si? Tekma je gotova.”

Allysa uzima telefon i prinosi ga bliže ustima. „Na poslu. Slušaj, treba mi...”

Tip je prekine i kaže: „Na *poslu*? Dušo, ali ti ne radiš.”

Allysa odmahuje glavom i kaže: „Marshall, slušaj me. Radi se o hitnom slučaju. Mislim da je moja šefica slomila gležanj. Trebaš donijeti malo leda u...”

On je prekine smijehom. „Tvoja šefica? Dušo, ti uopće nemaš posao”, ponavlja.

Allysa zakoluta očima. „Marshalle, jesi li ti pijan?”

„Danas je Dan jednodijelnih pidžama”, plete mu se jezik. „Znala si to kad si nas odvezla, Issa. Besplatna piva do...”

Ona zastenje. „Daj mi mog brata na telefon.”

„Dobro, dobro”, mrmlja Marshall. Iz mobitela se čuje nekakvo šuškanje, a zatim: „Da?”

Allysa ispali našu lokaciju. „Nacrtajte se ovdje odmah. Molim vas. I donesite vreću leda.”

„Da, *gospodo*”, kaže on. I brat zvuči kao da je možda malo pijan. Čuje se smijeh, a onda jedan od dečki kaže: „*Loše je volje*”, i zatim se linija prekine.

Allysa vrati telefon u džep. „Ja ću ih pričekati vani, oni su tu malo niže niz ulicu. Mogu te ostaviti samu?”

Kimam i posežem za stolcem. „Možda bih trebala pokušati stati na nogu.”

Allysa mi gurne ramena natrag toliko da sam opet naslonjena na zid. „Ne, ne miči se. Čekaj dok ne dođu, dobro?”

Nemam pojma što bi za mene mogla učiniti dva pijana tipa, ali kimam. Moja nova djelatnica sada više izgleda kao moja šefica i malo je se bojim u ovom trenutku.

Čekam pozadi oko desetak minuta kad konačno čujem da se otvaraju glavna vrata zgrade. „Koji je ovo vrag?” kaže neki muški glas. „Što radiš sama u ovoj sablasnoj zgradi?”

Čujem Allysu kako kaže: „Ona je tamo iza.” Ona ulazi, a iza nje tip koji nosi jednodijelnu pidžamu. Visok je, pomalo mršav, ali dječjački zgodan, s velikim iskrenim očima i bujnom crnom, raščupanom kosom kojoj je odavno trebalo šišanje. U ruci drži vrećicu s ledom.

Jesam li spomenula da nosi jednodijelnu pidžamu?

Govorim o pravom, odraslom muškarcu, u jednodijelnoj pidžami s likom Spužva Boba.

„Ovo je tvoj muž?” pitam je, podižući obrvu.

Allysa zakoluta očima. „Nažalost”, kaže i pogleda ga. Drugi tip (također u jednodijelnoj pidžami) hoda za njima, ali moja je pozornost usredotočena na Allysu dok objašnjava zašto nose pidžame jednog običnog popodneva usred tjedna. „Ima jedan kafić dolje niz ulicu koji daje besplatno pivo svakome tko se za vrijeme utakmice Bruinsa pojavi u jednodijelnoj pidžami.” Probija se do mene i pokazuje dečkima da ju slijede. „Pala je sa stolca i ozlijedila gležanj”, kaže drugom tipu. On zaobilazi Marshalla i prvo što primjećujem su njegove ruke.

Isuse Bože. Ja znam te ruke.

To su ruke neurokirurga.

Allysa je njegova sestra? Ona sestra koja je vlasnica cijelog gornjeg kata, s mužem koji radi u pidžami i zarađuje milijune godišnje?

Čim mi se pogled susretne s Ryleovim, njegovo se cijelo lice preobrazi u smiješak Nisam ga vidjela – *Bože, koliko je prošlo* – šest mjeseci? Ne mogu reći da nisam mislila na njega tijekom proteklih šest mjeseci, jer sam prilično često mislila na njega. Ali nisam ni pomišljala da bih ga mogla opet vidjeti.

„Ryle, ovo je Lily. Lily, moj brat, Ryle”, kaže ona, pokazujući prema njemu. „A ovo je moj muž, Marshall.”

Ryle mi prilazi i klekne. „Lily”, kaže, gledajući me sa smiješkom. „Drago mi je što smo se upoznali.”

Jasno je da me se sjeća – vidim to u njegovom znakovitom smiješku. Ali kao i ja, glumi da smo se sada prvi put vidjeli. Trenutno baš nisam raspoložena objašnjavati kako se to nas dvoje već znamo.

Ryle dodirne moj gležanj i pregledava ga. „Možeš ga micati?”

Pokušavam ga pomaknuti, ali oštra bol me presječe sve do vrha noge. Usišem zrak kroz zube i odmahnem glavom. „Ne još. Boli me.”

Ryle mahne Marshallu. „Nađi nešto u što ćemo staviti led.”

Allysa krene za Marshallom iz prostorije. Kad su oboje otišli, Ryle me pogleda i naceri se. „Ovo ti neću naplatiti, ali samo zato što sam malo pijan”, kaže i namigne mi.

Nagnem glavu. „Kad sam te upoznala bio si napušen. Sada si pijan. Nekako se bojim da nisi dovoljno kvalificiran za neurokirurga.”

On se nasmije. „Tako izgleda”, kaže. „Ali vjeruj mi, jako rijetko pušim travu, a ovo mi je prvi slobodan dan u mjesec dana pa mi je stvarno trebalo pivo. Ili pet piva.”

Marshall se vraća s nekom starom krpom u koju je omotao nešto leda. Dodaje ju Ryleu, koji je prislanja o moj gležanj. „Treba mi ona kutija za prvu pomoć iz tvojeg kamioneta”, kaže Ryle Allysi. Ona kima i hvata Marshalla za ruku pa ga opet vuče iz prostorije. Ryle pritišće dlanom donji dio moga stopala. „Odgurni se od moje ruke”, kaže.

Odgurnem nogu. Boli me, ali uspjela sam pomaknuti njegov dlan. „Je li slomljena?”

On okreće moje stopalo, a zatim kaže: „Sumnjam. Pričekajmo nekoliko minuta da vidim možeš li se osloniti na nju.”

Kimnem i gledam kako se smješta nasuprot mene. Sjedne prekriženih nogu i stavlja moje stopalo na krilo. Ogledava se po prostoriji, a zatim ponovno usmjeri pozornost na mene. „I kakvo je ovo mjesto?”

Nasmiješim se malo preširoko. „Cvjećarnica Lily Bloom. To će biti za otprilike dva mjeseca.”

Kunem se, cijelo mu se lice ozari od ponosa. „Ideš”, kaže. „Učinila si to? Stvarno otvaraš svoj biznis?”

Kimam. „Aha. Shvatila sam da mi je bolje pokušati dok sam još dovoljno mlada da bih se mogla oporaviti od neuspjeha.”

Jednom rukom drži led na mome gležnju, ali druga je ovijena oko mog golog stopala. Lagano palcem kruži po njemu, kao da uopće nije velika stvar to što me dodiruje. Ali njegova ruka na mojem stopalu je znatno primjetljivija od bola u mojem gležnju.

„Izgledam smiješno, ha?” pita me, zureći u svoju crvenu jednodijelnu pidžamu.

Slegnem ramenima. „Barem si odabrao onu bez likova. Djeluje malo zrelije nego ona sa Spužva Bobom.”

On se smije, a zatim mu smiješak nestaje dok naslanja glavu na vrata kraj sebe. Zuri u mene s odobravanjem. „Čak si još ljepša danju.”

U ovakvim trenutcima apsolutno mrzim to što imam crvenu kosu i blijedu put. Ne vidi se samo na mojim obrazima da me je sram – cijelo mi se lice, ruke i vrat zajapure.

Naslanjam glavu na zid iza sebe i zurim u njega baš onako kako on zuri u mene. „Želiš li čuti jednu голу istinu?”

On kima.

„Željela sam se nakon one noći vratiti na tvoj krov više puta. Ali bilo me strah da ćeš biti ondje. Imam tremu kad si u blizini.”

Njegovi prsti prestanu s milovanjem moga stopala. „Moj red?”

Kimam. Gleda me ispod oka dok pomiče ruku ispod moga stopala. Polako prstima prelazi po vršcima prstiju, sve do pete. „Ja bih se još uvijek rado jebao s tobom.”

Netko šokirano zastenje, a to nisam bila ja.

Ryle i ja istovremeno pogledamo na vrata a Allysa stoji ondje, razrogačenih očiju. Usta su joj otvorena dok pokazuje prstom na Rylea. „Jesi li ti...” Ona me gleda i kaže: „Lily, tako mi je žao zbog njega.” A zatim opet pogleda Rylea strijeljajući ga pogledom. „Jesi li ti upravo rekao mojoj šefici da bi se *jebao* s njom?”

O, Bože.

Ryle povlači donju usnu zubima i počne je žvakati. Marshall ulazi iza Allyse i kaže: „Što se zbiva?”

Allysa pogleda Marshalla i opet pokazuje na Rylea. „On je upravo rekao Lily da je želi jebati!”

Marshall gleda Rylea, pa mene. Ne znam bih li prasnula u smijeh ili otpuzala pod stol i sakrila se. „Stvarno?” upita, pogledavši opet Rylea.

Ryle slegne ramenima. „Tako izgleda”, kaže.

Allysa se primi za glavu. „Isuse Kriste”, kaže, gledajući me. „Pijan je. Obojica su pijani. Molim te, ne osuđuj me zato što mi je brat šupak.”

Ja joj se nasmiješim i odmahnem rukom. „U redu je, Allysa. Mnogi se žele jebati sa mnom.” Pogledam Rylea, a on još uvijek nehajno gladi moje stopalo. „Tvoj brat barem govori ono što misli. Malo ljudi ima dovoljno hrabrosti reći ono što zapravo misle.”

Ryle mi namigne i zatim pažljivo makne moj gležanj sa svoga krila. „Hajdemo vidjeti možeš li stati na nju”, kaže.

On i Marshall mi pomognu ustati na noge. Ryle pokazuje na stol udaljen otprilike jedan metar koji stoji uza zid. „Pokušaj doći do tog stola da ti mogu staviti zavoj.”

Njegova me ruka sigurno drži oko struka, a drugom me čvrsto drži za rame kako bi bio siguran da neću pasti. Marshall manje-više samo stoji kraj mene kao podrška. Prenesem malo težine na gležanj i to me boli, ali bol nije stravična. Uspijem odskakati do stola uz veliku Ryleovu pomoć. Pomaže mi da se podignem i sjednem na stol pa se naslonim na zid s nogom pruženom naprijed.

„Dakle, dobra vijest je ta da nije slomljena.”

„A koja je loša vijest?” pitam ga.

Otvora kutiju za prvu pomoć i kaže: „Morat ćeš je štedjeti nekoliko dana. Možda čak i tjedan ili više, ovisi o tome kako će brzo zacijeliti.”

Zatvaram oči i naslanjam glavu na zid iza sebe. „Ali ja imam toliko posla”, zavapim.

On mi polako počinje zamatati gležanj. Allysa stoji iza njega i gleda kako ga zamata.

„Ja sam žedan”, kaže Marshall. „Hoće li netko nešto za piće? Preko puta je drogerija.”

„Meni ne treba ništa.”

„Ja bih vodu”, kažem.

„Sprite”, kaže Allysa.

Marshall je prima za ruku. „Ti ideš sa mnom.”

Allysa izvlači ruku iz njegove i prekriži ruke na prsima. „Ja ne idem nikamo”, kaže. „Mom se bratu ne može vjerovati.”

„Allysa, sve je u redu”, kažem joj. „On se samo šalio.”

Ona šutke zuri u mene jedan trenutak, a zatim kaže: „Dobro. Ali ne smiješ mi dati otkaz ako napravi još neku glupost.”

„Obećajem da ti neću dati otkaz.”

Kad sam to rekla, ona prima Marshalla za ruku i odlazi iz prostorije. Ryle još zamata moj gležanj kad kaže: „Moja sestra radi za tebe?”

„Aha. Zaposlila sam je prije nekoliko sati.”

On poseže u kutiju za prvu pomoć i izvlači ljepljivu traku. „Ti znaš da ona nikad u životu nije radila?”

„Već me upozorila na to”, kažem. Brada mu je stisnuta i on više ne izgleda opušteno kao prije. Tada mi sine da on možda misli da sam je zaposlila kako bih se približila njemu. „Nisam imala pojma da je ona tvoja sestra dok ti nisi došao. Kunem se.”

Pogleda me, a zatim se opet usredotoči na moje stopalo. „Nisam sugerirao da si znala.” Počinje ljepljivom trakom pričvršćivati zavoj.

„Znam da nisi. Samo ne želim da pomisliš kako te nekako hoću uloviti. Mi od života želimo različite stvari, sjećaš se?”

Kimne i pažljivo položi svoju nogu na stol. „Točno”, kaže. „Ja sam specijalist za jednonoćne avanture, a ti si u potrazi za Svetim gralom.”

Smijem se. „Imaš dobro pamćenje.”

„Imam”, kaže. Usta mu se polagano rašire u smiješak. „Ali tebe je isto tako teško zaboraviti.”

Isuse. On mora prestati govoriti takve stvari. Oduprem se dlanovima o stol i spustim nogu dolje. „Stiže gola istina.”

On se nagne na stol kraj mene i kaže: „Pretvorio sam se u uho.”

Ne okolišam. „Ti mene jako privlačiš”, kažem. „Ima malo toga što mi se ne sviđa u vezi s tobom. Ali kako ti i ja želimo druge stvari, ako se opet nađemo u istom društvu, bilo bi mi drago kad ne bi govorio ono od čega mi se zavrta u glavi. To stvarno nije fer od tebe.”

On jednom kimne, a zatim kaže: „Sad sam ja na redu.” Stavlja ruku na stol kraj mene i malo se nagne. „I ti mene jako privlačiš. Ima malo toga što se meni ne sviđa u vezi s tobom. Ali ja se nadam da se nećemo više nikad sresti, zato što mi se ne sviđa koliko razmišljam o tebi. Što nije zapravo previše – ali je više nego što bih želio. Ako još uvijek ne želiš pristati na jednonoćnu avanturu, onda mislim da je najbolje da učinimo sve što možemo da se izbjegnemo. Zato što ni jednom od nas to nije u interesu.”

Ne znam kako je završio tako blizu mene, ali udaljen je samo oko trideset centimetara. Zbog njegove mi se blizine teško usredotočiti na riječi koje izlaze iz njegovih usta, ali čim čujemo kako se ulazna vrata otvaraju, on je već na pola puta do drugog kraja sobe. Kad Allysa i Marshall stignu do nas, Ryle već užurbano slaže sve one kašete koje su pale. Allysa gleda u moj gležanj.

„I, kakva je presuda?” pita.

Isturim donju usnu. „Tvoj brat doktor kaže da moram mirovati nekoliko dana.”

Ona mi doda vodu. „Dobro je što imaš mene. Ja ću očistiti koliko mogu dok se ti odmaraš.”

Ispijem gutljaj vode i zatim obrišem usta. „Allysa, proglašavam te djelatnicom mjeseca.”

Ona se naceri i okrene se Marshallu. „Jesi li ti to čuo? Ja sam njezina najbolja djelatnica!”

On je zagrlj i poljubi u potiljak. „Ponosan sam na tebe, Issa.”

Sviđa mi se što ju zove Issa, što je pretpostavljam skraćenica od Allysa. Pomislim na svoje ime i na to hoću li ikada pronaći dečka koji će ga skratiti na neki bolesno slatki nadimak. *Illy*.

Ma, ne. Nije isto.

„Treba li ti pomoć do doma?” pita me Allysa.

Skočim dolje i iskušam nogu. „Možda samo do mog auta. Radi se o lijevoj nozi, pa vjerojatno mogu voziti bez problema.”

Ona mi prilazi i obgrli me rukom. „Ključeve možeš ostaviti meni, ja ću zaključati. Sutra ću se vratiti i početi čistiti.”

Sve troje me isprate do auta, ali Ryle pušta Allysi da obavi većinu posla. Čini se kao da ga je zbog nekog razloga strah dodirivati me. Kad se smjestim na vozačko sjedište, Allysa stavlja moju torbicu i druge stvari na pod i sjeda na suvozačko mjesto. Uzima moj mobitel i upisuje u njega svoj broj.

Ryle se naslanja na prozor. „Pazi da sljedećih nekoliko dana držiš led na gležnju koliko god često možeš. I kupka će pomoći, također.

Kimam. „Hvala ti na pomoći.”

Allysa se naginje i kaže: „Ryle? Možda bi je ti trebao za svaki slučaj odvesti doma i vratiti se taksijem u stan.”

Ryle pogleda dolje u mene, a zatim odmahne glavom. „Mislim da to nije dobra zamisao”, kaže. „Bit će ona dobro. A ja sam popio nekoliko piva, vjerojatno ne bih smio voziti.”

„Možeš joj barem pomoći da dođe do stana”, predlaže Allysa.

Ryle odmahuje glavom, a zatim potapša krov auta, okrene se i ode.

Ja ga još uvijek gledam dok mi Allysa vraća mobitel i kaže: „Ozbiljno. Stvarno mi je žao zbog njega. Prvi ti se nabacuje, a onda se ponaša kao sebično govno.” Ona izlazi iz auta i zatvara vrata, a zatim se naginje kroz prozor. „Zato će biti sam do kraja života.” Pokazuje na moj mobitel. „Pošalji mi poruku kad stigneš doma. I nazovi me ako ti bilo što bude trebalo. Usluge ne ubrajam u radno vrijeme.”

„Hvala ti, Allysa.”

Ona se nasmiješi. „Ne, hvala *tebi*. Ništa me u životu nije tako razveselilo od onog koncerta Paola Nutinija prošle godine.” Mahne mi na pozdrav i uputi se prema mjestu gdje stoje Marshall i Ryle.

Oni krenu niz ulicu i ja ih gledam u retrovizoru. Kad zađu za ugao, vidim da se Ryle osvrće preko ramena i gleda u mom smjeru.

Zatvaram oči i duboko udahnem.

Dva dana koja sam provela s Ryleom su dani koje bih vjerojatno najradije zaboravila. Očev pogreb i uganuće gležnja. Ali iz nekog razloga, njegova je nazočnost pridonijela da ne budu tako katastrofalna kao što su bila.

Grozno mi je što je Allysin brat. Imam osjećaj da ćemo se još viđati.

Poglavlje 4

Treba mi pola sata da od auta dođem do svog stana. Dvaput sam nazvala Lucy da vidim može li mi pomoći, ali nije se javila na mobitel. Kad sam stigla u stan, malo me naljutilo vidjeti je kako leži na kauču s mobitelom na uhu.

Zatvaram glasno vrata iza sebe i ona podigne pogled. „Što ti se dogodilo?” pita me.

Držim se za zid zbog ravnoteže dok skakućem na jednoj nozi prema hodniku. „Uganula sam gležanj.”

Kad stignem od vrata svoje sobe, ona vikne: „Oprosti što nisam odgovorila na poziv! Razgovaram s Alexom! Htjela sam te nazvati kad završim!”

„U redu je!” viknem ja njoj, a zatim zalupim vrata svoje sobe. Odlazim u kupaoonicu i pronalazim neke stare tablete protiv bolova koje držim u ormariću. Progutam dvije, a zatim se srušim na krevet i zabuljim se u strop.

Ne mogu vjerovati da ću čitav tjedan biti zarobljena u ovom stanu. Uzimam mobitel i šaljem poruku svojoj majci.

Uganula sam gležanj. Dobro sam, ali mogu li ti poslati popis stvari koje mi trebaju iz trgovine da mi doneseš?

Spustim mobitel na krevet i prvi put otkad se doselila ovamo, zahvalna sam što mi majka živi prilično blizu. Zapravo, to i nije bilo tako loše. Mislim da mi se ona više sviđa sada kad oca više nema. Znam da je to zato što sam joj jako zamjerala što ga nikada nije ostavila. Iako je taj osjećaj izbljedio kad je u pitanju moja majka, kad se sjetim svoga oca, još je uvijek jednako jak.

To ne može biti dobro, osjećati toliku silnu gorčinu prema svome ocu. Ali kvragu, bio je grozan. Prema mojoj majci, prema meni, prema Atlasu.

Atlas.

Imala sam toliko posla s preseljenjem svoje majke i potajnim traženjem zgrade za svoj novi biznis tijekom slobodnog vremena, da nisam imala vremena završiti s čitanjem dnevnika što sam započela prije toliko mjeseci.

Kao neki jadnik doskakućem do ormara, samo jednom se spotaknuvši. Nasreću, pridržala sam se za komodu. Kad se dočepam dnevnika, doskakućem natrag u krevet i udobno se smjestim.

Nemam nikakvog pametnijeg posla sljedećih tjedan dana jer ne mogu raditi. Onda se mogu sažalijevati nad sobom u prošlosti, kad sam se već prisiljena sažalijevati u sadašnjosti.

Draga Ellen,

To što su te izabrali za voditeljicu dodjele Oskara nešto je najbolje što se dogodilo na TV-u prošlih godinu dana. Mislim da ti nikad to nisam rekla. Onaj štos sa usisavanjem bio je tako smiješan da sam se skoro upišala u gaće.

I da, danas sam regrutirala tvog novog obožavatelja, Atlasa. Prije nego što mi počneš držati prodike zato što sam ga opet pustila u kuću, daj mi da ti objasnim kako je do toga došlo.

Nakon što sam mu jučer dopustila da se istušira kod mene, prošle noći nisam ga više vidjela. Ali jutros je u busu opet sjeo kraj mene. Činio mi se malo sretniji nego jučer ujutro, zato što se spustio u sjedište i zapravo mi se nasmiješio.

Neću lagati, bilo mi je malo čudno vidjeti ga u odjeći svoga oca. Ali hlače su mu puno bolje pristojale nego što sam mislila da hoće.

„Vidi ovo”, reče. Nagnuo se naprijed i otkopčao svoj ruksak.

„Što?”

Izvadio je jednu vrećicu i dodao mi je. „Pronašao sam ovo u garaži. Pokušao sam ti ih očistiti jer je sve bilo jako blatnjavo, ali bez vode nisam baš mogao puno učiniti.”

Držala sam vrećicu i sumnjičavo buljila u njega. Nikad ga nisam čula da odjednom izgovori toliko riječi. Konačno sam pogledala u vrećicu i otvorila je. Unutra je bila hrpa starog vrtlarskog alata.

„Vidio sam te neki dan kako kopaš onom lopatom. Nisam znao imaš li uopće pravi vrtlarski alat, a ovaj nitko ne rabi, pa...”

„Hvala ti”, rečem. Bila sam zapravo u šoku. Imala sam lopaticu, ali na ručki se odlomio komad plastike pa sam od nje dobivala žuljeve. Zamolila sam majku da mi za rođendan kupi vrtlarski alat, a kad mi je kupila pravu veliku lopatu i motiku, nisam joj imala srca reći da to nije ono što trebam.

Atlas se nakašlje i tada, mnogo tišim glasom reče: „Znam da to nije kao pravi dar. Nisam ga zapravo kupio. Ali... Želio sam ti nešto dati. Znaš... za...”

Nije završio rečenicu pa sam kimnula i zavezala vrećicu. „Možeš li mi to molim te pričuvati do povratka iz škole? Ja nemam mjesta u ruksaku.”

On uzme vrećicu od mene, a zatim stavlja svoj ruksak na krilo i posprema vrećicu unutra. Ovi je ruke oko ruksaka. „Koliko imaš godina?” pita me.

„Petnaest.”

Po pogledu u njegovim očima čini mi se da je malo tužan zbog moje dobi, ali ne znam zašto.

„Ideš u deseti razred?”

Kimam, ali iskreno, ne mogu se sjetiti ničega što bih mu rekla. Nisam se zapravo puno družila s dečkima. Pogotovo maturantima. Kad sam nervozna, samo se zatvorim.

„Ne znam koliko ću dugo živjeti tamo”, kaže, utišavši opet glas. „Ali ako ti ikad bude trebala pomoć s vrtlarenjem ili bilo čime nakon škole, nije baš da kod mene sve vrvi od događanja. S obzirom na to da nemam struje.”

Smijem se, a onda se zapitam jesam li se smjela nasmijati na njegov samoponižavajući komentar.

Provodimo ostatak vožnje busom razgovarajući o tebi, Ellen. Kad je on spomenuo da mu je dosadno, pitala sam ga je li ikad gledao tvoju emisiju. Rekao je da bi to želio jer misli da si duhovita, ali za TV treba struja. To je još jedan komentar na koji se vjerojatno nisam smjela nasmijati.

Rekla sam mu da može gledati tvoju emisiju sa mnom nakon škole. Ja je uvijek snimim na DVD i gledam dok radim zadaću. Zaključila sam da ako zaključam vrata, a moji se roditelji ranije vrate doma, bit će dovoljno vremena da Atlas šmugne van kroz stražnja vrata.

Nisam ga ponovno vidjela do današnje vožnje iz škole. Ovoga puta nije sjeo kraj mene jer se Katie ukrcala na bus prije njega i sjela kraj mene. Željela sam je zamoliti da se preseli, ali onda bi ona pomislila da sam zaljubljena u Atlasa. Onda bi se Katie naslađivala, pa sam je pustila da sjedi kraj mene.

Atlas je bio u prednjem dijelu autobusa pa je sišao s njega prije mene. I onda je samo nekako nezgrapno stajao tamo na postaji i čekao mene da siđem. Kad sam sišla, otvorio je svoj ruksak i dodao mi vrećicu s alatom. Nije ništa rekao o mojem jutrošnjem pozivu da gledamo TV, pa sam se samo ponašala kao da je to dogovorenom.

„Dodi”, rekla sam mu. Slijedio me unutra i ja sam zaključala vrata i stavila zasun. „Ako moji roditelji dođu doma ranije, otrči van kroz stražnja vrata i nemoj im dopustiti da te vide.”

On kimne. „Ne brini, neću”, rekao je, uz nekakav smiješak.

Pitala sam ga želi li nešto za piće. Rekao je da želi. Napravila sam nam nešto malo za jelo i donijela piće u dnevnu sobu. Sjela sam na kauč, a on je sjeo na tatinu fotelju. Upalila sam tvoju emisiju i to je otprilike sve što se dogodilo. Nismo puno razgovarali jer sam premotala reklame. Ali primijetila sam da se smijao na svim pravim mjestima. Mislim da je pravi osjećaj za to kad se treba nasmijati kad gledaš komediju, jedna od najvažnijih karakteristika nečije osobnosti. Svaki put kad se nasmijao na tvoje šale, menije bilo lakše zbog toga što sam ga prošvercala u svoju kuću. Ne znam zašto. Možda zato što, ako je on zapravo netko s kim bih se mogla sprijateljiti, osjećala bih se manje krivom.

Otišao je čim je emisija završila. Htjela sam ga pitati želi li se opet istuširati, ali to bi nam ostavilo premalo vremena do povratka mojih roditelja. Zadnje što sam željela bilo je to da mora pobjeći iz tuša i trčati preko stražnjeg dvorišta gol.

A opet, to bi bilo užasno smiješno i genijalno.

– Lily

Draga Ellen,

Daj, ženo. Reprize? Cijeli tjedan repriza? Shvaćam da ti treba odmora, ali dat ću ti jedan prijedlog. Umjesto da snimaš jednu emisiju dnevno, trebala bi snimiti dvije. Tako ćeš napraviti dvostruko u pola vremena, a mi nikad nećemo morati gledati reprize.

Kažem „mi” zato što mislim na Atlasa i mene. On je postao moj redovni partner za gledanje Ellen. Mislim da te on vjerojatno voli

jednako kao i ja, ali ja mu nikad neću reći da ti ja svakodnevno pišem. Možda bi se činilo da te pretjerano obožavam.

On sada već dva tjedna živi u toj kući. Kod mene se još nekoliko puta istuširao i ja mu svaki put kad dođe dajem hranu. Čak mu i operem odjeću dok je on ovdje poslije škole. On mi se stalno ispričava, kao da mi je na teret. Ali iskreno, ja uživam u tome. Odvlači mi pozornost s raznih stvari i uistinu se radujem našem svakodnevnom druženju nakon škole.

Tata je sinoć došao kasno doma, što znači da je nakon posla išao u kafić. Što znači da će vjerojatno inicirati svađu s mojom majkom. Što znači da će vjerojatno opet napraviti neku glupost.

Kunem se, ponekad se tako ljutim na nju zato što je i dalje s njim. Znam da imam tek petnaest godina i vjerojatno ne razumijem sve razloge zašto je odlučila ostati, ali odbijam da mene koristi kao izgovor. Nije me briga što je presiromašna da ga ostavi i što bi se trebale preseliti u neki jadni stan i jesti špagete bez čega dok ne diplomiram. I to bi bilo bolje od ovoga.

Čujem ga kako upravo urla na nju. Ponekad kad je takav, ja uđem u dnevnu sobu nadajući se da čega to smiriti. Ne voli je udarati kad sam ja u sobi. Možda bih sad to trebala probati.

– Lily

Draga Ellen,

Da sada imam pristup pištolju ili nožu, ubila bih ga.

Čim sam ušla u dnevnu sobu, vidjela sam kako je gura na pod. Stajali su u kuhinji i ona ga je zgrabila za ruku, pokušavajući ga smiriti, a on ju je odalamio rukom tako da je pala na pod. Bila sam prilično sigurna da će je udariti i nogom, ali vidio me da sam ušla u

dnevnu sobu pa se zaustavio. Promrmljao si je nešto u bradu, a zatim otišao u njihovu spavaću sobu i zalupio vratima.

Trčim u kuhinju i pokušavam joj pomoći, ali ona nikad ne želi da ju vidim u ovakvom stanju. Odmahne rukom i kaže: „Dobro sam, Lily. Dobro sam, samo smo se posvađali zbog gluposti.”

Plakala je i već sam vidjela crvenilo na njezinom obrazu na mjestu na kojem ju je udario. Kad sam joj prišla bliže, želeći se uvjeriti da je dobro, ona mi je okrenula leđa i uhvatila se za šank. „Rekla sam da sam dobro, Lily. Idi u svoju sobu.”

Otrčala sam niz hodnik, ali nisam otišla u svoju sobu. Istrčala sam kroz stražnja vrata i preko dvorišta. Bila sam užasno ljuta na nju što me tako otpilila. Ne želim uopće biti u istoj kući s bilo kime od njih, i iako je vani već mrak, otišla sam do kuće u kojoj živi Atlas i pokucala na vrata.

Čula sam ga kako se miče unutra, kao da je nešto slučajno srušio. „Ja sam, Lily”, prošapćem. Nekoliko sekundi poslije vrata se otvaraju, a on gleda iza mene, a zatim lijevo i desno od mene. Tek kad me pogledao u lice, primijetio je da plačem.

„Jesi dobro?” upitao me, zakoračivši van. Ja sam košuljom obrisala suze i primijetila da je izašao van umjesto da me pozove unutra. Sjela sam na stubu od trijema, a on je sjeo kraj mene.

„Dobro sam”, rekla sam. „Samo sam ljuta. Ponekad plačem kad se naljutim.”

On ispruži ruku i zatakne mi kosu iza uha. Svidjelo mi se kad je to učinio i odjednom više nisam bila ni približno tako ljuta. Zatim me zagrlio oko ramena i privukao k sebi tako da mi je glava počivala na njegovom ramenu. Ne znam kako me smirio ne rekavši ni riječ, ali to mu je uspjelo. Neki ljudi jednostavno djeluju umirujuće na druge, a on je jedan od tih ljudi. Potpuna suprotnost mome ocu.

Sjedili smo tako neko vrijeme, dok nisam vidjela da se upalilo svjetlo u mojoj sobi.

„Trebala bi poći”, prošaptao je. Oboje smo vidjeli moju mamu kako stoji u mojoj sobi i traži me. Tek sam tada shvatila da on ima savršen pogled na moju sobu.

Dok sam se vraćala doma, pokušavala sam razmišljati o tome što se događalo otkad je Atlas u toj kući. Pokušala sam se sjetiti jesam li se šetkala po svojoj sobi poslije mraka s upaljenim svjetlima, jer obično noću u svojoj sobi nosim samo majicu kratkih rukava.

I čuj kako je to ludo, Ellen: zapravo sam se nadala da jesam.

– Lily

Zatvaram dnevnik kad tablete protiv bolova počnu djelovati. Sutra ću čitati dalje. *Možda*. Čitanje o tome što je moj tata običavao raditi mojoj mami nekako me uvijek oneraspoloži.

A čitanje o Atlasu nekako me *rastuži*.

Pokušavam zaspati i razmišljati o Ryleu, ali i cijela situacija s njim nekako me oneraspoloži *i rastuži*.

Bilo bi bolje da samo razmišljam o Allysi i o tome kako sam sretna što se danas pojavila. Trebala bi mi prijateljica – da ne spominjem i pomoć – tijekom sljedećih nekoliko mjeseci. Imam dojam da će biti mnogo stresnije nego što sam očekivala.

Poglavlje 5

Ryle je imao pravo. Trebalo je samo nekoliko dana da mi gležanj bude dovoljno dobro da mogu opet hodati. No ipak sam pričekala čitav tjedan prije nego sam se odvažila napustiti svoj stan. Zadnje što mi sada treba jest da ga opet ozlijedim.

Naravno, prvo mjesto kamo sam otišla bila je moja cvjećarnica. Allysa je bila ondje kad sam danas stigla, a reći da sam se šokirala kad sam ušla kroz ulazna vrata, bilo bi preblago rečeno. Zgrada je izgledala posve drukčije nego ona koju sam kupila. Ima još brdo posla, ali ona i Marshall su se riješili svih stvari koje smo označili kao smeće. Sve ostalo je organizirano u hrpe. Prozori su oprani, podovi usisani. Čak je raščišćen i prostor gdje planiram napraviti ured.

Danas sam joj nekoliko sati pomagala, no nije mi dopustila da radim ono što zahtijeva mnogo hodanja, pa sam većinom crtala nacрте za cvjećarnicu. Izabrale smo boju za zidove i odredile datum otvaranja, koji je otprilike za pedeset četiri dana od danas. Kad je otišla, provela sam nekoliko sati radeći sve ono što mi nije dopustila dok je bila ovdje. Bio je sjajno vratiti se na posao. Ali, *Isuse Kriste*, kako sam umorna.

I baš zato sada dvoumim trebam li ustati s kauča i odgovoriti na kucanje na vratima ili ne. Lucy je večeras opet kod Alexa, a prije pet minuta sam razgovarala s majkom na mobitel pa znam da nije ni jedna od njih.

Hodam do vrata i prije otvaranja provirim kroz špijunku. Isprva ga ne prepoznajem jer mu je glava pognuta, ali on zatim pogleda gore i udesno i moje srce se prestravi.

Što on radi ovdje?

Ryle opet pokuca i ja pokušam odmaknuti kosu i začešljati je dlanom, ali to je izgubljen slučaj. Danas sam radila kao konj i izgledam grozno, pa osim ako imam pola sata vremena za tuširanje, šminkanje i odijevanje prije nego otvorim vrata, morat će me prihvatiti ovakvu kakva jesam.

Otvaram vrata i njegova trenutna reakcija me zbuni.

„Isuse Kriste”, kaže, spustivši glavu na ovratnik. Teško diše kao da je upravo u teretani, a tada primijetim da ne djeluje nimalo odmornije ili urednije od mene. Na licu mu je brada stara nekoliko dana – a to na njemu još nisam vidjela – a ni kosa mu nije počesljana kao obično. Djeluje pomalo nepredvidivo, poput pogleda u njegovim očima. „Imaš li ti pojma na koliko sam vrata kucao da te pronađem?”

Odmahujem glavom, jer ne znam. Ali sad kad je to spomenuo – *kako on uopće zna gdje ja živim?*

„Dvadeset devet”, kaže. Zatim podigne ruke i ponovi taj broj prstima dok šapće: *„Dvadeset... devet.”*

Pustim da mi pogled padne na njegovu odjeću. Nosi liječničku uniformu i meni je apsolutno grozno što je on u ovom trenutku u uniformi. Izgleda toliko bolje nego u jednodijelnoj pidžami i nevjerojatno bolje nego u košulji marke Burberry.

„Zašto si kucao na dvadeset devet vrata?” pitam ga nagnuvši glavu.

„Nisi mi nikad rekla koji je stan tvoj”, kaže ravnodušno. „Rekla si da živiš u ovoj zgradi, ali nisam se mogao sjetiti jesi li mi uopće rekla na kojem katu. I samo da se zna, skoro sam počeo od trećeg kata. Bio bi ovdje prije sat vremena da sam slušao svoj instinkt.”

„A zašto si uopće ovdje?”

Prijeđe prstima kroz kosu, a zatim pokaže prstom preko moga ramena. „Smijem li ući?”

Osvrnem se, a onda malo više otvorim vrata. „Vjerojatno. Ako mi kažeš što želiš.”

On ulazi unutra i zatvara vrata za nama. Ogleda se oko sebe u toj svojoj glupoj seksi uniformi i stavlja ruke na bokove kad se okrene prema meni. Izgleda malo razočarano, ali nisam sigurna je li razočaran u mene ili u sebe.

„Stiže stvarno velika gola istina, može?” kaže. „Pripremi se.”

Prekrižim ruke na prsima i gledam ga kako duboko udiše, pripremajući se za govor.

„Ovih sljedećih nekoliko mjeseci su najvažniji u cijeloj mojoj karijeri. Moram biti usredotočen. Bliži mi se kraj stažiranja, a onda moram sjesti i učiti za ispite.” Hoda po mojoj dnevnoj sobi, mahnito gestikulirajući rukama. „Ali čitav protekli tjedan nisam te mogao izbaciti iz glave. Ne znam zašto. Na poslu, doma. Samo razmišljam o tome kako se ludo osjećam kad sam u tvojoj blizini, i ti to moraš prekinuti, Lily.” Prestane koračati i okrene se prema meni. „*Molim te*, prekini to. Samo jednom – toliko je dovoljno. Kunem se.”

Prsti mi se zarivaju u kožu na rukama dok ga gledam. Još uvijek malo teško diše, i oči su mu još mahnite, ali gleda me molećivo.

„Kad si zadnji put spavao?” pitam ga.

On zakoluta očima kao da je frustriran zato što ga ne shvaćam. „Upravo sam završio četrdesetosmosatnu smjenu”, kaže zanemarujući moj pokušaj. „Usredotoči se, Lily.”

Kimnem i ponovim njegove riječi u glavi. Da nemam iskustva... Skoro bih pomislila da on...

Udahnem da se smirim. „Ryle”, kažem oprezno. „Ti si najozbiljnije upravo pokucao na dvadeset devet vrata da bi mi rekao kako ti razmišljanje o meni upropaštava život i da bih se ja trebala poševiti s

tobom tako da više nikad ne bi morao razmišljati o meni? Ti to mene *zajebavaš?*”

On stisne usne i nakon otprilike pet sekundi razmišljanja, polako kimne glavom. „Ovaj... da, ali... to zvuči mnogo gore kad ti to kažeš.”

Iziritirano se nasmijem. „Zato što je to tako glupo da je smiješno.”

On zagriže donju usnu i ogleda se po prostoriji, kao da odjednom želi pobjeći. Otvorim vrata i pokažem mu da izađe. On to ne učini. Pogled mu padne na moje stopalo. „Gležanj ti izgleda dobro”, kaže. „Ne boli te više?”

Zakolutam očima. „Bolje je. Danas sam prvi put mogla pomoći Allysi u cvjećarnici.”

On kima i krene prema vratima kao da će otići. No kad stigne do mene, okreće se prema meni stavlja dlanove na vrata sa svake strane moje glave. Šokirano zastanjem i zbog njegove blizine i zbog njegove upornosti. „Molim te?” kaže.

Odmahnem glavom iako je moje tijelo počelo prelaziti na protivničku stranu i preklinje moj razum da popustim.

„Ja sam stvarno dobar u tome, Lily”, kaže nacerivši se. „Ti skoro ništa ne bi trebala raditi.”

Pokušavam se ne nasmijati, ali njegova je odlučnost dražesna koliko i naporna. „Laku noć, Ryle.”

Glava mu padne među ramena i on klonulo kima. Odgurne se od vrata i uspravi. Napola se okrene, uputivši se prema predvorju, ali onda iznenada padne na koljena preda mnom. Obgrli me rukama oko struka. „Molim te, Lily”, reče uz smijeh pun samosažaljenja. „Molim te, poševi se sa mnom.” Gleda me s psećim očima i jadnim smiješkom punim nade. „Tako te silno, silno želim, i kunem se, kad se konačno poševiš sa mnom, nikad me više nećeš ni čuti ni vidjeti. Obećajem ti.”

Ipak ima nečeg u tome kad *doslovno* padne na koljena pred tobom i preklinje te za seks. *To je stvarno jadno.*

„Ustani!” kažem mu, odgurujući njegove ruke sa sebe. „Sramotiš se.” On polako ustane, vukući ruke po vratima sa svake strane moga tijela dok me ne zarobi među rukama. „Je li to da?” Prsa mu jedva dodiruju moja i grozno mi je kako je divno kad te netko tako želi. Takvo ponašanje bi me trebalo ohladiti, ali jedva mogu disati kad ga pogledam. Pogotovo kad na licu ima ovaj sugestivni smiješak.

„Ryle, ne osjećam se uopće seksi sada, radila sam cijeli dan, mrtva sam umorna, smrdim po znoju i vjerojatno imam okus po prašini. Ako bi mi dao malo vremena da se prvo istuširam, možda ću se osjećati dovoljno seksi za seks... s tobom.”

On grozničavo kima prije nego što sam uopće završila s govorom. „Tuš. Uzmi si vremena koliko ti treba. Čekat ću.”

Odgurnem ga od sebe i zatvorim ulazna vrata. On me slijedi u spavaću sobu i ja mu kažem da me čeka na krevetu.

Nasreću, sinoć sam pospremila spavaću sobu. Obično mi je odjeća posvuda, knjige na hrpi na noćnom ormariću, a cipele i grudnjaci nikako ne stignu do ormara. Ali večeras je sve uredno. Čak mi je napravljen i krevet, zajedno s uredno poslaganim ružnim heklanim ukrasnim jastučićima koje je moja baka prosljedila svim članovima naše obitelji.

Na brzinu se osvrnem po sobi, samo da se uvjerim kako mu ništa sramotno neće zapeti za oko. On sjedne na moj krevet i gledam kako pogledom skenira moju sobu. Stojim na vratima kupaoice i pokušavam ga još jednom upozoriti.

„Ti kažeš da će to prekinuti tvoju agoniju, ali upozoravam te, Ryle. Ja sam kao droga. Ako se večeras poševimo, bit će ti još gore. Ali ovaj jedan put je sve što ćeš dobiti. Ne želim postati jedna od mnogih cura koje iskorištavaš – *kako si to ono rekao one noći? Da zadovolje tvoje potrebe?*”

On se nasloni na laktove. „Lily, ti nisi takva vrsta djevojke. A ja nisam ona vrsta muškarca koji nešto treba više od jedanput. Nemaš se zbog čega brinuti.”

Zatvorim vrta za sobom pitajući se kako me dovraga nagovorio na ovo.

Kriva je uniforma. Liječničke uniforme su moja slabost. To nema nikakve veze s njim.

Pitam se ima li načina da je ostavi na sebi tijekom seksa?

Nikad mi nije trebalo više od pola sata da se sredim, no ovaj put sam se zadržala čitav sat. Obrijala sam više svojih dijelova nego što je vjerojatno potrebno, a onda provela dobrih dvadeset minuta u napadaju panike i jedva sam se suzdržala da ne otvorim vrata i kažem mu da ode. Ali sad kad mi je kosa suha i kad sam čišća nego ikad, mislim da bih to mogla učiniti. Ja sam totalno spremna za jednonoćnu avanturu. Imam dvadeset tri godine.

Otvaram vrata i on je još uvijek tamo na mom krevetu. Malo sam razočarana kad vidim da mu je gornji dio uniforme na podu, ali ne vidim hlače, pa ih vjerojatno još uvijek ima na sebi. No pokrio se dekom pa ne mogu vidjeti.

Zatvaram vrata za sobom i čekam da se okrene i pogleda me, ali to se ne dogodi. Približim se nekoliko koraka, a tada shvatim da on hrče.

I to nije ono tiho – *ah, tek sam zaspao* – hrkanje. To je ona vrsta hrkanja usred REM faze sna.

„Ryle?” prošapćem. On se ni ne pomakne kad ga pretrešem.

Mora da se šališ.

Padnem na krevet, ni ne mareći hoću li ga probuditi. Upravo sam potrošila čitav sat spremajući se za njega nakon što sam cijeli dan radila kao konj, a on se ovako noćas ponaša prema meni?

No ne mogu se ljutiti na njega, pogotovo kad vidim kako izgleda spokojno. Ne mogu ni zamisliti da radim četrdesetosmosatnu smjenu. I još, moj krevet je stvarno udoban. Tako je udoban da bi nakon cijele noći sna čovjek odmah mogao opet zaspati na njemu. *Trebala sam ga upozoriti na to.*

Provjerim na mobitelu koliko je sati, skoro je 22:30. Isključim zvuk na mobitelu i legnem kraj njega. Njegov mobitel je na jastuku kraj njegove glave pa ga uzimam i palim kameru. Držim njegov mobitel iznad nas i pobrinem se da mi dekolte izgleda dobro i stisnuto. Okinem fotografiju da barem vidi što je propustio.

Gasim svjetlo i smijem se sama sebi, jer upravo ću zaspati kraj polugolog muškarca s kojim se nikad nisam ni poljubila.

Osjećam njegove prste kako klize uz moju ruku i prije nego otvorim oči. Suspregnem umorni smiješak i pretvaram se da još spavam. Prsti mu nastavljaju put preko moga ramena i zastaju kod ključne kosti, trenutak prije nego su stigli do vrata. Na tom mjestu imam malu tetovažu koju sam napravila na faksu. To je jednostavan obris srca koje je malo otvoreno na vrhu. Osjećam njegove prste kako kruže oko tetovaže, a zatim se naginje naprijed i pritisne usne o nju. Ja još čvršće zatvorim oči.

„Lily”, šapne, obgrlivši me jednom rukom oko struka. Ja malo zastanem, pokušavajući se probuditi, a zatim se otkotrljam na leđa da ga pogledam. Kad otvorim oči, on zuri u mene. Vidim prema načinu na koji

se sunčeve zrake probijaju kroz prozor i preko njegova lica da još nije ni sedam sati ujutro.

„Nijedan čovjek kojeg si upoznala u životu nije tako vrijedan prezira kao ja. Slažeš se?”

Smijem se i malo kimnem. „To je prilično blizu istini.”

On se nasmiješi, a zatim mi odmakne kosu s lica. Naginje se naprijed i priljubi usne na moje čelo i meni je grozno što je to upravo učinio. Sad će *mene* mučiti neprospavane noći, jer želim stalno ponavljati ovo sjećanje u svojoj glavi.

„Moram ići”, kaže. „Sad stvarno kasnim. Ali broj jedan – žao mi je. Broj dva – ja ovo nikada u životu neću ponoviti. Sad me zadnji put vidiš, obećavam ti. I broj tri – *užasno* mi je žao. Nemaš pojma koliko.”

Prisilim se na smijeh, ali želim se namrštit jer mi je njegov broj dva užasan. Zapravo nemam ništa protiv ako on pokuša ovo opet, ali onda se podsjetim da mi od života želimo drukčije stvari. I dobro je da je zaspao i da se nismo ni poljubili, jer da sam se poševala s njim dok nosi uniformu, ja bih bila ta koja bi se pojavila na njegovim vratima, pala na koljena i preklinjala za još.

Ovo je dobro. Odlijepiš flaster jednim potezom i pustiš ga da ode.

„Želim ti svu sreću i sav uspjeh u životu, Ryle.”

On ne odgovara na moj pozdrav. Šutke zuri dolje u mene nekako se mršteći, a zatim kaže: „Da. I ja tebi, Lily.”

Zatim se otkotrlja od mene i ustane. Ne mogu ga sada ni pogledati, pa se okrenem na svoju stranu tako da sam mu okrenuta leđima. Slušam kako obuva cipele, a zatim poseže za svojim mobitelom. Nastupi duga stanka prije nego se on ponovno pomakne, a ja znam da je to zato jer je zurio u mene. Držim oči čvrsto zatvorene dok ne čujem vrata kako su se zalupila.

Lice mi istog časa postane vruće, no ne želim si dopustiti da cvilim. Natjeram se ustati iz kreveta. Imam puno posla. Ne mogu se uzrujavati da nisam dovoljno dobra da bi čovjek poželio promijeniti sve svoje životne ciljeve.

Uostalom, imam ja svoje *vlastite* životne ciljeve o kojima sada trebam brinuti. I uistinu sam uzbuđena zbog njih. I to toliko da sada zapravo ionako ni nemam vremena za bilo kakvog dečka u svom životu.

Nemam vremena.

Ne.

Ja sam jako zaposlena cura.

Ja sam hrabra i smjela poslovna žena koja nema vremena za ševu s tipovima u liječničkim uniformama.

Poglavlje 6

Prošlo je pedeset tri dana otkad je onoga jutra Ryle izašao iz mog stana. Što znači da je prošlo pedeset tri dana otkad sam se čula s njim.

Ali to je okej, jer sam posljednjih pedeset tri dana imala toliko posla da ni nisam puno razmišljala o njemu jer sam se pripremala za ovaj trenutak.

„Spremni?” kaže Allysa.

Kimnem, a ona okrene znak na *Otvoreno* i nas dvije se grlimo i cičimo kao mala djeca.

Trčimo za pult i čekamo svog prvog kupca. To je probno otvaranje, jer još nisam lansirala marketinšku kampanju, ali samo se želimo uvjeriti da sve štima prije velikog otvaranja.

„Ovdje je stvarno jako lijepo”, reče Allysa, diveći se silnom poslu koji smo napravile. Ogledam se oko sebe pucajući od ponosa. Naravno da želim uspjeti, no u ovom trenutku nisam sigurna je li to uopće važno. To je bio moj san i radila sam kao konj da ga ostvarim. Što god se bude događalo nakon danas, samo je šlag na torti.

„Ovdje tako divno miriši”, kažem. „*Obožavam* ovaj miris.”

Ne znam hoćemo li danas uopće imati kupaca, ali obje se ponašamo kao da je ovo nešto najbolje što nam se dogodilo u životu pa mislim da nije ni važno hoće li ih biti. Uostalom, Marshall će navratiti danas u neko vrijeme, a doći će i moja majka nakon posla. To su dva sigurna kupca. A to je puno.

Allysa me stisne za ruku kad se ulazna vrata počnu otvarati. Odjednom počnem malo paničariti, jer što ako nešto pođe po krivu?

A zatim me uhvati prava panika jer nešto je upravo pošlo po krivu. Užasno po krivu. Moj prvi kupac je nitko drugi nego Ryle Kincaid.

On stane kad se vrata za njim zatvore i ogleda se naokolo zadivljen. „Molim?” kaže, okrećući se oko svoje osi. „Kako ste do...” Pogleda mene i Allysu. „Ovo je nevjerojatno. Uopće ne izgleda kao isti prostor!”

Dobro, možda mi je drago što nam je on prvi kupac.

Treba mu nekoliko minuta da zapravo dođe do pulta jer ne može prestati dodirivati i razgledavati stvari. Kad konačno stigne do nas, Allysa trči oko pulta i grli ga. „Zar nije predivno?” kaže. Maše rukom u mome smjeru. „To je sve bila njezina zamisao. Sve to. Ja sam samo pomogla s prljavim poslovima.”

Ryle se smije. „Teško mi je povjerovati da tvoje vještine na Pinterestu nisu odigrale bar malu ulogu.”

Ja kimnem. „Ona je samo skromna. Njezine vještine su pola posla koji je ovu viziju pretvorio u život.”

Ryle mi se smiješi i mogao mi je isto tako zariti nož u prsa, jer *jao*.

Pljesne rukom po pultu i kaže: „Jesam li ja prvi službeni kupac?”

Allysa mu uruči jedan naš letak. „Moraš prvo nešto kupiti da bismo te smatrale kupcem.”

Ryle pogleda letak, a zatim ga odloži na pult. Prilazi jednom izlošku i podiže vazu punu ljubičastih ljiljana. „Želim ovo”, kaže, spustivši ih na pult.

Smiješim se, pitajući se shvaća li on da je upravo izabrao ljiljane. *To je malo ironično.*

„Želiš li da ih nekamo dostavimo?” pita ga Allysa.

„Vi dostavljate?”

„Allysa i ja ne”, odgovorim. „Ali imamo dostavljača na čekanju. Nismo bile sigurne hoće li nam danas uopće trebati.”

„To stvarno kupuješ za neku curu?” Ona samo gura nos u ljubavni život svoga brata kao što to radi svaka sestra, ali uhvatim se kako sam se približila jedan korak da mogu bolje čuti njegov odgovor.

„Kupujem”, kaže. Pogled mu se susretne s mojim i doda. „Ali ne razmišljam često o njoj, doduše. Skoro nikad.”

Allsa uzima kartu i dodaje mu. „Jadnica”, kaže. „Ti si takav šupak.” Prstom kucka po karti. „Napiši poruku za nju na prednju stranu, a na stražnju adresu na koju želiš da se isporuči.”

Gledam ga kako se saginje preko karte i piše na obje strane. Znam da na to nemam nikakvo pravo, ali kipim od ljubomore.

„Hoćeš li dovesti tu djevojku na moj rođendan u petak?” pita ga Allysa.

Pažljivo motrim njegovu reakciju. On samo odmahuje glavom ne podižući pogled. „Ne. Lily, ti ideš?”

Ne mogu otkriti samo po njegovom glasu nada li se da ću biti tamo ili se nada da neću. S obzirom na stres koji sam mu čini mi se uzrokovala, mislim da se radi o ovom drugom.

„Još nisam odlučila.”

„Doći će ona”, kaže Allysa, odgovarajući za mene. Gleda me ispod oka. „Dolaziš na moj tulum željela to ili ne. Ako se ne pojaviš, ja dajem otkaz.”

Kad Ryle završi s pisanjem, ubaci kartu u kuvertu zakvačenu za cvijeće. Allysa izračuna sumu i on plati gotovinom. Gleda me dok broji novac. „Lily, znaš li da je običaj da se prvi dolar koji zaradi nova tvrtka uokviri?”

Kimnem. *Naravno* da to znam. On *zna* da ja to znam. Samo likuje nad tim da će njegov dolar biti onaj uokviren čitavog radnog života ove cvjećarnice. Skoro kažem Allysi da mu ne naplati, ali ovo je posao. Ne smijem miješati svoj povrijeđeni ponos i posao.

Kad dobije račun, prstima kucka po pultu da privuče moju pažnju, Malo sagne glavu i s iskrenim osmjehom kaže: „Čestitam, Lily.”

Okreće se i izlazi iz cvjećarnice. Čim se vrata za njim zatvore, Allysa zgrabi kuvertu. „Kome on to zaboga šalje cvijeće?” kaže dok izvlači kartu. „Ryle ne šalje cvijeće.”

Pročita naglas ono što piše na karti. „Prekini to.”

Isuse Bože.

Zuri u to nekoliko trenutaka, ponovivši što je pročitala. „*Prekini to?* Što mu to uopće znači?” pita.

Ne mogu to više podnijeti. Uzimam joj kartu iz ruke i okrećem je. Ona se naginje i čita poledinu sa mnom.

„On je takav kreten”, reče uz smijeh. „Napisao je na poledinu adresu naše cvjećarnice.” Uzima mi kartu iz ruke.

Ajme.

Ryle mi je upravo kupio cvijeće. I to ne *bilo kakvo* cvijeće. Kupio mi je buket ljiljana.

Allysa uzima svoj mobitel. „Poslat ću mu poruku i reći mu da se zajebao.” Šalje mu poruku, a zatim se smije dok zuri u cvijeće. „Kako jedan neurokirurg može biti takav *kreten?*”

Ne mogu se prestati smješkat. Laknulo mi je što ona zuri u cvijeće, a ne u mene jer bi mogla zbrojiti dva i dva. „Čuvat ću ih u uredu dok ne smislimo kamo je želio da ode.” Pokupim vaz u i odnesem svoje cvijeće.

Poglavlje 7

„Prestani se vrpeljiti”, kaže Devin.

„Ne vrpeljim se.”

On me primi pod ruku dok me prati do dizala. „Da, vrpeljiš se. A ako navučeš taj top preko dekoltea još jedan put, to će uništiti cijelu svrhu male crne haljine.” Uhvati moj top i povuče ga naglo dolje, a zatim uvlači ruku unutra da bi mi namjestio grudnjak.

„Devine!” Pljesnem ga po ruci da je maknem, a on se smije.

„Opusti se, Lily. Dirao sam ja mnogo bolje cice od tvojih i još uvijek sam gej.”

„Da, ali kladim se da su to bile cice nekoga s kim se družiš češće nego jednom u šest mjeseci.”

Devin se smije. „Istina, ali za to si ti kriva. Ti si ta koja si nas ostavila da visimo kako bi se igrala s cvijećem.”

Devin je bio jedan od mojih najdražih kolega u marketinškoj tvrtki u kojoj sam radila, ali nismo bili tako bliski da bismo se družili izvan posla. Danas popodne je navratio u cvjećarnicu i Allysi se odmah svidio. Preklinjala ga je da dođe sa mnom na tulum jer se stvarno nisam željela pojaviti solo, pa sam ga na kraju i ja preklinjala da dođe.

Zagladim dlanovima kosu i pokušavam uhvatiti svoj odraz u zidovima dizala.

„Zašto si tako živčana?” pita me.

„Nisam živčana. Samo mrzim ići tamo gdje nikoga ne poznajem.”

Devin se znakovito cereka, a onda kaže: „Kako se on zove?”

Izdišem dah koji sam zadržavala. Zar sam tako prozirna? „Ryle. On je neurokirurg. I očajnički, stvarno očajnički se želi ševiti sa mnom.”

„Kako znaš da se želi ševiti s tobom?”

„Zato što je doslovno pao na koljena preda mnom i rekao: *Molim te, Lily. Molim te, poševi se sa mnom.*”

Devin podigne obrvu. „Preklinjao te?”

Kimam. „Nije to bilo tako jadno kao što zvuči. On je obično znatno sabraniji.”

Dizalo zazvoni i vrata se počnu otvarati. Čujem glazbu kako se razlijeva hodnikom. Devin uzima obje moje ruke u svoje i kaže: „Onda, koji je plan? Moram tog tipa napraviti ljubomornim?”

„Ne”, odmahnem glavom. „To ne bi bilo fer.” Ali... Ryle baš svaki put kad me vidi ističe kako se nada da me nikad više neće vidjeti. „Možda samo malo?” kažem, mršteći nos. „Malkice ljubomornim?”

Devin razjapi usta i reče: „Smatraj to riješenim.” Stavi dlan na donji dio mojih leđa dok me prati iz dizala. U hodniku se vide samo jedna vrata pa im priđemo i pozvonimo.

„Zašto su tu samo jedna vrata?” pita me.

„Ona je vlasnica cijelog zadnjeg kata.”

On se zasmijulji. „I ona radi za *tebe*? K vragu, tvoj život svakim trenutkom postaje sve zanimljiviji i zanimljiviji.”

Vrata se počnu otvarati i strahovito mi lakne kad ugledam Allysu kako stoji preda mnom. Glazba i smijeh dopiru iz stana iza nje. U jednoj ruci drži čašu šampanjca, a u drugoj jahaći bič. Primjećuje kako zbunjeno zurim u bič, pa ga baci preko ramena i zgrabi me za ruku. „To je duga priča”, kaže, smijući se. „Uđite, uđite!”

Povlači me unutra i ja stišćem Davinovu ruku i vučem ga za sobom. Ona me i dalje vuče kroz gomilu ljudi sve dok ne stignemo na drugi kraj dnevne sobe. „Hej!” kaže, povukavši Marshallovu ruku. On se okreće i nasmiješi mi se pa me zagrli. Gledam iza njega i oko nas, ali Ryleu ni traga. *Možda imam sreće pa su ga pozvali noćas na dežurstvo.*

Marshall prima Devinovu ruku i zatrese je. „Hej, čovječe! Drago mi je da smo se upoznali!

Devin me obgrli oko struka. „Ja sam Devin!” nadvikuje se s glazbom. „Lilyn seksualni partner!”

Smijem se i gurnem ga laktom, a zatim se nagnem nad njegovo uho. „To je Marshall. Kriva meta, ali poštujem trud.”

Allysa me grabi za ruku i odvlači me od Devina. Marshall počinje razgovarati s njim, a ja rukom posežem iza leđa dok me vuku u suprotnom smjeru.

„Ne brini, bit će sve u redu!” viče Devin.

Slijedim Allysu u kuhinju gdje mi ona gura čašu šampanjca u ruku. „Pij”, kaže. „Zaslужila si!”

Ispijem gutljaj šampanjca, ali ne mogu ni uživati u njemu dok razgledavam njezinu kuhinju industrijskih razmjera, s dva velika stupa puna raznih vrsta pećnica i hladnjakom većim od moga stana. „Isuse Bože”, prošapćem. „Ti stvarno živiš ovdje?”

Ona se zasmijulji. „Znam”, reče. „I zamisli, nisam se uopće morala udati za njega zbog novca. Marshall je imao sedam dolara u džepu i vozio je Ford Pinto kad sam se zaljubila u njega.”

„Zar on ne vozi još uvijek Ford Pinto?”

Ona uzdahne. „Da, ali za taj nas auto vežu tako lijepe uspomene.”

„Fuj.”

Ona promrda obrvama. „Dakle... Davin je sladak.”

„I vjerojatno ga više zanima Marshall nego ja.”

„Joj, čovječe”, kaže ona. „Koji peh. Mislila sam da se igram provodadžije kad sam ga pozvala na večerašnji tulum.”

Kuhinjska vrata se otvaraju i Devin ulazi. „Muž te traži”, reče Allysi. Ona veselo odskakuće iz kuhinje, cijelo vrijeme se cerekajući. „Ona mi se baš sviđa”, reče Devin.

„Sjajna je, zar ne?”

On se naslanja na kuhinjski otok i kaže: „Dakle. Mislim da sam upravo upoznao Prosjaka.”

Srce mi zatreperi u grudima. Mislim da Neurokirurg zvuči mnogo bolje. Ispijem još jedan gutljaj šampanjca. „Kako si znao da je to on? Predstavio se?”

On odmahne glavom. „Ma ne, ali čuo je kako me Marshall nekome predstavio kao Lilynu pratnju. Da pogledi mogu ubijati, bio bih na mjestu mrtav, tako me pogledao. Ti se meni sviđaš, ali nisam spreman umrijeti za tebe.”

Smijem se. „Ne brini, mislim da je taj ubilački pogled zapravo njegov smiješak. Takav pogled je njemu normalan.”

Vrata se opet otvaraju, a ja se odmah ukočim, ali to je samo konobar. Glasno odahnem. Devin na to kaže: „*Lily*”, kao da je razočaran.

„Što?”

„Izgledaš kao da ćeš povraćati”, kaže mi optužujućim glasom. „On se tebi stvarno sviđa.”

Zakolutam očima. Ali zatim spustim ramena i odglumim plač. „Da, Devine, sviđa mi se. Samo ja ne želim da mi se sviđa.”

On uzima moju čašu šampanjca i iskapi ostatak, zatim me opet primi pod ruku. „Idemo se malo promuvati”, kaže, vukući me iz kuhinje protiv moje volje.

U prostoriji je sad još veća gužva. Tu je vjerojatno više od stotinu ljudi. Nisam sigurna da ja uopće poznajem toliki broj ljudi.

Hodamo naokolo i razgovaramo s ljudima. Zapravo, ja stojim u pozadini dok većinom Devin razgovara s njima. On zna nekog

zajedničkog poznanika svake osobe koju je dosad upoznao, i nakon otprilike pola sata hodanja za njim, uvjerena sam da mu je večeras glavna zabava pronaći nekoga tko ima nekog zajedničkog sa svakom osobom ovdje. Cijelo vrijeme dok se nas dvoje movamo naokolo, moja pozornost je napola na njemu i napola na ostalima u prostoriji, tražeći Rylea. Ne vidim ga nigdje, i počinjem se pitati je li onaj tip kojeg je Davin vidio uopće bio Ryle.

„Hm, ovo je čudno”, kaže neka žena. „Što bi to trebalo predstavljati?”

Pogledam gore i vidim da bulji u neki umjetnički eksponat na zidu. To izgleda kao fotografija uvećana na slikarskom platnu. Nagnem glavu i proučim je. Ona žena podigne nos i kaže: „Nemam pojma zašto bi se netko zamario pretvaranjem te fotografije u zidni eksponat. Grozna je. Tako je mutna da ne mogu ni razaznati što je to.” Ona se okrene i ode otpuhnuvši, a meni lakne. Mislim... uistinu je fotografija malo čudna, ali tko sam ja da sudim o Allysinom ukusu?

„Što ti misliš?”

Glas mu je tih, dubok i dolazi *točno* iza mojih leđa. Zatvorim nakratko oči i udahnem da se smirim pa polako izdahnem, nadajući se da neće primijetiti da njegov glas ima bilo kakav učinak na mene. „Sviđa mi se. Ne znam baš što predstavlja, ali je zanimljivo. Tvoja sestra ima dobar ukus.”

Zaobiđe me tako da sada stoji kraj mene, licem okrenutim prema meni. Prilazi korak bliže dok mi nije tako blizu da me okrzne ramenom. „Došla si s nekim?”

Kaže to kao da me to pita onako usput, ali ja znam da to nije istina. Kad mu ne odgovorim, ona se nagnje i ponovi šaptom, no ovoga puta to nije pitanje. „Došla si s *nekim*.”

Skupim hrabrost da ga pogledam i odmah to požalim. Nosi crno odijelo prema kojem liječnička uniforma izgleda kao dječja igra. Prvo

progutam neočekivani knedl u grlu, a zatim kažem: „Je li to problem što sam dovela nekog?” Skrenem pogled od njega opet na fotografiju koja visi na zidu. „Samo sam ti željela olakšati situaciju. Znaš. Samo sam pokušavala *prekinuti to*.”

On se naceri i iskapi ostatak vina u svojoj čaši. „Kako je to samo *obzirno* od tebe, Lily.” Baci praznu čašu prema kanti za smeće u kutu prostorije. Uspije pogoditi, ali staklo se razbije kad padne na dno prazne kante. Ogledam se oko sebe, no nitko nije primijetio što se upravo dogodilo. Kad vratim pogled na Rylea, on je već na pola hodnika. Nestaje u neku prostoriju, a ja ostanem stajati na mjestu i ponovno pogledam tu sliku.

I onda shvatim.

Slika je zamućena, i isprva je teško razaznati. Ali ja bih tu kosu prepoznala iz bilo koje udaljenosti. To je moja kosa. Teško ju je ne uočiti, zajedno s ležaljkom od tvrdog polimera na kojoj ležim. *Ovu je fotografiju snimio na krovu one noći kad smo se upoznali*. Sigurno ju je dao povećati i iskriviti tako da nitko ne bi primijetio o čemu se radi. Stavljam ruku na vrat, jer imam dojam da mi je krv proključala. *Ovdje je stvarno jako vruće*.

Allysa se pojavi kraj mene. „Čudna je, ha?” kaže, gledajući sliku.

Počešem se po prsima. „Ovdje je jako vruće”, kažem. „Tebi nije?”

Ona se ogleda po sobi. „Stvarno? Nisam primijetila, ali ja sam malo pijana. Reći ću Marshallu da upali klimu.”

Ona ponovno nestane, a ja što više buljim u tu sliku, to sam bjesnija. Taj čovjek ima moju sliku koja mu visi u stanu. Kupio mi je cvijeće. Duri se zato što sam dovela nekog na tulum njegove sestre. Ponaša se kao da nešto zapravo postoji među nama, a nikad se nismo ni poljubili!

Odjednom me sve spopadne odjednom. Ljutnja... nervoza... pola čaše šampanjca koju sam popila u kuhinji. Tako sam ljuta da ne mogu ni razmišljati razumno. Ako se taj tip tako silno želi ševiti sa mnom... onda

nije trebao zaspati! Ako ne želi da padam u nesvijest zbog njega, ne smije mi kupovati cvijeće! I ne smije vješati tajanstvene slike s mojim likom ondje gdje živi!

Sve što želim jest svjež zrak. Treba mi svjež zrak. Nasreću, znam gdje ću ga pronaći.

Malo poslije, upadam kroz vrata na krovnu terasu. Ovdje ima uzvanika sa zabave. Troje ih je, sjede na vrtnom namještaju. Ignoriram ih i prilazim rubu s lijepim pogledom i naginjem se preko njega. Nekoliko puta duboko udahnem i pokušam se smiriti. Želim otići dolje i reći mu da se već jednom, dovraga, odluči, ali za to mi treba hladna glava.

Zrak je studen, a iz nekog razloga, za to krivim Rylea. Noćas je on za sve kriv. *Baš za sve*. Za rat, glad, nasilje vatrenim oružjem – sve je to nekako povezano s Ryleom.

„Možemo li nekoliko minuta ostati nasamo?”

Okrenem se, a Ryle stoji blizu ostalih gostiju. Sve troje istog časa počinje ustajati da nas ostavi same. Podignem ruke i kažem: „Čekajte”, ali nitko me ni ne pogleda. „To nije potrebno. Stvarno, ne morate ići.”

Ryle stoički stoji s rukama u džepovima dok jedan od gostiju promrmlja: „U redu je, nije problem.” Oni se upute dolje niz stube. Zakolutam očima i okrenem se opet prema zidiću kad ostanem sama s njim.

„Zar svi uvijek rade ono što im ti kažeš?” upitam iziritirano.

On mi ne odgovori. Koraci su mu spori i odlučni dok mi se približava. Srce mi počne lupati kao da je na *speed-dateu*, i ponovno se počnem češati po prsima.

„Lily”, kaže mi iza leđa.

Okrenem se i uhvatim se obim rukama za zidić iza sebe. Njegove oči putuju dolje do mog dekoltea. Čim stignu tamo, povlačim gore vrh svoje haljine tako da ga ne može vidjeti, a onda se opet uhvatim za zidić. On se

smije i prilazi mi korak bliže. Sad se skoro dodirujemo i meni se mozak pretvorio u kašu. To je jadno. Ja sam jadna.

„Imam dojam da imaš mnogo toga za reći”, kaže on. „Pa bih ti želio dati šansu da kažeš svoju голу istinu.”

„Ha!” kažem uz smijeh. „Jesi li ti siguran u to?”

On kimne, pa se pripremam da mu ispunim želju. Odgurnem se od njegovih prsa i zaobiđem ga tako da se on sada naslanja na zidić.

„Ja ti ne mogu reći što ti želiš, Ryle! Svaki put kad dođem do točke kad me prestane biti briga, ti se opet pojaviš niotkuda! Pojaviš se na mom poslu, na vratima moga stana, pojaviš se na zabavama, ti...”

„Ja ovdje živim”, kaže, opravdavajući ovo zadnje. To me još više razljuti. Stišćem šake.

„Grrrr! Izluđuješ me! Želiš li ti mene ili ne?”

On se uspravi i približi mi se jedan korak. „O, želim ja tebe, Lily. Tu nema greške. Ja te samo *ne želim* željeti.”

Moje cijelo tijelo uzdahne na taj komentar. Djelomično zbog frustracije, a djelomično zato što sve što on kaže tako utječe na mene da počnem drhtati i grozno mi je što mu dopuštam da me tjera da se tako osjećam.

Odmahujem glavom. „Ti ništa ne shvaćaš, je li?” kažem utišavši glas. U ovom se trenutku osjećam previše poraženom da i dalje vičem na njega. „Ryle, ti se meni sviđaš. A saznanje da me želiš samo za jednu noć me jako, *jako* rastužuje. I da se ovo možda događa prije nekoliko mjeseci, mogli bismo se poševiti i to bi bilo uredu. Ti bi otišao, a ja bih jednostavno nastavila sa svojim životom. Ali ovo se događa sada, a ne prije nekoliko mjeseci. Predugo si čekao, i previše je mojih dijelova sada uloženo u tebe, pa molim te. Prestani očijukati sa mnom. I prestani mi slati svijeće. Zato što se, kad to radiš, ne osjećam *dobro*, Ryle. To mi je zapravo bolno.

Osjećam se ispuhano i poraženo i spremna sam otići doma. On me šutke promatra, a ja mu uviđavno dajem vremena da mi uzvрати. Ali on to ne učini. Samo se okrene, nagne se preko ruba i zuri dolje u ulicu kao da nije čuo ni riječi od onoga što sam rekla.

Hodam preko terase i otvaram vrata, donekle očekujući da će me zazvati ili me zamoliti da ne odem. Hodam sve do stana kad konačno izgubim nadu da će se to dogoditi. Proguram se kroz gužvu i prođem kroz tri prostorije prije nego ugledam Devina. Kad osjeti moj pogled na licu, samo kimne i počne se probijati s druge strane prostorije do mene. „Spremna za polazak?” pita me, primivši me pod ruku.

Kimam. „Da. *Jako* spremna.”

Pronalazimo Allys u dnevnoj sobi. Zaželim njoj i Marshallu laku noć, koristeći kao ispriku umor zbog otvaranja cvjećarnice i želju da se dobro naspavam prije posla koji me čeka sutra. Allysa me zagrli i otprati nas do ulaznih vrata.

„Vidimo se u ponedjeljak”, kaže mi uz poljubac u obraz.

„Sretan ti rođendan”, kažem joj. Devin otvara vrata, ali trenutak prije nego zakoračimo u predvorje, čujem kako me netko zove.

Okrenem se i Ryle se probija kroz gužvu na drugoj strani sobe. „Lily, čekaj!” više te i dalje pokušava stići do mene. Srce mi luđački lupa. On brzo hoda, zaobilazi ljude, sve frustrirajući svakom osobom koja mu se nađe na putu. Konačno stigne do neke rupe u gomili i uspijeva mi uhvatiti pogled. Ne skida svoj pogled dok žuri prema meni. Ne usporava. Allysa mu se mora maknuti s puta jer on hoda ravno do mene. Isprva pomislim da bi me mogao poljubiti, ili mi barem uzvratiti na sve ono što sam mu izgovorila na terasi. No umjesto toga, on učini nešto na što uopće nisam spremna. Podigne me u naručje.

„Ryle!” urlam, obuhvativši ga oko vrata jer se bojim da bi me mogao ispustiti. „Smjesta me spusti!” On me jednom rukom drži ispod nogu, a drugom mi je obgrlio leđa.

„Moram posuditi Lily za ovu noć”, kaže Devinu. „Može?”

Pogledam Devina i odmahnem glavom, razrogačenih očiju. Devin se samo naceri i reče: „Samo izvoli.”

Izdajica!

Ryle se okreće da bi se uputio natrag prema dnevnoj sobi. Gledam u Allysu dok prolazimo kraj nje. Gleda me zbunjeno raširenih očiju. „Ubit ću tvog brata!” viknem joj.

Sad svi u prostoriji zure u nas. Tako me sram pa samo pritisnem lice o Ryleova prsa dok on hoda sa mnom niz hodnik do svoje spavaće sobe. Kad se vrata za nama zatvore, on me polako spušta na pod. Ja istog časa počnem urlati na njega i pokušavam ga odgurnuti s puta do vrata spavaće sobe, ali on me okreće i gura me na vrata, zgrabivši me za oba zapešća. Pritište ih na zid iznad moje glave i kaže: „Lily?”

Gleda me tako napeto da se ja prestanem opirati i zadržavam dah. Prsa su mu priljubljena uz moja, a moja leđa uz vrata. A zatim su njegova usta na mojima. Topli pritisak na mojim usnama.

Unatoč snazi koju osjećam u njima, njegove su usne poput svile. Šokira me uzdah koji projuri kroz mene, a još se više šokiram kad razdvojim svoje usne i poželim još. Njegov jezik klizne uz moj i on mi pušta zapešća i obuhvati lice dlanovima. Njegov poljubac postaje dublji i ja se hvatam za njegovu kosu, privlačeći ga bliže, osjećajući taj poljubac u cijelom svom tijelu.

Pretvaramo se u mješavinu uzdaha i stenjanja dok nas poljubac gura preko ruba, a naša tijela žele više nego što naša usta mogu ostvariti. Osjećam kako spušta ruke i grabi moje noge, podiže me gore i zakvači moje noge oko svoga struka.

Moj Bože, kako se taj čovjek zna ljubiti. Čini se kao da ljubljenje smatra jednako ozbiljnim kao svoju profesiju. Počinje me odvlačiti od vrata kad meni nešto sine. Da, njegova su usta sposobna za svašta. Ali također, ta usta nisu uspjela odgovoriti na sve što sam mu rekla na terasi.

Kako se meni čini, upravo sam se predala. Dajem mu ono što želi: jednonoćnu avanturu. A to je zadnje što on u ovom trenutku zaslužuje.

Maknem usta s njegovih i odgurnem mu ramena. „Spusti me.”

On nastavlja hodati prema svom krevetu, pa ja ponovim: „Ryle, smjesta me spusti.”

On stane i spusti me dolje. Moram se odmaknuti i okrenuti lice od njega da se priblerem. Gledati ga dok još uvijek osjećam njegove usne na mojima, u ovom je trenutku previše za mene.

Osjećam kako mu ruke kliznu oko moga struka, a glavu spušta na moje rame. „Žao mi je”, šapne. Okreće me i stavlja dlan na moje lice i miluje mi obraz palcem. „Sad sam ja na redu, može?”

Ne odgovaram na njegov dodir. Držim ruke prekrížene na prsima i čekam čuti što ima reći prije nego si dopustim odgovoriti na njegov dodir.

„Dao sam napraviti onu sliku dan nakon što sam ju snimio”, kaže. „Već je mjesecima u mom stanu zato što si ti nešto najljepše što sam vidio u životu i želio sam te gledati baš svaki dan.”

Jao.

„A ona noć kad sam se pojavio na tvojim vratima? Išao sam te tražiti zato što mi se nitko nikad u cijelom životu nije tako uvukao pod kožu i odbio otići kao što si ti to učinila. Nisam znao kako se s tim nositi. A ono cvijeće sam ti poslao zato što sam jako, jako ponosan na tebe zato što si slijedila svoj san. Ali da sam ti poslao cvijeće svaki put kad sam imao potrebu poslati ti ga, ti ne bi mogla ući u vlastiti stan. Zato što ja toliko često mislim na tebe. I da, Lily. Imaš pravo. Nanosim ti bol, ali i *mene* boli, isto. A do večeras... nisam znao zašto.”

Nemam pojma kako uopće pronalazim snage da nešto kažem nakon ovog. „A zašto tebe boli?”

On spusti čelo na moje i kaže: „Zato. Nemam pojma što radim. Zbog tebe želim biti drukčija osoba, ali što ako ne znam kako biti ono što ti trebaš? Sve je ovo novo za mene i želim ti dokazati da te želim za toliko više od samo jedne noći.”

On sada izgleda tako ranjivo. Želim povjerovati tom iskrenom pogledu u njegovim očima, ali od onog dana kad smo se upoznali, on je tako odlučan u tome da u životu želi potpuno suprotno od onoga što ja želim. I prestravljuje me pomisao da ću mu ja to dati, a onda će on otići.

„Kako da ti se dokažem, Lily? Reci mi, i učinit ću to.”

Ne znam. Ja njega jedva poznajem. No poznajem ga dovoljno da znam da samo seks s njim neće za mene biti dovoljan. Ali kako da znam da seks neće biti jedino što on želi?

Pogledam ga u oči. „Nemoj se ševiti sa mnom.”

Zuri u mene na trenutak, sasvim nečitljivim pogledom. Ali onda počne kimati kao da je konačno shvatio. „Dobro”, kaže, još uvijek kimajući. „Dobro. Neću se ševiti s tobom, Lily Bloom.”

Zaobiđe me i priđe vratima svoje sobe koja zatim zaključa. Ugasi svijetlo, ostavivši samo jednu lampu, a zatim skida košulju dok hoda prema meni.

„Što to radiš?”

Baca košulju na stolicu, a zatim skida cipele. „Idemo spavati?”

Pogledam njegov krevet. A zatim njega. „Sad odmah?”

Kima i prilazi mi. Munjevito mi skine haljinu preko glave i ostanem stajati usred njegove spavaće sobe u grudnjaku i gaćicama. Pokrijem se rukama, ali on me ni ne pogleda. Vuče me prema krevetu i podiže pokrivače da se uvučem pod njih. Dok hoda prema svojoj strani kreveta kaže: „Kao da već nismo spavali zajedno, a nismo se ševali. Šala mala.”

Smijem se. Dolazi do svoje komode i stavlja puniti mobitel. Iskoristim taj trenutak da proučim njegovu sobu. Ovo ni u kom slučaju nije tip dodatne spavaće sobe na kakve sam navikla. U nju stanu tri moje spavaće sobe. Uz drugi zid je jedan kauč, fotelja okrenuta prema televizoru i čitav ured sa strane koji izgleda kao da je od poda do stropa ispunjen ormarima s knjigama. Još uvijek pokušavam pregledati sve oko mene kad se ona jedina lampa ugasi.

„Tvoja je sestra *stvarno bogata*”, kažem mu dok osjećam kako navlači pokrivače preko nas. „Koga vraga uopće radi s onih deset dolara na sat koliko je plaćam? Briše si s njima guzicu?”

On se smije i uhvati me za ruku, provukavši prste kroz moje. „Vjerojatno ni ne unovči čekove”, kaže. „Jesi li provjerila?”

Ne, nisam. A sad sam znatiželjna.

„Laku noć, Lily”, kaže.

Ne mogu se prestati smiješkati, zato što je ovo nekako smiješno i blesavo.

I tako super.

„Laku noć, Ryle.”

Mislim da sam se izgubila.

Sve je tako bijelo i tako čisto da me zasljepljuje. Motam se po jednoj od dnevnih soba i pokušavam pronaći put do kuhinje. Nemam pojma gdje je sinoć završila moja haljina, pa sam navukla neku Ryleovu košulju. Pada mi preko koljena, i ja se zapitam mora li on kupovati prevelike košulje samo zato da mu nisu tijesne u ramenima.

Ima toliko mnogo prozora i previše sunca da sam prisiljena zaštititi oči dok tražim kavu.

Ulazim kroz kuhinjska vrata i pronalazim aparat za kavu.

Hvala Isusu.

Uključim ga, a zatim krenem u potragu za šalicom kad se iza mene otvaraju vrata. Okrećem se i lakne mi vidjeti da Allysa nije uvijek savršen spoj make-upa i nakita. Kosa joj je raščupana, a maskara razmazana po obrazima. Pokazuje na aparat za kavu. „Treat će mi ovo”, kaže. Sjeda na kuhinjski otok a zatim se nagne naprijed.

„Mogu te nešto pitati?” kažem.

Ona jedva ima snage kimnuti.

Mahnem rukom po kuhinji. „Kako se ovo dogodilo? Kako je, dovraga tvoja cijela kuća postala besprijekorno čista od sinoćnjeg tulumu i mog buđenja? Ostala si budna i čistila?”

Ona se smije. „Imamo ljude za to”, kaže.

„Ljude?”

Ona kima. „Aha. Postoje ljudi za sve”, kaže. „Iznenadila bi se. Smisli nešto. Bilo što. Vjerojatno imamo ljude za to.”

„Namirnice?”

„Imamo ljude”, kaže.

„Božićne dekoracije?”

Kima. „I za to imamo ljude.”

„A što je s rođendanskim darovima? Za članove obitelji?”

Ona se ceri. „Aha. Imamo ljude. Svaki član obitelji dobije dar i čestitku za svaku prigodu, a ja ne moram ni prstom mrdnuti.”

Odmahujem glavom. „Ideš. Kako si dugo toliko bogata?”

„Tri godine”, kaže. „Marshall je prodao nekoliko svojih aplikacija Appleu za mnogo novca. Svakih šest mjeseci ih ažurira i to također prodaje.”

Kava počne polako kapati iz aparata, pa uzimam šalicu i punim je. „Želiš li nešto u kavi?” pitam je. „Ili imaš ljude za to?”

Nasmije se. „Da. Imam tebe. I ja bih šećera, molim.” Umiješam žličicu šećera u njezinu šalicu i dodam joj je, a zatim natočim sebi. Zavlada tišina dok miiješam vrhnje koje sam dodala kavi, čekajući da ona nešto kaže o meni i Ryleu. Taj razgovor je neizbježan.

„Možemo li odmah prekinuti ovu neugodnu situaciju?” kaže.

Odahnem. „Molim te, samo naprijed. Ovo mi je grozno.” Okrenem se prema njoj i ispijem gutljaj kave. Ona svoju odloži kraj sebe, a zatim se uhvati za pult.

„Kako se to uopće *dogodilo?*”

Odmahujem glavom, silno se trudeći da se ne smješkam kao zaljubljena budala. Ne želim da pomisli da sam slaba, ili da sam glupa zato što sam mu popustila. „Upoznali smo se prije nego što sam upoznala tebe.”

Ona nakrivi glavu. „Čekaj”, kaže. „Prije nego što smo se nas dvije bolje upoznale ili prije nego što smo se uopće upoznale.”

„Uopće”, kažem. „Imali smo jedan trenutak jedne noći, otprilike šest mjeseci prije nego što sam te upoznala.”

„Trenutak?” kaže. „Misliš... jednonoćnu avanturu?”

„Ne”, kažem. „Ne, nismo se ni poljubili do sinoć. Ne znam, ne mogu to objasniti. To je nekakav flert koji traje već jako dugo, a sinoć je to konačno kulminiralo. To je sve.”

Ona opet podigne šalicu i ispije polagani gutljaj. Zuri u pod neko vrijeme i ne mogu ne primijetiti da djeluje malo žalosno.”

„Allysa? Ti nisi ljuta na mene, ili jesi?”

Ona odmah odmahuje glavom. „Ne, Lily. Ja samo...” Ponovno odloži šalicu. „Ja samo dobro poznajem svoga brata. I ja ga volim. Uistinu ga volim. Ali...”

„Ali što?”

Allysa i ja pogledamo u smjeru iz kojeg dolazi taj glas. Ryle stoji na vratima ruku prekriženih na prstima. Nosi sive hlače od trenirke koje mu se jedva drže za bokove. Nema majicu. *Morat ću dodati ovo izdanje svim ostalima koje sam već katalogizirala u glavi.*

Ryle se odgurne od vrata i ulazi u kuhinju. Prilazi mi i uzima mi šalicu kave iz ruku. Naginje se i poljubi me u čelo, a zatim ispije gutljaj kave dok se naslanja na pult.

„Nisam vas želio prekidati”, kaže Allysi. „Molim vas, svakako nastavite svoj razgovor.”

Allysa zakoluta očima i kaže: „Prestani.”

On mi vrati šalicu i okrene se da uzme svoju. Počinje točiti kavu iz lončića. „Meni je to zvučalo kao da se upravo spremaš upozoriti Lily na mene. Samo sam znatiželjan što si kanila reći.”

Allysa skoči s pulta i odnese svoju šalicu u sudoper. „Ryle, ona je moja prijateljica. Ti baš nemaš sjajna iskustva kad se radi o vezama.” Opere šalicu a zatim se bokom nasloni na pult. „Kao njezina *prijateljica*, imam joj pravo reći svoje mišljenje u vezi s dečkima s kojima izlazi. Tome prijateljice *služe*.”

Odjednom se osjećam neugodno dok raste napetost između njih dvoje. Ryle uopće ne ispije ni gutljaj svoje kave. Prilazi Allysi i izlije kavu u sudoper. Stoji točno pred njom, ali ona ga ne želi ni pogledati. „Dobro, a ja sam se, kao tvoj *brat*, nadao da imaš malo više vjere u mene. Tome *služe braća i sestre*.”

On izađe iz kuhinje, gurnuvši vrata. Kad je otišao, Allysa duboko udahne. Odmahne glavom i gurne lice u dlanove. „Oprosti zbog ovog”, kaže, s mukom odglumivši smiješak. „Moram se istuširati.”

„Nemaš ljude za to?”

Ona se smije dok izlazi iz kuhinje. Operem svoju šalicu i uputim se u Ryleovu sobu. Kad otvorim vrata, on sjedi na kauču i pregledava svoj mobitel. Ne pogleda me kad uđem i na trenutak pomislim da se možda naljutio i na mene. No on onda baci mobitel sa strane i zavalj se na kauč.

„Dodj ovamo”, kaže.

Zgrabi me za ruku i povuče me na sebe tako da ga zajašem. Povlači mi usta na svoja i ljubi me tako žestoko da se zapitam pokušava li to dokazati svojoj sestri da griješi.

Odmiče se od mojih usta i polako klizi pogledom niz moje tijelo. „Sviđaš mi se u mojoj odjeći.”

Nasmiješim se. „Nažalost, čeka me posao, pa ne mogu ostati u njoj.”

Odmakne mi kosu s lica i reče: „Mene čeka jako važna operacija za koju se trebam pripremati. Što znači da te vjerojatno neću vidjeti nekoliko dana.”

Pokušavam sakriti razočaranje, ali moram se na to naviknuti ako on uistinu želi pokušati učiniti nešto s nama. Već me bio upozorio da previše radi. „Imam i ja posla. Veliko otvorenje je u petak.”

„Ah, vidjet ću te prije petka. Obećajem.”

Ovoga puta ne sakrijem smiješak. „Dobro.”

Ponovno me ljubi, ovoga puta čitavu minutu. Počinje me spuštati na kauč, no onda se odmakne od mene i kaže: „A, ne. Previše mi se sviđaš da bi se mazili.”

Legnem na kauč i gledam ga kako se odijeva za posao.

Na moje veselje, navlači liječničku uniformu.

Poglavlje 8

„Moramo razgovarati”, kaže Lucy.

Ona sjedi na kauču, a maskara joj se razlijeva po obrazima.

Joj, sranje.

Bacam torbicu i trčim k njoj. Čim sjednem kraj nje, ona počne plakati.

„Što se dogodilo? Zar je Alex prekinuo s tobom?”

Ona počne odmahivati glavom, a ja počnem paničariti. *Molim te, samo nemoj reći da je rak.* Zgrabim je za ruku, i tada shvatim. „Lucy! Ti si zaručena?”

Ona kima. „Tako mi je žao. Znam da još imamo šest mjeseci ugovora za stan, ali on želi da se uselim k njemu.”

Zurim u nju čitavu minutu. *Zato ona plače? Zato što želi raskinuti svoj dio ugovora za stan?* Poseže za maramicom i počne brisati oči. „Užasno mi je, Lily. Ti ćeš biti sasvim sama. Ja se selim, a ti nećeš imati nikoga.”

Koji vr...

„Lucy? Ovaj... bit ću ja dobro. Obećajem ti.”

Ona me gleda s nadom u očima. „Stvarno?”

Zašto, za ime svijeta, ona ima takav dojam o meni? Opet kimnem. „Da. Nisam ljuta. Presretna sam zbog tebe.”

Ona ovije ruke oko mene i čvrsto me zagrli. „Joj, hvala ti, Lily!” Počne hihotati između napadaja plača. Kad me pusti, skoči i kaže: „Moram odmah reći Alexu! On se tako brinuo da me nećeš pustiti da raskinem ugovor!” Zgrabi svoju torbicu i cipele te nestane kroz ulazna vrata.

Legnem na kauč i zapiljim se u strop. *Je li to ona mene upravo izigrala?*

Prasnem u smijeh, zato što do ovog trenutka nisam imala pojma koliko silno želim da se ovo dogodi. *Cijeli stan samo moj!*

Što je još bolje, kad se odlučim poševiti s Ryleom, možemo to uvijek raditi ovdje i ne moramo se brinuti da budemo tihi.

Zadnji put sam razgovarala s Ryleom kad sam u subotu otišla iz njegovog stana. Dogovorili smo se za pokusni rok. Zasad bez ikakvih obaveza. Samo ćemo okusiti kako je to biti u vezi da vidimo je li to nešto što oboje želimo. Sad je ponedjeljak navečer i malo sam razočarana što mi se još nije javio. Dala sam mu svoj broj kad smo se rastali u subotu, ali zapravo ne znam kakva su pravila za slanje poruka, pogotovo tijekom *pokusnog roka*.

Bez obzira na to, ja njemu neću prva poslati poruku.

Odlučim umjesto toga prikratiti vrijeme tinejdžerskim problemima i Ellen DeGeneres. Ne želim sjediti i čekati da me nazove tip s kojim se još ni ne ševim. Ali ne znam zašto pretpostavljam da će čitanje o *prvom* dečku s kojim sam se poševila nekako skrenuti moju pozornost s tipa s kojim se *ne* ševim.

Draga Ellen,

Ime moga pradjeda je Ellis. Cijelog sam života mislila da je to stvarno fora ime za tako starog tipa. Kad je umro, pročitala sam osmrtnicu. Vjeruješ li da mu Ellis uopće nije bilo pravo ime. Njegovo pravo ime bilo je Levi Sampson, a ja o tome nisam imala pojma.

Pitala sam baku otkud to ime Ellis. Rekla je da su njegovi inicijali L.S. i da su ga svi uvijek zvali po inicijalima pa je to onda zvučalo kao Ellis.

I zato su ga svi smatrali Ellisom.

Razmišljala sam o tvom imenu i sjetila se toga. Ellen. Je li to uopće tvoje pravo ime? Ti možda, baš kao i moj pradjed, rabiš svoje inicijale kao masku.

L.N.

Prokužila sam te, „Ellen”.

Kad smo već kod imena, misliš li ti da je Atlas čudno ime? Je, čudno je, zar ne?

Jučer dok sam s njim gledala tvoju emisiju, pitala sam ga kako je dobio to ime. Rekao je da ne zna. Bez razmišljanja, rekla sam mu da bi trebao pitati svoju majku zašto ga je tako nazvala. On me samo pogledao na sekundu i rekao: „Sad je prekasno za to.”

Ne znam što mu je to značilo. Ne znam je li mu mama umrla ili ga je dala na usvajanje. Prijatelji smo već nekoliko tjedana, a ja još uvijek zapravo ne znam ništa o njemu, ni to zašto nema mjesto za život. Pitala bih ga, ali nisam sigurna da mi uistinu vjeruje. Mislim da ima problema s vjerom u ljude i mislim da mu to ne smijem zamjeriti.

Zabrinuta sam za njega. Ovog tjedna postalo je stvarno hladno, a navodno će sljedećeg biti još hladnije. Ako on nema struje, to znači da nema ni grijalicu. Nadam se da barem ima deke. Znaš li kako bi mi bilo grozno da se on nasmrt smrzne? Užasno grozno.

Pronaći ću ovoga tjedna neke deke i dat ću mu ih.

– Lily

Draga Ellen,

Najavili su snijeg uskoro pa sam odlučila danas pobrati svoj vrt. Već sam počupala rotkvice pa sam samo htjela staviti malo malča i

komposta, za što mi ne bi trebalo mnogo vremena, ali Atlas je inzistirao da mi pomogne.

Puno me ispitivao o vrtlarenju i sviđa mi se što njega zanima ono što mene zanima. Pokazala sam mu kako staviti kompost i malč da prekriju zemlju pa da snijeg ne može napraviti preveliku štetu. Moj je vrt malen u usporedbi s većinom. Možda tri puta četiri metra. Ali to je najviše što mi tata dopušta da koristim od stražnjeg vrta.

Atlas je prekrrio cijeli vrt dok sam ja prekriženih nogu sjedila na travi i promatrala ga. Ne radi se o tome da sam lijena, nego je on sam preuzeo stvar u svoje ruke i želio je to učiniti, pa sam ga pustila. Vidim da je vrijedan radnik. Pitam se radi li on puno zato što mu to odvlači misli od raznih problema i je li to razlog zašto mi uvijek tako silno želi pomoći.

Kad je završio, došao je do mene i sjeo kraj mene na travu.

„Što te ponukalo da poželiš uzgajati biljke?” pitao me.

Pogledala sam ga, a on je sjedio prekriženih nogu i znatiželjno me promatrao. U tom sam trenutku shvatila da je on vjerojatno najbolji prijatelj kojeg sam imala u životu, a jedva išta znamo jedno o drugom. Imam prijatelje u školi, ali oni me nikad nisu smjeli posjećivati, iz očitih razloga. Moja majka se uvijek brine da bi se nešto moglo dogoditi s mojim ocem i da bi se moglo proćuti kakva mu je narav. Također nikad zapravo ne idem k drugim ljudima, ali ne znam zašto. Možda moj otac ne želi da idem u kuće svojih prijatelja da ne bih vidjela kako se dobar muž treba ponašati prema svojoj ženi. Vjerojatno želi da vjerujem kako je način na koji se on ponaša prema mojoj majci normalan.

Atlas je moj prvi prijatelj koji je vidio unutrašnjost moje kuće. On je također moj prvi prijatelj koji zna koliko volim vrtlarstvo. I sada je prvi prijatelj koji me ikad pitao zašto volim vrtlarstvo.

Spustim ruku, iščupam korov i počnem ga trgati u komadiće dok razmišljam o njegovom pitanju.

„Kad sam imala deset godina, majka me pretplatila na internetsku stranicu pod imenom Anonimne sjemenke. Svakog mjeseca dobivala sam poštom neoznačeni paketić sjemenki s uputama kako ih zasaditi i brinuti se o njima. Nisam znala što uzgajam dok ne bi izniknulo. Svakog dana poslije škole trčala sam ravno u vrt da vidim kako biljke napreduju. Tako sam se nečem mogla radovati. Uzgajanje biljaka bilo mi je kao nagrada.”

Osjećam da Atlas zuri u mene kad me upita: „Nagrada, za što?”

Slegnem ramenima. „Zato što volim svoje biljke onako kako treba. Biljke te nagrađuju ovisno o onome koliko im daješ ljubavi. Ako se brineš za njih i voliš ih na pravi način, nagrađuju te darovima u obliku povrća ili voća, ili cvijeća.” Pogledam dolje u korov koji sam trgala prstima i ostalo ga je jedva jedan centimetar. Izvučem ga prstima i bacim.

Nisam željela pogledati Atlasa jer sam osjećala da još uvijek zuri u mene pa sam umjesto toga samo zurila u svoj vrt prekriven malčem.

„Mi smo tako slični”, reče on.

Pogled mi jurne na njega. „Ja i ti?”

On odmahne glavom. „Ne. Biljke i ljudi. Biljke treba voljeti na pravi način kako bi preživjele. Tako i ljude. Mi se od rođenja oslanjamo na roditelje da će nas dovoljno voljeti da nas održe na životu. Ako nam naši roditelji pokažu pravu vrstu ljubavi, mi ispadnemo općenito bolji ljudi. Ali ako smo zanemareni..

Glas mu se stiša. Postane gotovo tužan. On obriše ruke o koljena, pokušavši skinuti malo blata. „Ako smo zanemareni, završimo kao beskućnici i nesposobni za bilo što značajno.”

Od njegovih mi se riječi srce osjeća kao malč kojeg je upravo razasuo po vrtu. Nemam pojma što reći na ovo. Zar on stvarno to misli o sebi?

Napravi pokret kao da će ustati, ali prije nego to učini, ja izgovorim njegovo ime.

On opet sjedne na travu. Pokažem na niz stabala kraj ograde lijevo od dvorišta. „Vidiš ono ondje drvo?” Usred drvoreda stoji jedan hrast, viši od svih ostalih stabala.

Atlas ga pogleda i podigne pogled sve do vrha tog stabla.

„Ono je raslo samo. Većini biljaka treba mnogo brige da prežive. Ali neke, poput drveća, dovoljno su snažne da to učine oslanjajući se samo na same sebe i ni na koga drugoga.”

Nemam pojma shvaća li što sam željela reći ako to doslovno ne kažem. Ali samo sam htjela da zna kako mislim da je on dovoljno jak da preživi sve što se događa u njegovom životu, što god to bilo. Ne znam ga dobro, ali vidim da je otporan. Mnogo otporniji nego što bih ja bila u njegovoj situaciji.

Oči su mu prilijepljene za to drvo. Dugo je prošlo prije nego je uopće trepnuo. Kad konačno jest, samo je malo kimnuo i spustio pogled na travu. Prema načinu na koji su mu se usta trznula, pomislila sam da će se namrštit, ali on se umjesto toga zapravo nasmiješio.

Vidjevši taj smiješak, moje srce je imalo osjećaj kao da se upravo probudilo iz mrtvačkog sna.

„Mi smo tako slični” ponovi ono što je rekao maloprije.

„Biljke i ljudi?” upitam ga.

On odmahne glavom. „Ne. Ja i ti.”

Ja sam šokirano dahnula, Ellen. Nadam se da to nije primijetio, ali stvarno sam glasno udahnula. Zato što, koji vrag sad reći na ovo?

Samo sam ostala sjediti, bilo je to stvarno nekako nelagodno i tiho sve dok on nije ustao. Okrenuo se kao da će otići doma.

„Atlase, čekaj.”

Pogledao je dolje u mene. Pokazala sam na njegove ruke i rekla. „Možda bi se želio na brzinu otuširati prije nego se vratiš u kuću. Kompost se radi od kravljeg izmeta.”

On podigne ruke i pogleda ih, a zatim pogleda dolje u svoju odjeću umrljanu kompostom.

„Kravljeg izmeta? Ozbiljno?”

Nacerim se i kimnem. Malo se nasmijao, a onda, nisam se ni snašla, bio je na travi kraj mene, brišući ruke po cijelom mojem tijelu. Oboje smo se smijali kad je posegao u vreću kraj nas, gurnuo ruke u nju, a zatim sve razmazao po mojim rukama.

Ellen, sigurna sam da sljedeća rečenica koju ću napisati nikad dosad nije bila napisana, ni glasno izrečena.

Dok je razmazivao ta kravlja govna po meni, ja sam bila najvjerojatnije napaljenija no ikad u životu.

Nakon nekoliko minuta, oboje smo ležali na zemlji, teško disali i još uvijek umirali od smijeha. On je konačno ustao, povukao me na noge, znajući da ne smije gubiti dragocjene minute želi li se istuširati prije nego se moji roditelji vrate doma.

Kad je on bio u tušu, oprala sam ruke u sudoperu i samo ostala stajati ondje, pitajući se što je mislio kad je rekao da smo nas dvoje slični?

Je li to bio kompliment? Imala sam dojam da jest. Je li to rekao zato što misli da sam i ja jaka? Zato što se ja većinu vremena

definitivno ne osjećam jakim. U tom trenutku, sama pomisao na njega činila me slabom. Pitala sam se što ću učiniti u vezi s tim kako sam se počela osjećati kad sam u njegovom društvu.

Također sam se zapitala koliko ga dugo mogu skrivati od svojih roditelja. I koliko će dugo on boraviti u toj kući. Zime u Maine su nepodnošljivo hladne i on neće preživjeti bez grijalice.

Ili deka.

Pribrala sam se i otišla tražiti sve suvišne deke koje imamo. Željela sam mu ih dati kad izađe iz tuša, ali već je bilo pet sati i on je otišao u žurbi.

Dat ću mu ih sutra.

– Lily

Draga Ellen,

Harry Connick Jr. je urnebesno smiješan. Ne znam jesi li ga ikad dovela u svoju emisiju, jer, grozno mi je priznati, vjerojatno sam propustila jednu ili dvije emisije otkad se emitiraju, ali ako ga nikada nisi dovela, trebala bi. Zapravo, jesi li ti ikad gledala emisiju Late Night with Conan O'Brien? On ima nekog tipa koji se zove Andy i taj sjedi na kauču tijekom svake epizode. Željela bih da Harry sjedi na kauču tijekom svake tvoje epizode. On ima najgenijalnije kratke viceve, a vas dvoje zajedno bili bi legende.

Samo ti želim reći hvala. Znam da ti nemaš emisiju na TV-u iz jedinog razloga da mene nasmijavaš, ali nekad mi se čini da je baš tako. Ponekad mi se čini da me život natjerao da izgubim sposobnost smijanja ili smiješenja, ali onda upalim tvoju emisiju, i bez obzira na moje raspoloženje, uvijek se bolje osjećam kad tvoja emisija završi.

I zato, da. Hvala ti na tome.

Znam da vjerojatno želiš novosti o Atlasu, i odmah ću ti ih reći. Ali prvo ti moram ispričati što se dogodilo jučer.

Moja majka je pomoćna učiteljica u osnovnoj školi u Brimeru. Do tamo ima dosta vožnje i zato se ona nikada ne vrati prije pet sati. Tata radi tri kilometara odavde pa je on doma odmah poslije pet.

Imamo garažu, ali zbog svih tatinih stvari u nju stane samo jedan auto. Tata drži svoj auto u garaži, a moja mama svoj na prilaznom putu.

Dakle, moja mama se jučer vratila malo ranije doma. Atlas je još bio kod mene i skoro smo završili s gledanjem tvoje emisije kad sam čula kako se vrata garaže otvaraju. On je istrčao kroz stražnja vrata, a ja sam trčala po dnevnoj sobi, čisteći naše limenke od soka i tanjure s hranom.

Jučer oko ručka počeo je padati stvarno jak snijeg, a moja je majka trebala unijeti mnogo stvari, pa je parkirala u garaži kako bi sve mogla donijeti kroz kuhinjska vrata. Bili su to većinom papiri s posla i nešto namirnica. Ja sam joj pomagala nositi stvari unutra kad je moj tata zaustavio auto na prilaznom putu. Počeo je trubiti zato što je bio ljut što je mama parkirala u garaži. Pretpostavljam da nije želio izlaziti iz auta po snijegu. To je jednini razlog kojeg se mogu domisliti zašto je želio da ona pomakne auto istog časa, umjesto da pričeka dok ona ne istovari stvari. Kad bolje razmislim, zašto moj otac uvijek dobije garažu? Čovjek bi pomislio da muškarac ne bi želio da žena koju voli dobije gore parkirno mjesto.

Dakle, mojoj majci se na licu vidjelo da se stvarno uplašila kad je on počeo trubiti i rekla mi je da odnesem sve njezine stvari na stol dok on ne makne auto.

Ne znam što se točno dogodilo kad je izašla van. Čula sam lomljavu, a zatim nju kako vrišti, pa sam otrčala u garažu misleći da se možda poskliznula na led.

Ellen... ne želim ti ni opisati što se sljedeće dogodilo. Još sam uvijek šokirana zbog cijele stvari.

Otvorila sam vrata garaže i nisam vidjela svoju mamu. Samo sam vidjela tatu iza auta kako nešto radi. Približila sam se jedan korak i shvatila zašto ne mogu vidjeti mamu. On ju je gurnuo dolje na haubu, a ruke su mu bile oko njezinog vrata.

On ju je gušio, Ellen!

Mislim da ću se rasplakati od same pomisli na to. Urlao je na nju, zurio u nju s takvom mržnjom. Nešto u vezi s tim kako ona nema poštovanja prema tome koliko on teško radi. Ne znam zašto je zapravo bio ljut, jer samo sam mogla čuti njezinu tišinu dok se mučila da udahne. Sljedećih mi je nekoliko minuta mutno, ali znam da sam počela vrištati na njega. Skočila sam mu na leđa i udarala ga po glavi.

A onda više nisam.

Ne znam što se točno dogodilo, ali pretpostavljam da me zbacio sa sebe. Samo se sjećam da sam jedne sekunde bila na njegovim leđima, a sljedeće sam bila na podu i čelo me nevjerojatno užasno boljelo. Moja mama je sjedila kraj mene, držala mi je glavu i govorila mi da joj je žao. Pogledom sam potražila tatu, ali njega nije bilo. On je ušao u svoj auto i odvezao se nakon što sam se udarila u glavu.

Mama mi je dala neku krpu i rekla mi da je držim pritisnutu na glavi zato što krvarim, a zatim mi je pomogla ući u svoj auto i odvezla me u bolnicu. Na putu do tamo rekla mi je samo jednu stvar. „Kad te pitaju što se dogodilo, reci im da si se poskliznula na led.”

Kad je to rekla, ja sam samo pogledala kroz prozor i počela plakati. Zato što sam bila sigurna da je ovo bila kap koja je prelila

čašu. Da će ga ostaviti sad kad je meni naudio. U tom trenutku shvatila sam da ona njega nikada neće ostaviti. Osjećala sam se toliko poraženo, ali bilo me previše strah da joj išta kažem o tome.

Dobila sam devet šavova na čelu. Još uvijek ne znam u što sam udarila glavom, ali to zapravo nije važno. Činjenica jest, moj otac je razlog zašto sam se ozlijedila, a on nije ostao i provjerio kako sam. Samo nas je obje ostavio tamo na podu garaže i otišao.

Došla sam doma sinoć jako kasno i odmah zaspala jer su mi dali nekakve tablete protiv bolova.

Jutros dok sam hodala do busa, pokušavala sam ne gledati u Atlasovom smjeru da mi ne bi vidio čelo. Kosu sam začesljala tako da se zapravo ne vidi i on isprva nije ništa primijetio. U busu smo sjeli jedno kraj drugoga, a ruke su nam se dodirnule kad smo stavljali stvari na pod.

Ruke su mu bile kao led, Ellen. Led ledeni.

Tada sam shvatila da sam mu zaboravila dati deke koje sam jučer izvukla za njega zato što se mama vratila ranije od očekivanog. Onaj incident u garaži me sasvim zaokupio i sasvim sam zaboravila na njega. Snijeg je padao i smrzavalo je cijele noći, a on je bio u onoj kući u mraku sasvim sam. A sad je bio tako hladan, da mi nije jasno kako uopće funkcionira.

Obuhvatila sam mu obje ruke svojima i rekla: „Atlase, ti se smrzavaš.”

On nije rekao ništa. Počela sam mu trljati ruke da ih ugrijem. Stavila sam glavu na njegovo rame i onda sam učinila nešto najsramočnije na svijetu. Samo sam se rasplakala. Ja ne plačem često, ali još sam bila uzrujana zbog onoga što se jučer dogodilo i onda sam se osjećala tako krivom zato što sam mu zaboravila odnijeti deke i to me sve pogodilo baš tamo na vožnji do škole. On nije rekao ništa.

Samo je povukao ruke iz moji da ih ja prestanem trljati, a onda je svoje ruke položio na moje. Samo smo sjedili tako cijelim putem do škole s nagnutim glavama jedno prema drugom i njegovom rukom povrh moje.

Pomislila bih da je to slatko da nije bilo tako tužno. Na putu iz škole konačno je primijetio moju glavu.

Iskreno, ja sam na to sasvim zaboravila. Nitko u školi me nije ništa pitao o tome, a kad je on na povratku sjeo u busu kraj mene, nisam ni pokušavala prekriti čelo kosom. Pogledao me i rekao: „Što ti se dogodilo s glavom?“

Ne znam što mu reći. Samo sam je dodirnula prstima i zatim pogledala kroz prozor. Trudim se pridobiti ga da mi vjeruje nadajući se da će mi reći zašto nema mjesto za život, pa mu ne želim lagati. Samo mu ne želim reći ni istinu.

Kad je bus krenuo, on reče: „Jučer nakon što sam izašao iz tvoje kuće, čuo sam da se nešto zbiva kod vas. Čuo sam vikanje. Čuo sam kako si vrisnula, a zatim sam vidio kako tvoj otac odlazi. Spremao sam se otići provjeriti jesi li dobro, ali dok sam hodao prema tvojoj kući vidio sam da odlaziš s majkom u autu!“

Sigurno je čuo svađu u garaži i vidio je kako me mama vodi na šivanje. Nisam mogla vjerovati da je došao u našu kuću. Znaš li što bi mu moj otac učinio da ga je vidio kako nosi njegovu odjeću? Tako sam se zabrinula za njega jer mislim da on ne zna što je sve moj otac kadar učiniti.

Pogledala sam ga i rekla: „Atlase, ne smiješ to raditi! Ne smiješ dolaziti u moju kuću dok su mi roditelji doma!“

On je neko vrijeme sasvim utihnuo, a onda reče: „Čuo sam te kako vrištiš, Lily.“ Rekao je to kao da činjenica da sam ja u opasnosti gazi sve drugo.

Osjećala sam se grozno zato što sam znala da je samo želio pomoći, ali tada bi sve bilo puno gore.

„Pala sam”, rečem mu. Čim sam to rekla, bilo mi je užasno zato što lažem. A da budem iskrena, izgledao je malo razočarano u mene, zato što mislim da oboje znamo da se nije radilo ni o čemu tako jednostavnom kao što je običan pad.

Onda je on povukao rukav svoje košulje i pokazao mi svoju ruku.

Ellen, želudac mi se stisnuo. Bilo je tako grozno. Po cijeloj ruci imao je te male ožiljke. Neki su izgledali kao da mu je netko prislonio cigaretu na ruku i držao je tamo.

Okrenuo je ruku tako da mogu vidjeti da tih ožiljaka ima i na drugoj strani. „Lily, i ja sam često padao.” Zatim spusti rukav košulje i ne reče više ni riječ.

U tom sam mu trenutku htjela reći da to nije isto – da mene moj otac nikad ne tuče i da me samo pokušavao skinuti sa sebe. Ali onda sam shvatila da ću ponavljati iste isprike koje moja mama koristi.

Bilo me malo sram jer on zna što se događa u mojoj kući. Ostatak vožnje busom provela sam gledajući kroz prozor zato što nisam znala što mu reći.

Kad smo stigli doma, auto moje mame bio je ondje. Na prilaznom putu, naravno. Ne u garaži.

To je značilo da Atlas ne može doći i gledati tvoju emisiju sa mnom. Mislila sam mu reći da ću mu kasnije donijeti deke, ali kad je sišao s busa, nije me ni pozdravio. Samo se okrenuo i uputio niz ulicu kao da je ljut.

Sada je mrak i čekam da mi roditelji odu spavati. Uskoro ću mu odnijeti deke.

– Lily

Draga Ellen,

Uvalila sam se preko glave.

Radiš li ti ikad nešto što znaš da je pogrešno, ali je nekako istovremeno i ispravno? Ne znam kako to objasniti jednostavnije.

Mislim, imam samo petnaest godina i nikako ne bih smjela dovoditi dečke da prespavaju u mojoj sobi. Ali ako netko zna nekoga kojem treba mjesto za život, zar nije dužnost te osobe kao ljudskog bića da mu pomogne?

Sinoć kad su moji roditelji otišli spavati, išuljala sam se kroz stražnja vrata da odnesem Atlasu deke. Uzela sam sa sobom ručnu svjetiljku zato što je bio mrak. Još uvijek je jako padao snijeg, pa sam se smrznula dok sam došla do te kuće. Pokucala sam na stražnja vrata i čim je on otvorio, progurala sam se kraj njega da se maknem s hladnoće.

Ali... nisam se makla s hladnoće. Nekako je u toj staroj kući bilo još hladnije. Svjetiljka u ruci bila je upaljena pa sam osvijetlila dnevnu sobu i kuhinju. Ellen, ondje nije bilo ničega!

Nije bilo kauča, nije bilo stolaca, nije bilo madraca. Dala sam mu deke i nastavila se ogledavati oko sebe. Na krovu iznad kuhinje bila je velika rupa i vjetar i snijeg su samo ulazili unutra. Kad sam obasjala dnevnu sobu, vidjela sam njegove stvari u jednom kutu. Njegov ruksak, plus ruksak koji sam mu ja dala. Bila je tu i mala hrpa ostalih stvari koje sam mu dala, poput neke tatine odjeće. A na podu su bila dva ručnika. Jedan, koji je pretpostavljam stavio kao podlogu, i drugi kojim se pokrivao.

Ruka mi je poletjela na usta jer sam bila užasnuta. On ovako ovdje živi već tjednima!

Atlas je stavio ruku na moja leđa i pokušao me otpratiti do vrata. „Lily, ti ne bi smjela biti ovdje”, rekao je. „Mogla bi nadrljati.”

Tada sam ja uhvatila njegovu ruku i rekla: „Ni ti ne bi smio biti ovdje.” Počela sam ga vući kroz ulazna vrata, ali on je povukao ruku. Tada sam rekla: „Noćas možeš spavati na mom podu. Uvijek zaključavam vrata svoje sobe. Ne možeš spavati ovdje, Atlase. Prehladno je i dobit ćeš upalu pluća, i umrijeti.”

Izgledao je kao da ne zna što učiniti. Sigurna sam da je pomisao da ga uhvate u mojoj sobi jednako strašna kao upala pluća i smrt. Pogledao je na to svoje mjesto u dnevnoj sobi, a onda samo jednom kimnuo i rekao: „Dobro.”

I reci mi sad, Ellen. Je li bilo pogrešno što sam mu sinoć dopustila da spava u mojoj sobi? Nemam osjećaj da je bilo pogrešno. Ali naravno, uvalili bismo se u gadne probleme da su nas uhvatili. Spavao je na podu, pa se ne radi o tome da sam mu dala išta više od toplog mjesta za spavanje.

Ali saznala sam sinoć malo više o njemu. Nakon što sam ga prošvercala kroz stražnja vrata do svoje sobe, zaključala sam vrata i napravila mu ležaj na podu kraj mogeg kreveta. Namjestila sam alarm na šest sati ujutro i rekla mu da mora ustati i otići prije nego se moji roditelji probude jer me mama ponekad budi ujutro.

Uvukla sam se u svoj krevet i skutrila se na rubu tako sam ga mogla vidjeti dok smo malo razgovarali. Pitala sam ga koliko dugo misli da bi mogao ostati ondje i on je rekao da ne zna. Tada sam ga pitala kako je uopće završio ondje. Lampa mi je još gorjela, i šaptali smo, ali on je ušutio kad sam ga to pitala. Samo je neko vrijeme zurio u mene s rukama prekrštenim iza glave. A onda je rekao: „Ne poznajem svojeg pravog tatu. On nikad nije imao ništa sa mnom. Oduvijek smo bili samo ja i mama, ali ona se preudala prije otprilike

pet godina. Udala se za tipa kojem se nikad nisam previše sviđao. Često smo se svađali. Kad sam prije nekoliko mjeseci navršio osamnaest godina, strašno smo se posvađali i on me izbacio iz kuće.”

Duboko je udahnuo kao da mi ne želi više ništa reći. No onda je opet počeo pričati. „Tada sam otišao živjeti kod svog prijatelja i njegove obitelji, ali njegov tata je dobio premještaj u Colorado i oni su se preselili. Mene, naravno, nisu mogli povesti sa sobom. Njegovi su roditelji bili dragi zato što su mi dopustili da ostanem kod njih i ja sam to znao pa sam im rekao da sam razgovarao sa svojom mamom i da se selim natrag doma. Kad su oni otišli, nisam imao kamo otići. Pa sam se vratio doma i rekao mami da bih se želio vratiti dok ne maturiram. Nije mi dopustila. Rekla je da bi to uzrujalo moga očuha.”

Okrenuo je glavu i zapiljio se u zid. „Pa sam zato samo nekoliko dana tumarao naokolo dok nisam ugledao onu kuću. Odlučio sam da ću ostati ondje dok ne naleti nešto bolje ili dok ne maturiram. Prijavio sam se u marince, idem u svibnju, pa samo pokušavam izdržati do tada.”

Svibanj je za šest mjeseci, Ellen. Šest mjeseci.

Suze su mi navrle na oči kad je završio svoju priču. Pitala sam ga zašto jednostavno nije pitao nekoga da mu pomogne. Rekao je da je pokušao, ali da je to teže za odraslu osobu nego za dijete, a on već ima osamnaest godina. Rekao je da mu je netko dao brojeve nekih skloništa gdje bi mu mogli pomoći. Postoje tri skloništa u krugu od trideset kilometara od našeg grada, ali dva su za zlostavljane žene. Onaj treći je za beskućnike, ali taj ima samo nekoliko kreveta i predaleko mu je za hodanje ako želi ići u školu svaki dan. I još, moraš čekati u dugačkom redu da bi pokušao dobiti krevet. Rekao je da je jednom pokušao, ali da se osjeća sigurnije u toj staroj kući nego u tom skloništu.

Kao prava naivka kakva jesam kad se radi o takvim situacijama, pitala sam ga: „Ali zar ne postoje druge mogućnosti? Zar ne možeš jednostavno reći školskom savjetniku što je tvoja mama učinila?”

On odmahne glavom i reče da je prestar da bi išao u udomiteljsku obitelj. Ima osamnaest godina pa njegova majka ne može imati problema zato što mu ne dopušta da se vrati doma. Rekao je da je prošlog tjedna zvao da dobije markice za hranu, ali nije imao prijevoz ni novac da dođe na ugovoreni sastanak. Da ne spominje da nema auto, pa ne može ni naći posao. No rekao je da ga ipak traži. Svakog popodneva nakon što ode od mene, obilazi razna mjesta i javlja se na oglase, ali nema adresu ni telefonski broj koji bi napisao na molbi pa je i to problem.

Kunem se, Ellen, za svako pitanje koje sam mu postavila, on je imao odgovor. Čini se da je sve pokušao da ne bude u ovakvoj situaciji, ali nema mnogo pomoći za ljude poput njega. Tako sam se naljutila na sve to i rekla sam mu da je lud što želi ići u vojsku. Nisam baš šaptala kad sam rekla: „Koji vrug želiš ići služiti zemlji koja je dopustila da se nađeš u ovakvoj situaciji?”

Znaš što mi je rekao na to, Ellen? Oči su mu se rastužile i rekao je: „Nije ova zemlja kriva što moju majku boli briga za mene.” Zatim je ispružio ruku i ugasio lampu. „Laku noć, Lily”, rekao je.

Nakon toga nisam dobro spavala. Bila sam previše bijesna. Nisam sigurna ni na koga sam bijesna. Samo sam razmišljala o našoj zemlji i cijelom svijetu i kako je odvratno što ljudi ne čine više jedan za drugoga. Ne znam kad su se ljudi počeli brinuti samo za same sebe. Možda je oduvijek bilo tako. Zapitala sam se koliko mnogo ima vani ljudi koji su u istoj situaciji kao Atlas. Zapitala sam se ima li u našoj školi još djece koja su možda beskućnici.

Svakog dana idem u školu i u sebi se žalim skoro cijelo vrijeme, ali nikad nisam pomislila da bi škola mogla biti nekoj djeci jedini dom koji imaju. To je jedino mjesto na koje Atlas može otići i znati da te dobiti hranu.

Nikad više neću imati poštovanja za bogate ljude, znajući da svojevorno troše svoj novac na materijalističke stvari umjesto da ga koriste da pomognu drugima.

Bez uvrede, Ellen. Znam da si ti bogata, ali ne mislim na ljude poput tebe. Vidjela sam sve ono što si učinila za druge u svojoj emisiji, i sve humanitarne udruge koje podržavaš. Ali znam da postoji mnogo bogatih ljudi koji su sebični. K vragu, ima čak i sebičnih siromašnih ljudi. I sebičnih ljudi srednje klase. Vidi samo moje roditelje. Mi nismo bogati, ali zasigurno nismo previše siromašni da bi pomagali drugim ljudima. A ipak, mislim da moj tata nikad nije učinio ništa za ijednu humanitarnu udugu.

Sjećam se kako smo jednom išli u trgovinu po hranu i tamo je bio jedan starac koji je zvonio zvonom za Vojsku spasa. Pitala sam tatu bi li mu mogli dati nešto novca i rekao mi je da on teško radi za svoj novac i da mi neće dati da ga rasipam. Rekao je da nije on kriv što drugi ljudi ne žele raditi. Cijelo vrijeme dok smo bili u trgovini govorio mi je kako ljudi iskorištavaju vladu i dok vlada ne prestane pomagati tim ljudima tako što im dijeli pomoć, problem neće nestati.

Ellen, ja sam mu povjerovala. To je bilo prije tri godine, i sve ovo vrijeme ja sam vjerovala da su beskućnici zato beskućnici jer su lijeni ili su ovisnici o drogi ili samo ne žele raditi kao drugi ljudi. Ali sada znam da to nije istina. Naravno, nešto od toga je do neke mjere istinito, ali on je govorio o najgorim slučajevima. Oni su beskućnici zato što im nije osigurana dovoljna pomoć da prežive.

A ljudi poput moga oca su problem. Umjesto da pomažu drugima, koriste najgore slučajeve kao izgovor za svoju sebičnost i pohlepu.

Ja nikad neću biti takva. Kunem ti se, kad odrastem, učinit ću sve što mogu da pomognem drugim ljudima. Bit ću poput tebe, Ellen. Samo vjerojatno ne tako bogata.

– Lily

Poglavlje 9

Spustim dnevnik na prsa. Iznenade me suze koje osjećam kako mi klize niz obraze. Svaki put kad uzmem taj dnevnik mislim da ću biti u redu – da se to dogodilo tako davno da se više neću osjećati onako kako sam se onda osjećala.

Ja sam takva budala. Kad god čitam taj dnevnik, silno čeznem da izgrlim toliko ljudi iz svoje prošlosti. Pogotovo svoju majku jer proteklih godinu dana nisam zapravo razmišljala o svemu kroz što je morala proći prije nego što mi je otac umro. Znam da vjerojatno još pati.

Uzmem mobitel da je nazovem i pogledam na zaslon. Ondje su četiri nepročitane poruke od Rylea. Srce mi istog časa poskoči. Ne mogu vjerovati da sam utišala mobitel! Zatim zakolutam očima, ljuta na sebe, zato što ne bih smjela biti ovako uzbuđena.

Ryle: Spavaš?

Ryle: Vjerojatno.

Ryle: Lily...

Ryle: 😞

Tužni smajličić poslan je prije deset minuta. Pritisnem odgovori i natipkam: „Ne. Ne spavam.” Oko deset sekundi poslije, dobijem novu poruku.

Ryle: Dobro. Upravo se uspinjem tvojim stubama. Stižem za dvadeset sekundi.

Nacerim se i skočim iz kreveta. Odem u kupaoonicu provjeriti na što ličim. Prihvatljivo. Trčim do ulaznih vrata i otvaram ih u trenutku kad se Ryle pojavljuje na vrhu stuba. Doslovno se vuče do gornje stube, a zatim

stane da se odmori kad konačno stigne do mojih vrata. Izgleda tako umorno. Oči su mu crvene i ima tamne podočnjake. Ruka mu klizne oko moga struka i on me povuče k sebi, priljubivši lice uz moj vrat.

„Tako divno mirišes”, kaže.

Odvučem ga u stan. „Jesi li gladan? Mogu ti napraviti nešto.”

On odmahuje glavom dok se pokušava iskobeljati iz jakne, pa ja preskočim kuhinju i uputim se u spavaću sobu. On me slijedi, a zatim baci jaknu preko naslona stolice. Skine cipele i gurne ih uza zid.

Odjeven je u liječničku uniformu.

„Izgledaš iscrpljeno”, kažem.

Smiješi se i stavlja ruke na moje bokove. „I jesam. Upravo sam asistirao na osamnaestosatnoj operaciji.” Saginje se i poljubi tetovažu srca na mojoj ključnoj kosti.

Nije ni čudo da je iscrpljen. „Kako je to uopće moguće?” kažem. „Osamnaest sati?”

On kimne, a zatim me povede do kreveta pa me spusti dolje kraj sebe. Namjestimo se tako da gledamo jedno drugo, dijeleći jastuk. „Da, ali bilo je nevjerojatno. Revolucionarno. Pisat će o njoj u medicinskim časopisima, a ja sam imao priliku sudjelovati pa se ne žalim. Samo sam stvarno umoran.”

Nagnem se i dam mu jednu pusu u usta. On stavi ruku na moj obraz i odmakne se. „Znam da si ti vjerojatno spremna za vrući, znojni seks, ali ja večeras nemam energije. Jako mi je žao. Ali nedostajala si mi i iz nekog razloga, bolje spavam kad si ti kraj mene. Je li u redu što sam došao?”

Nasmiješim se. „To je više nego u redu.”

Naginje se i poljubi mi čelo. Prima moje ruke i drži ih između nas na jastuku. Oči mu se zatvore, ali ja svoje držim otvorene i zurim u njega. On ima onu vrstu lica kojeg se ljudi posrame, zato što se možeš izgubiti u

njemu. I kad samo pomislim da ja mogu gledati to lice cijelo vrijeme. Ne moram biti skromna i skrenuti pogled, jer on je moj.

Možda.

Ovo je probni rok. To ne smijem zaboraviti.

Nakon jedne minute on mi pušta ruku i počne savijati svoje prste. Gledam u njegov dlan i pitam se kako to mora biti... kad moraš stajati tako dugo i rabiti fine motoričke vještine osamnaest sati bez stanke. Ne mogu se domisliti nečeg drugog što bi se mjerilo s tom razinom iscrpljenosti.

Iskradem se iz kreveta i odem po neki losion u kupaćonicu. Vratim se u krevet i sjednem prekriženih nogu kraj njega. Istisnem malo losiona na dlan, a zatim povučem njegovu ruku na krilo. On otvori oči i pogleda me.

„Što to radiš?” promrmlja.

„Pst. Samo spavaj”, kažem. Pritisnem palčeve na njegov dlan i kružim po njemu. Oči mu se zatvore i on zastene u jastuk. Nastavim mu masirati dlan oko pet minuta, pa se prebacim na drugi. Njemu su oči cijelo vrijeme zatvorene. Kad završim s dlanovima, okrenem ga na trbuh i zajašem mu leđa. On mi pomaže skinuti svoju košulju, ali ruke su mu mlitave poput špageta.

Masiram mu ramena i vrat i leđa i ruke. Kad završim, legnem kraj njega. Prolazim mu prstima kroz kosu i masiram tjeme, kad on otvori oči. „Lily?” šapne, gledajući me iskreno. „Ti bi stvarno mogla biti nešto najbolje što mi se dogodilo u životu.”

Te riječi se oviju oko mene poput toplog pokrivača. Ne znam kako odgovoriti na to. On podigne ruku i nježno mi obuhvati obraz, a ja osjećam njegov intenzivni pogled duboko u želucu. Polako, nagnje se naprijed i pritišće svoje usne na moje. Očekujem pusu, ali on se ne odmiče. Vrškom jezika klizi preko mojih usana, nježno ih razdvajajući. Usta su mu tako vruća da zastenjem kad se njegov poljubac produbi.

Okrene me na leđa, a zatim klizi rukom niz moje tijelo, sve do boka. Približi mi se, kliznuvši rukom niz moje bedro. Odgurne se na mene, a moju utrobu oblije navala vrućine. Uхватim šaku njegove kose i šapnem mu u usta. „Mislim da smo dovoljno dugo čekali. Jako bih voljela da me sada poševiš.”

On doslovno zareži i uz navalu nove energije počinje mi skidati bluzu. Pretvorimo se u splet ruku i stenjanja, i jezika, i znoja. Osjećam se kao da me sada prvi put u životu dodiruje muškarac. Onih nekoliko prije njega bili su samo dječaci – nevoznih ruku i krotkih usta. Ali Ryle je slika i prilika samouvjerenosti. On točno zna gdje me dodirnuti i točno kako me ljubiti.

Jedini trenutak kad mome tijelu ne daje svoju punu pozornost jest kad poseže na pod i vadi kondom iz svog novčanika. Kad se vrati pod pokrivače, a kondom je na svom mjestu, ne oklijeva. Uzima me hrabro jednim brzim potiskom i ja stenjem u njegova usta dok mi se svaki mišić u tijelu napinje.

Usta su mu žestoka i gladna, ljube me po svim mjestima koje može doseći. Tako mi se vrti u glavi da ne mogu ništa nego mu se prepustiti. Način na koji me jebe je tako neumoljiv. Ruka mu se spusti između uzglavlja kreveta i moje glave i on gura žešće i žešće, a krevet udara o zid sa svakim potiskom.

Moji nokti se zabijaju u kožu njegovih leđa dok on gura glavu u moj vrat.

„Ryle”, šapnem.

„O, *Bože*”, kažem.

„Ryle!” vrištim.

A onda zagrizem njegovo rame da prigušim svaki zvuk koji uslijedi. Moje cijelo tijelo to osjeća – od glave do pete i ponovo gore.

Bojim se da bih mogla doslovno pasti u nesvijest na trenutak, pa stisnem noge oko njega i on se napne. „Isuse, Lily.” Tijelo mu vibrira od drhtanja i on se još jednom, zadnji put zabije u mene. Zastenje, ukipivši se na meni. Tijelo mu se trese od orgazma, a moja glava pada na jastuk.

Prošla je puna minuta prije nego što se ijedno od ima snage pomaknuti. A i tada, odlučimo da se nećemo pomaknuti. On priljubi lice u jastuk i duboko uzdahne. „Ja ne mogu...” Odmakne se i pogleda me. Oči su mu pune nečeg... Ne znam čega. Pritisne usne o moje i zatim kaže: „Imala si potpuno pravo.”

„U vezi s čim?”

Polako se vadi iz mene, pridignuvši se na laktove. „Upozorila si me. Rekla si mi da jedanput s tobom neće biti dovoljno. Rekla si da si kao droga. Ali propustila si mi reći da si ona vrsta koja izaziva najveću ovisnost.”

Poglavlje 10

„Smijem te pitati nešto osobno?”

Allysa kima dok usavršava kiticu cvijeća koju šaljemo na dostavu. Tri je dana do velikog otvaranja i imamo sve više i više posla.

„O čemu se radi?” pita Allysa, okrenuvši se prema meni. Naslanja se na pult i počinje čistiti nokte.

„Ne moraš odgovoriti ako ne želiš”, upozorim je.

„Pa, ne mogu odgovoriti ako me ne pitaš.”

Ima pravo. „Donirate li ti i Marshall novac u humanitarne svrhe?”

Na licu joj se vidi da je zbunjena, no kaže: „Da. Zašto?”

Slegnem ramenima. „Samo sam znatiželjna. Ne bih te osuđivala ili nešto slično. Samo sam u zadnje vrijeme razmišljala da pokrenem humanitarnu akciju.”

„Kakvu vrstu humanitarne akcije?” pita me. „Mi doniramo nekoliko različitih udruga sad kad imamo novca, ali najdraža mi je ona u koju smo se uključili prošle godine. Oni grade škole u stranim zemljama. Mi smo sami financirali tri zgrade samo u prošloj godini.”

Znala sam da mi se s razlogom svidjela.

„Ja nemam toliko novca, očito, ali željela bih *nešto* učiniti. Samo još ne znam što.”

„Hajdemo mi prvo progurati kroz to veliko otvaranje, a onda možeš početi razmišljati o filantropiji. Prvo jedan san, onda drugi, Lily.” Zaobilazi pult i uzima kantu za smeće. Gledam kako izvlači iz nje punu vrećicu i veže je u čvor. Zapitam se zašto – kad ima ljude za sve – bi uopće željela posao u kojem mora nositi smeće i prljati ruke.

„Zašto ti radiš ovdje?” pitam je.

Ona me pogleda i nasmiješi se. „Zato što mi se ti sviđaš”, kaže. Ali onda primijetim da je iz njezinih očiju sasvim nestalo smiješka prije nego što se okrene i uputi se van baciti smeće. Kad se vrati, ja je još uvijek znatiželjno promatram. I ponovim pitanje.

„Allysa? Zašto ti radiš ovdje?”

Ona prekine s onim što radi i duboko udahne kao da možda razmišlja treba li mi iskreno odgovoriti. Vraća se za pult i naslanja se na njega, prekriživši stopala na gležnjevima.

„Zato”, kaže, gledajući u svoja stopala. „Ne mogu zatrudnjeti. Pokušavamo već dvije godine, ali bez ikakvog uspjeha. Bilo mi je dosta toga što sjedim doma i cijeli dan plaćem pa sam odlučila pronaći nešto s čim ću zaposliti mozak.” Uspravi se i obriše ruke o traperice. „A ti, Lily Bloom, ti si *me jako* zaposlila.” Okrene se i opet počne petljati po istoj kitici cvijeća. Usavršava je već pola sata. Uzme kartu i gurne je u cvijeće, zatim se okrene i uruči mi vaz. „Usput, ovo je za tebe.”

Očito je da Allysa želi promijeniti temu pa uzmem cvijeće od nje. „Što ti to znači?”

Ona zakoluta očima i mahne rukom prema mom uredu. „Piše na karti. Idi, pročitaj je.”

Vidim po njezinoj iznerviranoj reakciji da je cvijeće od Rylea. Nacerim se i otrčim u svoj ured. Sjednem za stol i izvučem kartu.

Lily, imam ozbiljnu ovisničku krizu.

– Ryle

Nasmiješim se i vratim kartu u omotnicu. Zgrabim mobitel i okinem sliku sebe kako držim cvijeće i plazim jezik. Pošaljem je Ryleu.

Ja: Pokušala sam te upozoriti.

On mi odmah odgovara. Nervozno gledam dok se točkice na mom telefonu kreću naprijed i nazad.

Ryle: Treba mi novi fiks. Gotov sam tu za oko pola sata. Mogu te odvesti na večeru?

Ja: Ne mogu. Mama želi da s njom večeras isprobam neki novi restoran. Ona je užasno naporna ljubiteljica dobre hrane. ☹️

Ryle: Ja volim hranu. Ja jedem hranu. Kamo je vodiš?

Ja: Neko mjesto koje se zove Bib's na Marketsonu.

Ryle: Ima li mjesta za još jednog?

Zurim neko vrijeme u poruku. *On želi upoznati moju majku?* Mi čak službeno ni ne hodamo. Mislim... Nije me briga što bi upoznao moju majku. Ona bi ga obožavala. Ali krenuo je od toga da ne želi imati nikakvu vezu ni s kim, do mogućeg pristanka na probni rok, do upoznavanja roditelja, i to sve u pet dana. *Dragi Bože.* Ja uistinu jesam droga.

Ja: Može. Nađemo se tamo za pola sata.

Izlazim iz ureda i uputim se ravno do Allyse. Držim mobitel točno ispred njezinog lica. „Želi upoznati moju majku.”

„Tko?”

„Ryle.”

„Moj brat?” kaže, izgledajući jednako šokirano kao što se ja osjećam. Kimnem. „Tvoj brat. *Moja majka.*”

Uzima mi mobitel i čita poruke. „Hm. To je stvarno čudno.”

Uzimam joj mobitel iz ruke. „Hvala ti na ohrabrenju.”

Ona se smije i kaže: „Znaš što sam mislila. Mi sad govorimo o Ryleu. On nije nikad, u povijesti bivanja Ryleom Kicaidom, upoznao roditelje neke djevojke.”

Naravno da se nasmiješim kad to čujem, no onda se zapitam radi li to on samo da mi udovolji. To jest, radi li možda ono što zapravo ne želi raditi samo zato što zna da ja želim vezu.

A onda mi smiješak postane još širi, jer nije li to baš ono što je najvažnije? Žrtvovati se za osobu koja ti se sviđa samo zato da ju možeš vidjeti sretnom?

„Tvom bratu se očito *jako* sviđam”, zadirkujem ju. Pogledam opet Allysu, očekujući da se nasmijala, ali na njezinom je licu smrtno ozbiljan izraz.

Kimne i kaže: „Da. Bojim se da je tako.” Uzima svoju torbicu ispod pulta i kaže: „Ja sad idem. Javi mi kako je bilo, može?” Prolazi pokraj mene i ja je gledam kako izlazi kroz vrata, a zatim dugo vrijeme samo buljim u ta vrata.

Smeta mi što ne djeluje sretno zbog moje moguće veze s Ryleom. Pitam se ima li to više veze s njezinim osjećajima prema meni ili njezinim osjećajima prema njemu.

Nakon dvadeset minuta, okrenem znak na zatvoreno. Još samo nekoliko dana. Zaključam vrata i uputim se prema autu, ali stanem na mjestu kad vidim nekoga kako se naslanja na moj auto. Treba mi malo vremena da ga prepoznam. Okrenut je u drugom smjeru, razgovara na mobitel.

Mislila sam da ćemo se naći u restoranu, no dobro.

Truba u autu se oglasi kad pritisnem tipku za otključavanje i Ryle se okrene. Nasmiješi se kad me vidi. „Da, slažem se”, kaže na mobitel. Ovije ruku oko mog ramena, povlači me k sebi i poljubi u tjeme. „Sutra ćemo razgovarati o tome”, kaže. „Iskrsnulo mi je nešto jako važno.”

Gasi mobitel i sprema ga u džep, a onda me poljubi. To nije poljubac za pozdrav. To je poljubac koji govori *razmišljao sam o tebi nonstop*. Ovije ruke oko mene i okrene me dok nisam leđima priljubljena uz auto, te me onda nastavlja ljubiti dok mi se ponovno ne zavrti u glavi. Kad se odmakne, gleda u mene s odobravanjem.

„Znaš koji dio tebe me najviše izluđuje?” Prinosi prste mojim ustima i ocrtava moj smiješak. „Ovo”, kaže. „Tvoje usne. Obožavam kako su crvene poput tvoje kose, a ne moraš nositi ni ruž.”

Smiješim se i poljubim mu prste. „Onda te moram čuvati od moje mame, jer svi kažu da imamo ista usta.”

On zaustavi prste na mojim usnama i prestane se smiješiti. „Lily. Nemoj. Samo... nemoj.”

Smijem se i otvorim svoja vrata. „Idemo svaki svojim autom?”

On otvara moja vrata do kraja i kaže: „Ja sam došao ovamo Uberom s posla. Vozimo se zajedno.”

Moja majka već sjedi za stolom kad stignemo u restoran. Okrenuta je leđima dok ja pokazujem put.

Istog sam časa impresionirana restoranom. Pogled mi je zakovan za tople, neutralne boje na zidovima i stablo skoro prirodne veličine u sredini prostorije. Izgleda kao da raste ravno iz poda, a čini se kao da je cijeli restoran dizajniran oko tog drveta. Ryle me prati u stopu, držeći ruku na donjem dijelu mojih leđa. Kad stignemo do stola, počnem svlačiti jaknu. „Zdravo, mama.”

Ona podigne pogled s mobitela i kaže: „O, zdravo dušo.” Spušta mobitel u torbicu i maše rukom naokolo restorana. „Već mi se sviđa. Vidi ovu rasvjetu”, kaže, pokazujući prstom gore. „Ove ugradbene lampe

izgledaju kao nešto što bi ti uzgojila u svom vrtu.” Tada primjećuje Rylea koji strpljivo stoji kraj mene dok ja sjedam u separe. Majka mu se nasmiješi i kaže: „Zasad ćemo samo dvije vode, molim vas.”

Pogled mi poleti prema Ryleu, a zatim odmah natrag na majku. „Mama. On je sa mnom. Nije konobar.”

Ona ponovno zbunjeno pogleda Rylea. On se samo nasmiješi i ispruži ruku. „Logična pogreška, gospođo. Ja sam Ryle Kincaid.”

Rukuju se, a ona gleda čas mene čas njega. Ryle pušta njezinu ruku i sjeda u separe. Ona izgleda malo zbunjeno kad napokon reče: „Jenny Bloom. Drago mi je.” Ponovno vraća pozornost na mene i gleda me ispod oka. „Tvoj prijatelj, Lily?”

Ne mogu vjerovati da se nisam bolje pripremila za ovaj trenutak. Kako da ga, dovraga, predstavim? Moj pokusni rok? Ne mogu reći *dečko*, ali ne mogu reći ni *prijatelj*. *Prilika* zvuči pomalo neprikladno.

Ryle primjećuje da sam zastala, pa stavlja ruku na moje koljeno i ohrabrujuće ga stisne. „Moja sestra radi za Lily”, kaže. „Jeste li ju upoznali? Allysu?”

Moja majka se naginje naprijed u separeu i kaže: „O, da! Naravno. Vas dvoje ste jako slični sad kad ste to spomenuli”, kaže. „Oči, mislim. I usta.”

On kima. „Oboje smo slični majci.”

Moja majka mi se smiješi. „Svi kažu da Lily nalikuje na mene.”

„Da”, kaže. „Identična usta. Nevjerojatno.” Ryle mi ponovno stisne koljeno pod stolom dok ja pokušavam suspregnuti smijeh. „Moje dame, ispričavam se, moram u toalet.” naginje se i poljubi me u obraz prije nego ustane. „Ako dođe konobar, ja ću samo vodu.”

Majka očima isprati Rylea, a zatim se polako okrene prema meni. Pokazuje na mene, a zatim na njegovo prazno sjedište. „Kako to da ja nikad nisam čula za ovog tipa?”

Ja se skrušeno nasmiješim. „Radi se o tome... on zapravo nije...” Nemam pojma kako majci objasniti našu situaciju. „On puno radi, pa zapravo nismo proveli mnogo vremena zajedno. Uopće. Sada smo zapravo prvi put zajedno na večeri.”

Majka me gleda ispod oka. „Stvarno?” kaže, naslanjajući se na sjedište. „Ali se uopće ne ponaša tako prema tebi. Mislim – čini se da je jako nježan prema tebi i da uživa u tome. To nije normalno ponašanje za nekoga koga si tek upoznala.”

„Nismo se tek upoznali”, kažem. „Poznajemo se skoro godinu dana. I provodili smo vrijeme zajedno, samo nismo izlazili. On puno radi.”

„Gdje radi?”

„U Općoj bolnici Massachusetts.”

Moja majka se naginje naprijed, oči su joj skoro ispale iz glave. „Lily!” prosikće. „On je *doktor*?”

Ja kimnem, jedva suspregnuvši samozadovolji smiješak. „Neurokirurg.”

„Moje dame, želite li nešto za piće?” pita konobar.

„Da”, kažem. „Mi bismo tri...”

A zatim naglo zatvorim usta.

Zurim u konobara, a konobar zuri u mene. Srce mi je u grlu. Zaboravila sam govoriti.

„Lily?” kaže moja majka. Mahne rukom prema konobaru. „On čeka tvoju narudžbu.”

Odmahnem glavom i počnem mucati. „Ja ću... ovaj...”

„Tri vode”, kaže moja majka, prekinuvši moje petljanje. Konobar se probudio iz transa i počeo tapkati olovkom po notesu.

„Tri vode”, kaže. „Stižu.” Okrene se i odlazi, ali ja gledam kako se osvrnuo i pogledao me prije prolaska kroz kuhinjska vrata.

Moja majka se naginje naprijed i kaže: „Koji je tebi vrag?”

Pokažem preko ramena. „Taj konobar”, kažem, odmahujući glavom. „Izgledao je isto kao...”

Spremam se reći: „*Atlas Corrigan*”, kad Ryle prilazi i sjeda u naš separe.

Gleda čas mene, čas moju majku. „Što sam propustio?”

S mukom gutnem, odmahujući glavom. *To sigurno nije bio Atlas*. Ali te oči – njegova usta. Znam da su prošle godine otkad sam ga vidjela, ali nikad neću zaboraviti kako je izgledao. To mora biti on. Znam da je to bio on i da je i on mene prepoznao jer čim su nam se pogledi sreli... izgledao je kao da je vidio duha.

„Lily?” kaže Ryle, stisnuvši mi ruku. „Jesi dobro?”

Kimnem i prisilim se na smiješak, a zatim se nakašljem. „Da. Baš smo razgovarale o tebi”, kažem, pogledavši opet svoju majku. „Ryle je ovog tjedna asistirao na osamnaestosatnoj operaciji.”

Moja majka se sa zanimanjem naginje naprijed. Ryle joj počne pričati o operaciji. Naš konobar stigne, ali ovoga puta to je drugi konobar. Pita nas jesmo li imali priliku pogledati jelovnik, a zatim nam izrecitira specijalitete šefa kuhinje. Nas troje naručimo hranu, a ja se silno trudim koncentrirati, no pozornost mi je posvuda po restoranu, tražim Atlasa. *Moram se sabrati*. Nakon nekoliko minuta nagnjem se prema Ryleu. „Moram na brzinu u toalet.”

On ustaje da me propusti van i moje oči skeniraju lica svakog konobara dok hodam prostorijom. Gurnem vrata hodnika koji vodi do zahoda. Čim ostanem sama, moja leđa se susretnu s vratima hodnika. Nagnjem se naprijed i glasno udahnem. Odlučim si uzeti vremena da se sredim prije nego se uputim natrag u separe. Stavim dlanove na čelo i zatvorim oči.

Devet godina se pitam što se dogodilo s njim. *Čitavu vječnost*.

„Lily?”

Pogledam gore i glasno usišem zrak. On stoji na kraju hodnika baš kao duh iz prošlosti. Oči mi kliznu na njegove noge da provjerim da ne lebdi u zraku.

Ne lebdi. Stvaran je i stoji točno preda mnom.

Ostanem naslonjena na zid, ne znajući što da mu kažem. „Atlas?”

Čim izgovorim njegovo ime, vidim da mu je laknulo, a zatim na pravi tri velika koraka naprijed. Shvatim da i ja radim to isto. Susretnemo se na sredini i bacimo se jedno drugom u zagrljaj. „Isuse Bože”, kaže, čvrsto me držeći u zagrljaju.

Ja kimam. „Da. Isuse Bože.”

Stavlja mi ruke na ramena i odmiče se kora da me pogleda. „Nisi se nimalo promijenila.”

Ruka mi poleti na usta, i još uvijek u šoku, dobro ga promotrim. Lice mu izgleda isto, ali on više nije štrkljasti tinejdžer kakvog pamtim. „Ne mogu reći isto za tebe.”

On spusti glavu i pogleda se, pa se nasmije. „Da”, kaže. „To ti učini osam godina u vojsci.”

Oboje smo u šoku pa nakon toga nitko ništa ne govori. Samo i dalje odmahujemo glavom u nevjerici. Konačno, on mi pusti ramena i prekrži ruke na prsima. „Otkud ti u Bostonu?” pita me.

Kaže to tako ležerno i ja sam mu zahvalna na tome. Možda se ne sjeća svih onih davnih razgovora o Bostonu, a to bi me poštedjelo velikih neugodnosti.

„Živim ovdje”, kažem, trudeći se da moj odgovor zvuči jednako ležerno kao i njegovo pitanje. „Imam cvjećarnicu na Park Plazi.”

On se znakovito smiješi, kao da uopće nije iznenađen. Pogledam prema vratima, znajući da se moram vratiti u restoran. On to primjećuje i ustukne još jedan korak. Gleda me neko vrijeme u oči i onda postane

jako tiho. Znatno pretiho. Toliko toga imamo reći, ali nijedno od nas ne zna kako početi. Smiješak mu nestane iz očiju na trenutak, a zatim on pokaže prema vratima. „Trebala bi se možda vratiti svome društvu”, kaže. „Potražit ću te koji put. Rekla si Park Plaza, je li?”

Ja kimam. On kima.

Vrata se otvaraju i ulazi neka žena s djetetom u naručju. Prolazi između nas, pa tako udaljenost među nama postane još veća. Zakoračim prema vratima, no on ostane na istom mjestu. Prije nego što izađem, okrenem se i nasmiješim mu se. „Baš je divno što sam te vidjela, Atlase.”

On se također nasmiješi, ali taj smiješak mu se ne vidi u očima. „Da. I ja tebe, Lily.”

Ostatak večeri ja većinom šutim. Ne znam jesu li to Ryle ili moja majka uopće primijetili jer ona se ne libi ispaljivati pitanje za pitanjem. On to podnosi kao pravi junak. Jako je šarmantan prema mojoj majci i to baš na pravi način.

Večerašnji neočekivani susret s Atlasom silno mi je uzdrmao emocije, no do kraja večeri Ryle ih je ponovno uravnotežio.

Moja majka uzima salvetu i briše usta, a zatim pokazuje na mene. „Novi najdraži restoran”, kaže. „Nevjerojatno.”

Ryle kima. „Slažem se. Moram dovesti Allys u ovamo. Ona obožava iskušavati nove restorane.”

Hrana je jako dobra, ali zadnje što mi sada treba jest to da se netko od njih dvoje poželi vratiti ovamo. „Bilo je dobro”, kažem.

On plati našu večeru, naravno, a zatim inzistira na tome da otpratimo moju majku do njezina auta. Po ponosnom izrazu na majčinom licu, već vidim da će me večeras nazvati zbog njega.

Kad ona ode, Ryle me otprati do auta.

„Pozvao sam Uber da me ne trebaš voziti doma. Imamo otprilike...”
Gleda u svoj mobitel. „Jednu i pol minutu za maženje.”

Smijem se. Zagrli me i prvo me poljubi u vrat, a zatim u obraz.
„Pozvao bih se k tebi, ali sutra rano ujutro imam jednu operaciju i nisam siguran da bi mom pacijentu bilo drago kad bih većinu noći proveo u tebi.”

Uzvratim mu poljubac. Istovremeno sam razočarana i laknulo mi je što ne dolazi k meni. „Imam veliko otvaranje za nekoliko dana. I ja bih se vjerojatno trebala naspavati.”

„Kad imaš sljedeći slobodan dan?” pita me.

„Nikad. A ti?”

„Nikad.”

Odmahnem glavom. „Osuđeni smo na propast. Jednostavno oboje imamo preveliku želju za uspjehom.”

„To znači da će faza medenog mjeseca trajati dok ne budemo imali osamdeset godina”, kaže. „Doći ću u petak na tvoje veliko otvaranje, a onda ćemo nas četvero otići nekamo proslaviti.”

Auto se zaustavlja kraj nas i on mi promrsi rukom kosu i poljubi me za rastanak.

„Usput, majka ti je divna. Hvala ti što si mi dopustila da vam se pridružim na večeri.”

Odmiče se i ulazi u auto. Gledam kako auto izlazi iz parkirališta.

Imam stvarno dobar osjećaj u vezi s ovim čovjekom.

Nasmiješim se i okrenem prema svom autu, ali ruka mi poleti na prsa i šokirano dahnem kad ga ugledam.

Atlas stoji kod stražnjeg dijela moga auta.

„Oprosti. Nisam te želio preplašiti.”

Glasno izdahnem. „Ali, jesi.” Naslonim se na auto, a Atlas ostane na mjestu, oko jedan metar od mene. „Onda? Tko je taj srećković?”

„On je...” Glas mi zadrhti. Ovo je sve tako čudno. U prsima me još steže, a želudac mi se grči, i ja ne znam je li to zbog živaca od ljubljenja s Ryleom ili zbog Atlasove nazočnosti. „Zove se Ryle. Upoznali smo se prije godinu dana.”

Odmah požalim što sam rekla da smo se davno upoznali. To je zazvučalo kao da Ryle i ja hodamo tako dugo, a službeno još ni ne hodamo. „A što je s tobom? Oženjen? Imaš djevojku?”

Ne znam pitam li to da nastavim razgovor koji je on započeo, ili sam iskreno znatiželjna.

„Zapravo, imam. Zove se Cassie. Zajedno smo skoro godinu dana.”

Žgaravica. Mislim da imam žgaravicu. Godinu dana? Stavljam ruku na grudi i kimam. „To je dobro. Izgledaš sretno.”

Izgleda li on sretno? Pojma nemam.

„Aha. No... Baš mi je drago što sam te vidio, Lily.” Okreće se da ode, a zatim se okrene i ponovno me gleda u oči, dlanova uguranih u stražnje džepove. „Samo ću reći... Nekako poželim da se ovo dogodilo prije godinu dana.”

Trznem se na njegove riječi, ne puštajući ih da se probiju do mene. On se okreće i uputi u restoran.

Petljam s ključevima i pritisnem tipku za otključavanje auta. Uvučeni se unutra i zatvorim vrata, grčevito se hvatajući za volan. Iz nekog razloga, velika suza klizne mi niz obraz. Velika, jedna, kakva-je-ovo-vlaga-na-mom-licu suza. Obrišem je i upalim auto.

Nisam očekivala ovoliku bol nakon što sam ga opet vidjela.

Ali to je dobro. Ovo se dogodilo s razlogom. Moje srce je trebalo završetak ove priče da bi ga mogla dati Ryleu, a možda to nije bilo moguće dok se ovo nije dogodilo.

Ovo je dobro.

Da, ja plačem.

Ali bit će bolje. To je samo ljudska priroda, stara rana mora zacijeliti kako bi se pripremila za svježi novi sloj kože.

To je sve.

Poglavlje 11

Sklupčam se na krevetu i piljim u njega.

Skoro sam završila s njim. Nema više mnogo stranica.

Podignem dnevnik i stavim ga na jastuk kraj sebe. „Neću te čitati”, šapnem.

Iako, ako pročitam ostatak, bit ću gotova. Vidjeti noćas Atlasa i saznati da ima djevojku i posao i najvjerojatnije dom, dovoljan je završetak koji mi treba u tom poglavlju. I ako jednostavno pročitam taj prokleti dnevnik, mogu ga vratiti u kutiju za cipele i nikad ga više ne otvoriti.

Konačno ga uzmem i okrenem se na leđa. „Ellen DeGeneres, ti si *takva* kuja.”

Draga Ellen,

„Samo plivaj dalje.”

Prepoznaješ taj citat, Ellen? To Dory kaže Marlinu u Potrazi za Nemom.

„Samo plivaj, plivaj, plivaj, dalje.”

Nisam velika ljubiteljica crtića, ali ovaj je iznimka. Volim crtiće koji te nasmijavaju, ali isto tako izazivaju osjećaje. Nakon onoga danas, mislim da mi je to najdraži crtić. Zato što se u posljednje vrijeme osjećam kao da se utapam, a ljudima nekad treba podsjetnik da samo moraju plivati dalje.

Atlas se razbolio. Jako se razbolio.

Sad se već nekoliko noći zaredom ušuljao kroz moj prozor i spavao na podu, ali sinoć, znala sam da nešto nije u redu čim sam ga

pogledala. Bila je nedjelja pa ga nisam vidjela od prošle noći, ali izgledao je užasno. Oči su mu bile krvave, koža blijeda, a iako je bilo hladno, kosa mu je bila znojna. Nisam ni pitala je li dobro, znala sam već da nije. Stavila sam ruku na njegovo čelo i bilo je tako vruće da sam skoro pozvala svoju majku.

Rekao je: „Bit ću dobro, Lily”, a onda je počeo raditi svoj ležaj na podu. Rekla sam mu da pričeka ondje i onda otišla u kuhinju i natočila mu čašu vode. Našla sam neke lijekove u ormariću. Bili su to lijekovi za gripu, no nisam uopće bila sigurna da ima gripu, ali ipak sam ga natjerala da ih popije.

Ležao je na podu, sklupčan u loptu, kad, nakon otprilike pola sata reče: „Lily? Mislim da mi će mi trebati kanta za smeće.”

Skočila sam i zgrabila kantu ispod svog stola i kleknula pred njega. Čim sam je spustila, on se nagnuo nad nju i počeo povraćati.

Bože, kako mi ga je bilo žao. Biti tako bolestan, a ne imati kupaoonicu ili krevet ili kuću ili majku. Imao je samo mene, a ja uopće nisam znala kako mu pomoći.

Kad je završio, natjerala sam ga da popije malo vode i rekla mu da legne na krevet. Odbio je, ali ja se nisam dala. Stavila sam kantu za smeće na pod kraj kreveta i natjerala ga da se preseli na krevet.

Bio je tako vruć i tako se jako tresao da me jednostavno bilo strah ostaviti ga na podu. Legla sam kraj njega i svaki sat sljedećih šest sati njemu bi bilo zlo. Ja sam stalno nosila tu kantu u kupaoonicu i praznila je. Neću lagati, bilo je odvratno. Najodvratnije od svega što sam vidjela, ali što sam drugo mogla? On je trebao moju pomoć jer sam ja bila jedina koja mu je mogla pomoći.

Kad je došlo vrijeme da ujutro ode iz moje sobe, rekla sam mu da se vrati u svoju kuću i da ću prije škole navratiti da provjerim kako je. Čudi me da je uopće imao snage ispuzati kroz moj prozor. Ostavila

sam kantu za smeće kraj svog kreveta i čekala mamu da me dođe probuditi. Kad je došla, vidjela je kantu i odmah mi stavila ruku na čelo. „Lily, jesi li dobro?”

Zastenjala sam i odmahнула glavom. „Ne. Cijelu noć sam povraćala. Mislim da sam sad dobro, ali nisam spavala.”

Pokupila je kantu za smeće i rekla mi da ostanem u krevetu, a ona će nazvati školu i reći im da neću doći. Kad je otišla na posao, otišla sam po Atlasa i rekla mu da može ostati sa mnom u kući cijeli dan. Njemu je još bilo zlo, pa sam mu dopustila da spava u mojoj sobi. Provjeravala sam ga otprilike svakih pola sata i konačno, negdje u vrijeme ručka, prestao je povraćati. Otišao se istuširati, a ja sam za to vrijeme napravila juhu.

Bio je previše umoran da bi jeo. Uzela sam deku i oboje smo sjeli na kauč i pokrili se tom dekom. Ne znam kad sam se to dovoljno opustila da mi je bilo ugodno ušuškati se kraj njega, ali jednostavno sam imala osjećaj da tako treba. Nekoliko minuta poslije, nagnuo se i pritisnuo usne na moju ključnu kost, točno na mjestu između ramena i vrata. Bio je to brz poljubac i ne mislim da je kanio da bude romantičan. Bila je to više prešutna gesta zahvalnosti. Ali ja sam se zbog toga svakojako osjećala. Prošlo je otad nekoliko sati i ja stalno dodirujem to mjesto jer ga još osjećam.

Ellen, znam da je to vjerojatno bio najgori dan u njegovom životu. Ali bio je jedan od mojih najboljih.

I stvarno se grozno osjećam zbog toga.

Gledali smo Potragu za Nemom i došao je onaj dio kad Marlin traži Nema i osjeća se kao da su mu sve lađe potonule, a Dory mu kaže: „Kad te život iznevjeri, znaš li što moraš učiniti? Samo plivaj dalje. Samo plivaj dalje. Samo plivaj, plivaj, plivaj dalje.”

Atlas me primio za ruku kad je Dory to rekla. Nije ju držao kao što dečko drži ruku svoje cure. Stisnuo ju je, kao da kaže da smo to mi. On je bio Marlin, a ja Dory, i ja sam mu pomagala da pliva.

„Samo plivaj dalje”, šapnula sam mu.

– Lily

Draga Ellen,

Strah me je. Jako me strah.

On mi se jako sviđa. Samo o njemu razmišljam kad smo zajedno, a užasno se brinem za njega kad nismo. Život mi se počeo vrtjeti oko njega i to nije dobro, znam to. Ali ne mogu si pomoći i ne znam što da radim u vezi s tim, a sada bi on mogao otići.

Jučer je otišao nakon što smo gledali Potragu za Nemom i onda kad su mi roditelji otišli spavati, uvukao se kroz moj prozor. Prethodnu noć je spavao u mom krevetu zato što mu je bilo zlo, i ja znam da to nisam smjela učiniti, ali stavila sam njegove deke u perilicu neposredno prije odlaska na spavanje. Pitao me gdje je njegov ležaj i rekla sam mu da će opet morati spavati na krevetu jer sam željela oprati njegove deke i pobrinuti se da budu čiste tako da se ne bi opet razbolio.

Jednu minutu je izgledalo kao da će se vratiti natrag kroz prozor. Ali onda ga je zatvorio, skinuo cipele i uvukao se sa mnom u krevet.

Nije mu više bilo zlo, ali kad je legao dolje, možda je meni bilo malo zlo jer sam osjećala mučninu u želucu. Ali ja nisam bila bolesna. Samo se uvijek osjećam malo čudno kad je on tako blizu mene.

Bili smo okrenuti jedno prema drugom u krevetu kad me pitao: „Kad navršavaš šesnaest?”

„Za dva mjeseca”, šapnula sam. Nastavili smo samo zuriti jedno u drugo, a moje srce je lupalo sve brže i brže. „Kad ti navršavaš devetnaest?” pitala sam ga, samo da nešto kažem da on ne bi čuo kako teško dišem.

„Tek u listopadu”, rekao je.

Kimnula sam. Pitala sam se zašto ga zanima moja dob i zapitala sam se što on uopće misli o petnaestogodišnjakinjama. Gleda li on na mene kao na neku klinku? Kao na mlađu sestru? Imam skoro šesnaest godina, a dvije i pol godine razlike nije tako strašno. Možda se kad dvoje ljudi ima šesnaest i osamnaest, to čini malo previše. Ali kad navršim šesnaest, kladim se da nikome neće biti čudna razlika od dvije i pol godine.

„Moram ti nešto reći”, reče.

Prestala sam disati, ne znajući što kani reći.

„Danas sam se čuo sa svojim ujakom. Mama i ja smo nekad živjeli s njim u Bostonu. Rekao mi je da kad se vrati s poslovnog puta, mogu doći živjeti kod njega.”

Trebala sam biti u tom trenutku tako sretna zbog njega. Trebala sam mu se nasmiješiti i čestitati mu. Ali osjetila sam svu nezrelost svojih godina kad sam zažmirila i počela se sažalijevati.

„I ići ćeš?” pitala sam ga.

On je slegnuo ramenima. „Ne znam. Želio sam prvo s tobom porazgovarati.”

Bio mi je tako blizu na krevetu da sam osjećala toplinu njegova daha. Također sam primijetila da miriše na mentol i zapitala sam se koristi li flaširanu vodu za pranje zuba prije nego što dođe ovamo. Uvijek ga pošaljem doma s mnogo boca vode.

Prinijela sam ruku na jastuk i počela čupati pero koje je virilo iz njega. Kad sam ga iščupala, vrtjela sam ga po prstima. „Ne znam što

trebam reći, Atlase. Drago mi je što imaš mjesto za život. Ali što je sa školom?"

„Mogu završiti ondje”, rekao je.

Kimnula sam. Zvučalo je kao da se već odlučio. „Kad odlaziš?"

Pitala sam se koliko je daleko Boston. Vjerojatno nekoliko sati odavde, ali to je na drugom kraju svijeta ako nemaš vlastiti auto.

„Nisam siguran da idem.”

Spustila sam ono pero na jastuk i stavila ruku na obraz. „A što te sprječava? Ujak ti nudi mjesto za život. To je dobro, zar ne?"

On je stisnuo usne i kimnuo. Zatim je podigao pero s kojim sam se igrala i počeo ga okretati među svojim prstima. Vratio ga je na jastuk i onda učinio nešto što nisam očekivala. Stavio je svoje prste na moje usne i dodirnuo ih.

Bože, Ellen. Mislila sam da ću umrijeti na licu mjesta. Toliko osjećaja u svome tijelu nikad u životu nisam osjetila. Držao je prste na tom mjestu nekoliko sekundi i rekao: „Hvala ti, Lily. Za sve.” Premjestio je prste gore, prošao njima kroz moju kosu, a zatim se nagnuo naprijed i poljubio me u čelo. Ja sam tako teško disala da sam morala otvoriti usta da dođem do više zraka. Vidjela sam kako se njegova prsa teško pomiču kao i moja. Pogledao me dolje, a ja sam promatrala kako mu je pogled sletio ravno na moja usta. „Lily, jesi li se ikad poljubila?"

Odmahnula sam glavom i podigla lice prema njemu jer sam trebala da on to promijeni istog časa ili neću moći disati.

A onda – nježno kao da sam napravljena od ljuski od jajeta – spustio je svoje usne na moje i samo ih ostavio da poživaju ondje. Nisam znala što sad učiniti, ali nije me bilo ni briga. Nije me bilo briga ako ostanemo tako cijelu noć i nikad ne maknemo svoja usta, to je bilo sve.

Usne su mu se zatvorile nad mojima i ja sam osjetila kako mu ruka drhti. Učinila sam ono što je on činio i počela pomicao svoje usne kao on. Osjetila sam vršak njegova jezika kako je jednom prešao po mojim ustima i pomislila sam kako će mi se glava raspasti. On je to ponovio, a zatim je to učinio i treći put pa sam konačno i ja to učinila. Kad su nam se jezici dotaknuli prvi put, ja sam se malo nasmiješila jer sam puno razmišljala o svom prvom poljupcu. Kada će on biti, s kim će biti. Da živim milijun godina, ne bih pomislila da će biti ovakav.

Gurnuo me na leđa i stavio dlan na moj obraz i nastavio me ljubiti. Postajalo je sve bolje i bolje kako je meni postajalo ugodnije. Moj najdraži trenutak bio je kad se na sekundu odmaknuo i pogleda me, a onda se vratio još žešće.

Nemam pojma koliko smo se dugo ljubili. Dugo. Tako dugo da su me usta počela boljeti, a oči nisam mogla držati otvorenima. Kad smo zaspali, prilično sam sigurna da su njegova usta još dodirivala moja.

Nismo više spominjali Boston.

Ja još uvijek ne znam kani li otići.

– Lily

Draga Ellen,

Moram ti se ispričati.

Nisam ti pisala već tjedan dana, i tjedan dana nisam gledala tvoju emisiju. No ne brini, još uvijek je snimam pa ti gledanost neće pasti, ali svaki dan kad siđemo s busa, Atlas se na brzinu istušira pa se onda mazimo.

Svaki dan.

I super je.

Ne znam čega to ima u njemu, ali s njim se osjećam tako ugodno. Tako je drag i pažljiv. On nikad ne radi ništa što meni nije ugodno, a dosad nije ni pokušao učiniti nešto takvo.

Ne znam koliko bi ovdje trebala otkriti, s obzirom na to da se nas dvije osobno nikad nismo upoznale. Ali samo ću reći da ako se ikada pitao kakve su mi cice...

Sada on to zna.

Nikako ne mogu shvatiti kako ljudi uopće mogu funkcionirati od dana do dana kad im se netko ovako jako sviđa. Da sve ovisi o meni, mi bi se ljubili cijeli dan i noć i ne bismo radili baš ništa osim možda u međuvremenu malo razgovarali. On mi priča smiješne priče. Volim kad je razgovorljiv jer se to rijetko događa, jako puno gestikulira rukama. I puno se smiješi, također, a ja volim njegov osmijeh više nego što volim njegove poljupce. I nekad mu samo kažem da zašuti i prestane se smješkati ili me ljubiti ili govoriti tako da mogu buljiti u njega. Volim gledati u njegove oči. Tako su plave da bi mogao stajati na drugoj strani prostorije, a čovjek bi točno vidio kako su mu oči plave. Jedino što mi se ne sviđa kad se ljubimo je to kad zatvori oči.

I ne. Još nismo razgovarali o Bostonu.

– Lily

Draga Ellen,

Jučer popodne dok smo se vozili busom, Atlas me poljubio. Nije to nama bilo ništa novo, jer smo se dotad puno ljubili, ali sada je to prvi put učinio na javnom mjestu. Kad smo zajedno, sve drugo kao da izblijedi, pa mislim da on uopće nije razmišljao o tome hoće li to drugi ljudi primijetiti. Ali Katie je primijetila. Sjedila je iza nas u busu i čula sam kako je rekla: „Odvratno”, čim se on nagnuo i poljubio me.

Razgovarala je s curom koja je sjedila kraj nje i rekla: „Ne mogu vjerovati da mu Lily dopušta da je dira. On nosi istu odjeću skoro svaki dan.”

Ellen, bila sam tako ljuta. A također mi je bilo grozno zbog Atlasa. On se odmaknuo od mene i vidjela sam da ga je povrijedilo to što je rekla. Počela sam se okretati da se izderem na nju zato što osuđuje nekoga koga uopće ne poznaje, ali on me zgrabio za ruku i odmahnuo glavom.

„Nemoj, Lily”, rekao je.

Pa onda nisam.

Ali ostatak vožnje busom, bila sam strašno ljuta. Bila sam ljuta zato što je Katie rekla nešto tako glupo samo da povrijedi nekoga za koga je mislila da je ispod nje. No također me povrijedilo to što se činilo da je Atlas navikao na takve komentare.

Nisam željela da pomisli kako me sram što me bilo tko vidio kako me ljubi. Poznajem Atlasa bolje nego što ga poznaje itko od njih, bez obzira na to kakvu odjeću nosi ili kako je smrdio nekad prije nego što se počeo tuširati kod mene.

Nagnula sam se i poljubila ga u obraz, a zatim položila glavu na njegovo rame.

„Znaš li što?” rekla sam mu.

Provukao je prste kroz moje i stisnuo mi dlan. „Što?”

„Ti si moja najdraža osoba.”

Osjetila sam kako se malo nasmijao i nasmiješila se zbog toga.

„Od koliko ljudi?” pitao me.

„Od svih.”

Poljubio me u tjeme i rekao: „I ti si moja najdraža osoba, Lily. Bez ikakve konkurencije.”

Kad je bus stao u našoj ulici, nije mi pustio ruku kad smo krenuli prema kući. Hodao je ispred mene, a ja za njim pa nije vidio kad sam se okrenula i pokazala Katie srednji prst.

Vjerojatno to nisam trebala učiniti, ali vrijedilo je zbog pogleda na njezinom licu.

Kad smo stigli do kuće, uzeo je ključ iz mojih ruku i otključao ulazna vata. Bilo mi je čudno, gledati ga kako se sada već udomaćio u mojoj kući. Ušao je i zaključao vrata za nama. Tada sam primijetila da u kući nema struje. Pogledala sam kroz prozor i vidjela dalje niz ulicu kombi s radnicima koji su nešto prespajali pa je to značilo da ne možemo gledati tvoju emisiju. Nisam bila previše uzrujana jer je to značilo da ćemo se vjerojatno sat i pol samo maziti.

„Tvoja pećnica je na plin ili na struju?” pitao me.

„Na plin”, rekla sam, malo zbunjena što me ispituje o pećnici.

Skinuo je cipele (koje su zapravo bile par starih očevih cipela) i uputio se u kuhinju. „Nešto ću ti napraviti”, rekao je.

„Ti znaš kuhati?”

Otvorio je hladnjak i počeo micati stvari naokolo. „Aha. Vjerojatno volim kuhati jednako kao što ti voliš uzgajati biljke.” Uzeo je nekoliko namirnica iz hladnjaka i zagrijao pećnicu. Naslonila sam se na pult i promatrala ga. Uopće nije gledao u recept. Samo je istresao namirnice u zdjele i miješao ih, ne rabeći ni mjernu posudu.

Nikad nisam vidjela svoga oca da je mrdnuo prstom u kuhinji. Prilično sam sigurna da on ne zna ni zagrijati našu pećnicu. Mislila sam da je većina muškaraca takva, ali gledajući Atlasa kako se snalazi u kuhinji, vidjela sam da sam imala krivo.

„Što to radiš?” pitala sam ga. Stavila sam ruke na kuhinjski otok i podigla se na njega.

„Kolačiće”, rekao je. Donio je zdjelu i umočio žlicu u nju. Prinio je žlicu mojim ustima i ja sam kušala. Jedna od mojih slabosti je tijesto za kolačiće, a ovo je bilo najbolje koje sam kušala u životu.

„Isuse”, rekla sam, oblizujući se.

Odložio je zdjelu kraj mene, a zatim se nagnuo i poljubio me. Tijesto za kolačiće i Atlasova usta u kombinaciji imaju okus raja, ako si se pitala. Ispustila sam nekakav zvuk duboko iz grla da mu dam do znanja kako mi se sviđa ova kombinacija i on se na to nasmijao. Ali nije me prestao ljubiti. Samo se smijao kroz poljubac i to je sasvim rastopilo moje srce. Poželjela sam otkriti baš sve na ovome svijetu što mu se sviđa i dati mu sve to.

Dok me ljubio, zapitala sam se volim li ga. Nikad dosad nisam imala dečka i nemam s čim usporediti svoje osjećaje. Zapravo, do Atlasa, nikad nisam ni poželjela imati dečka ili neku vezu. Ne rastem u kući sa sjajnim primjerom kako se muškarac treba odnositi prema nekome koga voli, pa me uvijek opterećivala nezdrava količina nepovjerenja prema vezama i drugim ljudima.

Ponekad bih se zapitala hoću li si ikada dopustiti da vjerujem nekom dečku. Većinom mrzim muškarce zato što mi je jedini primjer moj otac. Ali sve ovo vrijeme koje provodim s Atlasom me mijenja. No ne drastično, mislim. Još uvijek ne vjerujem većini ljudi. Ali Atlas me dovoljno mijenja da povjerujem da je on možda izuzetak od pravila.

Prestao me ljubiti i uzeo zdjelu u ruke. Prišao je suprotnom pultu i počeo žlicom raspoređivati tijesto na dva papira za pečenje.

„Želiš li čuti trik kod pečenja u plinskoj pećnici?” pitao me.

Ne znam je li me ikad u životu bilo briga za kuhanje, ali zbog njega sam nekako imala želju znati sve što on zna. Možda je to zato što je izgledao tako sretno kad je pričao o tome.

„Plinske pećnice imaju vruća mjesta”, rekao je kad je otvorio vrata pećnice i stavio kolačiće unutra. „Moraš se pobrinuti da rotiraš pladanj tako da se ravnomjerno peku.” Zatvorio je vrata i svukao zaštitnu rukavicu s ruke. Bacio ju je na pult. „Kamen za pizzu isto pomaže. Ako ga samo ostaviš u pećnici, čak i ako ne pečeš pizzu, on pomaže eliminirati vruća mjesta.”

Prišao mi je i stavio ruke sa svake moje strane. Struja je došla točno u trenutku kad je on vukao kragnu moje košulje. Poljubio je mjesto na mom ramenu koje je uvijek volio ljubiti i polako kliznuo rukama uz moja leđa. Kunem se, ponekad, kad on uopće nije ovdje, ja osjećam njegove usne na svojoj ključnoj kosti.

Spremao se poljubiti me u usta kad smo čuli kako se auto parkira na dvorištu i kako se vrata garaže počinju otvarati. Skočila sam s otoka i panično se ogledavala po kuhinji. Stavio mi je ruke na dlanove i natjerao me da ga pogledam.

„Pazi na kolačiće. Bit će gotovi za otprilike dvadeset minuta.” Pritisnuo je usne o moje i zatim me pustio te odjurio u dnevnu sobu po svoj ruksak. Uspio je stići do stražnjih vrata upravo u trenutku kad sam čula kako se gasi motor auta moga oca.

Počela sam skupljati stvari kad je moj otac ušao u kuhinju kroz vrata garaže. Ogledao se oko sebe, a onda ugledao svjetlo u pećnici.

„Ti kuhaš?” pitao me.

Kimnula sam zato što mi je srce tako jako lupalo da sam se bojala da će čuti kako mi glas drhti ako glasno odgovorim. Počela sam ribati neko mjesto na pultu koje je bilo savršeno čisto. Nakašljala sam se i rekla: „Kolačiće, pečem kolačiće?”

Odložio je aktovku na kuhinjski stol, a onda otišao do hladnjaka i izvadio jedno pivo.

„Struje je bilo nestalo”, rekla sam. „Bilo mi je dosadno pa sam odlučila ispeći kolačiće dok čekam da se vrati.”

Otac je sjeo za stol i sljedećih deset minuta me ispitivao o školi i planiram li nakon škole ići na fakultet. Ponekad, kad smo nas dvoje bili sami, vidjela sam naznake toga kako treba izgledati normalan odnos s ocem. Sjediti za kuhinjskim stolom s njim i razgovarati o fakultetima i izboru karijere i srednjoj školi. Koliko god ga većinu vremena mrzim, čeznem za više ovakvih trenutaka s njim. Kad bi barem uvijek mogao biti onakav kakav je znao biti u ovim trenucima, sve bi bilo puno drukčije. Svima nama.

Rotirala sam kolačiće povremeno baš kao što je Atlas rekao i kad su bili gotovi, izvadila ih iz pećnice. Uzela sam jedan s papira za pečenje i dala ga svom ocu. Bilo mi je grozno što sam tako ljubazna prema njemu. Imala sam skoro dojam da uništavam jedan od Atlasovih kolačića.

„Opa”, reče moj otac. „Lily, ovo je sjajno.”

Prisilila sam se da mu kažem hvala, iako ih ja nisam ispekla. No to mu, naravno, nisam smjela reći.

„Oni su za školu pa možeš dobiti samo jedan”, slagala sam. Pričekalo sam da se ostali ohlade, a onda ih stavila u plastičnu posudu i odnijela u svoju sobu. Nisam ih željela ni kušati bez Atlasa, pa sam čekala večer da on dođe.

„Trebala si ih kušati kad su bili topli”, rekao je. „Tada su najbolji.”

„Nisam ih htjela jesti bez tebe”, rekla sam. Sjedili smo na krevetu leđima okrenuti zidu i pojeli pola zdjele kolačića. Rekla sam mu da su prefini, ali nisam mu rekla da su daleko najbolji kolačići koje sam jela u životu. Nisam mu htjela napuhavati ego. Nekako mi se sviđala njegova skromnost.

Pokušala sam uzeti još jedan, ali on je odmaknuo zdjelu i stavio poklopac. „Ako pojedeš previše, bit će ti zlo i više ti se moji kolačići neće sviđati.”

Nasmijala sam se. „To je nemoguće.”

Popio je malo vode, a onda ustao i okrenuo se prema krevetu. „Nešto sam ti napravio”, rekao je, posegnuvši u džep.

„Još kolačića?” pitala sam ga.

Nasmiješio se i odmahnuo glavom, a zatim ispružio šaku. Ispružila sam dlan i on je na njega ispustio nešto tvrdo. Bilo je to malo, plosnato srce, veliko otprilike pet centimetara, izrezbareno iz drveta.

Protrljala sam ga palcem, pokušavajući obuzdati pretjerani smiješak. To srce nije izgledalo kao anatomsko, ali nije izgledalo ni kao ona rukom nacrtana. Bilo je neravno i šuplje u sredini.

„Ti si to napravio?” pitala sam ga, pogledavši ga.

On je kimnuo. „Izrezbario sam ga nekim starim nožićem koji sam pronašao u kući.”

Krajevi srca nisu bili spojeni. Bili su samo malo zakrivljeni, a na vrhu je bio mali prazan prostor. Nisam imala pojma što reći na ovo. Osjetila sam kako je sjeo na krevet, ali nisam ga mogla prestati gledati dovoljno dugo da mu zahvalim.

„Izrezbario sam ga od grane”, rekao je šaptom. „Od hrasta iz tvog dvorišta.”

Kunem se, Ellen, nikad nisam ni pomišljala da bih nešto mogla tako silno voljeti. Ili možda to nisam osjećala prema tom daru, već prema njemu. Zatvorila sam ga u šaku, a onda se nagnula i tako ga žestoko poljubila da je pao na krevet. Prebacila sam nogu preko njega i zajahala ga, a on me uhvatio oko struka i nasmiješio mi se u usta.

„Izrezbarit ću ti cijelu vražju kuću iz tog hrasta ako je to nagrada”, šapnuo je.

Nasmijala sam se. „Moraš prestati biti tako savršen”, rekla sam mu. „Ti si mi već najdraža osoba na svijetu, ali sad stvarno nisi fer prema ostalim ljudima zato što se nitko nikada neće moći mjeriti s tobom.”

Stavio je ruku na moj potiljak i okrenuo me tako da sam se našla na leđima, a on je bio gore. „To znači da moj plan djeluje”, rekao je trenutak prije nego me opet poljubio.

Držala sam to srce u ruci dok smo se ljubili i nadala se da mi ga je darovao bez ikakvog razloga. Ali bilo me strah da je to možda dar po kojem ću ga se sjećati kad ode u Boston.

Ne želim ga se sjećati. Ako ga se budem morala sjećati, to znači da on više neće biti dijelom moga života.

Ne želim da se odseli u Boston, Ellen. Znam da je to sebično od mene zato što on ne može više živjeti u toj kući. Ne znam čega se više bojim. Toga da ću ga gledati kako odlazi ili sebično preklinjati da ne ide.

Znam da moramo razgovarati o tome. Pitat ću ga o Bostonu kad večeras dođe k meni. Sinoć ga nisam htjela pitati zato što je dan bio tako savršen.

– Lily

Draga Ellen,

Samo plivaj dalje. Samo plivaj dalje.

On se seli u Boston.

Stvarno nemam volje razgovarati o tome.

– Lily

Draga Ellen,

Ovu će moja majka jako teško sakriti.

Otac je obično prilično svjestan gdje ju treba udariti da ne ostaju vidljive masnice. Ne pada mu na pamet da ljudi u gradu saznaju što joj radi. Vidjela sam kako ju je nekoliko puta udario nogom, gušio ju, udario je šakom u leđa i trbuh, vukao za kosu. Onih nekoliko puta kad ju je udari u lice, to je uvijek bila pljuska tako da crvenilo ne ostaje dugo.

Ali nikad nisam vidjela da joj je učinio ono što je učinio sinoć.

Bilo već jako kasno kad su se vratili doma. Bio je vikend pa su on i mama otišli na neko društveno događanje. Moj otac ima tvrtku za nekretnine i također je i gradonačelnik našeg grada, pa moraju često ići na javna događanja, poput humanitarnih večeri. Što je prava ironija, jer moj otac mrzi humanitarne udruge. No valjda mora čuvati obraz.

Atlas je već bio u mojoj sobi kad su se vratili. Čula sam kako se svađaju čim su ušli kroz ulazna vrata. Veći dio razgovora bio je prigušen, a ono što sam čula zvučalo je kao da ju optužuje da je očijukala s nekim čovjekom.

Ja znam moju majku, Ellen. Ona takvo nešto ne bi nikad učinila. Vjerojatno je neki tip samo pogledao, a moj otac je postao ljubomoran. Moja majka je stvarno prelijepa.

Čula sam kako joj govori da je kurva, a onda sam čula prvi udarac. Skočila sam s kreveta, ali me Atlas povukao natrag i rekao da ne idem tamo, da bi mi mogao nauditi. Rekla sam mu da to ponekad pomaže. Da kad ja uđem u prostoriju, moj se otac obično povuče.

Atlas me pokušao odgovoriti, no na kraju sam ustala i otišla u dnevnu sobu.

Ellen.

Ja samo...

On je bio na njoj.

Bili su na kauču i on je držao ruku oko njezina vrata, a drugom joj je vukao haljinu gore. Pokušala se oduprijeti, a ja sam samo stajala ondje, ukočena. Preklinjala ga je da se makne s nje, a on ju je onda udario preko lica i rekao joj da zaveže. Nikad neću zaboraviti njegove riječi kad je rekao: „Želiš pažnju? Dat ću ti ja jebenu pažnju.” I onda se ona sasvim ukipila i prestala se opirati. Čula sam je kako plače, a onda je rekla: „Molim te, budi tiho. Lily je tu”

Rekla je: „Molim te, budi tiho.”

Molim te, budi tiho dok me siluješ, dragi.

Ellen, ja nemam pojma kako je ljudsko biće uopće sposobno za toliku mržnju. I uopće ne govorim o svome ocu. Govorim o sebi.

Otišla sam ravno u kuhinju i otvorila jednu ladicu. Zgrabila sam najveći nož koji sam uspjela pronaći i... Ne znam kako to objasniti. Bilo je to kao da uopće nisam u svome tijelu. Vidjela sam se kako hodam po kuhinji s nožem u ruci, i znala sam da ga neću upotrijebiti. Samo sam željela nešto veće od mene same što bi ga moglo uplašiti i natjerati da se makne s nje. Ali trenutak prije nego sam izašla iz kuhinje, dvije ruke su me s leđa zgrabile oko struka i podigle me. Ispustila sam nož, a moj otac to nije čuo, no majka jest. Pogledi su nam se sreli dok me Atlas nosio natrag u moju sobu. Kad smo stigli u sobu, počela sam ga udarati po prsima, pokušavajući se vratiti majci. Plakala sam i radila sve što sam mogla da se vratim k njoj, ali on se nije želio pomaknuti.

Samo me zagrlio i rekao: „Lily, smiri se.” To je stalno ponavljao i tako me dugo držao dok nisam prihvatila da me neće pustiti da se vratim onamo. Neće mi dopustiti da uzmem taj nož.

Prišao je krevetu i zgrabio svoju jaknu i počeo obuvati cipele. „Otići ćemo k susjedima”, rekao je. „Pozvat ćemo policiju.”

Policija.

Moja me majka bila upozorila da ne zovem policiju. Rekla je da bi to ugrozilo očevu karijeru. Ali iskreno, u tom me trenutku nije bilo briga. Nije me bilo briga što je on gradonačelnik ili što svi koji ga vole ne znaju tu njegovu groznu stranu. Samo sam željela pomoći majci pa sam navukla jaknu i otišla do garderobe po cipele. Kad sam izašla iz garderobe, Atlas je zurio u vrata moje sobe.

Ona su se otvarala.

Moja majka je ušla unutra i brzo ih zatvorila, zaključavši ih za sobom. Nikad neću zaboraviti kako je izgledala. Iz usne joj je curila krv. Oko joj je već počelo naticati i imala je iščupani pramen kose na ramenu. Pogledala je Atlasa, a zatim mene.

U tom me trenutku uopće nije bilo strah zato što me uhvatila u sobi s nekim dečkom. Uopće me nije bilo briga za to. Samo sam se brinula za nju. Prišla sam joj i primila je za ruke i otpratila do mog kreveta. Maknula sam joj onaj pramen kose s ramena, a zatim kosu s čela.

„On će nazvati policiju, mama. Može?”

Ona je razrogačila oči i počela odmahivati glavom. „Ne!” rekla je. Pogledala je Atlasa i rekla: „Ne smiješ. Ne.”

On je već bio na prozoru, spreman otići, pa je stao i pogledao me.

„Pijan je, Lily”, rekla mi je. „Čuo je da se tvoja vrata zatvaraju, pa je otišao u našu spavaću sobu. Prestao je. Ako nazoveš policiju, sve ćeš još pogoršati, vjeruj mi. Samo pusti da to prespava, bit će bolje sutra.”

Odmahnula sam glavom i osjetila kako me oči peku od suza. „Mama, on te pokušao silovati!”

Ona je spustila glavu i trznula se kad sam to rekla. Opet je odmahнула glavom i rekla: „Nije to tako, Lily. Mi smo u braku, a ponekad je brak samo... ti si premlada da to razumiješ.”

Ušutjele smo na minutu, a onda sam ja rekla: „Iskreno se nadam da nikada neću.”

I tada je briznula u plač. Samo je spustila glavu među ruke i počela jecati, a ja sam je samo mogla zagrliti i plakati zajedno s njom. Nikad je nisam vidjela ovako uzrujanu. Ili ovako povrijeđenu. Ili ovako uplašenu. To mi je slomilo srce, Ellen.

Slomilo je mene.

Kad je prestala plakati, ogledala sam se po sobi i vidjela da je Atlas otišao. Otišle smo u kuhinju pa sam joj pomogla očistiti ranu na usni i oku. Nije mi ništa rekla o tome zašto je Atlas bio ondje. Ni riječi. Čekala sam da mi kaže da sam u kazni, ali nije. Shvatila sam da možda to nije ni registrirala zato što ona to često radi. Ono što joj nanosi bol jednostavno pomete pod tepih i nikad više o tome ne govori.

– Lily

Draga Ellen,

Mislim da sam sada spremna govoriti o Bostonu.

On je danas otišao.

Toliko sam puta promiješala špil svojih karata da me ruke bole. Bojim se da ću, ako ne izbacim na papir kako se osjećam, poludjeti od zadržavanja svih tih osjećaja u sebi.

Naša zadnja noć nije baš dobro prošla. Isprva smo se puno ljubili, ali oboje smo bili previše tužni da bi nam uopće bilo stalo do toga. Po drugi put u dva dana, rekao mi je da se predomislio i da neće otići. Nije me želio ostaviti samu u ovoj kući. Ali ja sam s tim roditeljima

živjela skoro šesnaest godina. Bilo bi glupo da odbije topli dom i ostane beskućnik samo zbog mene. Oboje smo to znali, ali ipak je to bilo bolno.

Pokušala sam da ne budem žalosna zbog toga, pa dok smo ležali na krevetu, zamolila sam ga da mi priča o Bostonu. Rekla sam mu da bih jednog dana kad završim školu, možda mogla otići tamo.

On je imao taj neki pogled u očima kad je počeo pričati o Bostonu. Pogleda kakvog još nikad nisam vidjela. Kao da govori o raju. Rekao mi je kako svi ondje govore najljepšim engleskim jezikom. Kako ne izgovaraju glas „r” na kraju nekih riječi. Vjerojatno nije ni svjestan da on ponekad tako govori. Rekao je da je živio u Bostonu od devete do četrnaeste godine pa je možda pokupio malo tog naglaska.

Pričao mi je kako njegov ujak živi u stambenoj zgradi s nevjerojatno fora krovnom terasom.

„Mnogo stanova ima takve terase”, rekao je. „Neke čak imaju i bazen na krovu”

U Plethori, u državi Maine, vjerojatno ne postoji ni tako visoka zgrada da bi imala terasu na krovu. Pitala sam se kako bi to bilo biti tako visoko gore. Pitala sam ga je li se ikad popeo gore i rekao je da jest. Kad je bio mlađi, ponekad bi otišao na krov, sjedio tamo i razmišljao i promatrao grad.

Pričao mi je o hrani. Već znam da voli kuhati, ali nisam imala pojma koliko strasti ima u toj ljubavi. Vjerujem da zato što nema ni pećnicu ni kuhinju, pa osim onih kolačića koje mi je ispekao, nikad prije nije spominjao kuhanje.

Pričao mi je o luci i kako je ga je, prije nego što se preudala, majka znala voditi ondje na pecanje. „Mislim da Boston valjda nije puno drukčiji od ostalih gradova. Nema baš puno toga po čemu se ističe. Samo je... Ne znam. Ima tamo neka vibra. Stvarno dobra

energija. Kad ljudi kažu da žive u Bostonu, oni su ponosni na to. Ponekad mi to nedostaje.”

Pogledao me i oči su mu bile tužne kad je rekao: „Skoro sve je bolje u Bostonu. Osim djevojaka. Boston nema tebe.”

Ja sam se od toga zacrvenjela. Poljubio me stvarno slatko i onda sam mu rekla: „Boston još nema mene. Jednom ću se preseliti ondje i pronaći ću te.”

Natjerao me da mu obećam. Rekao je da ako se ja preselim u Boston, tamo će sve stvarno biti bolje i bit će to najbolji grad na svijetu.

Još smo se malo ljubili. I radili druge stvari s kojima te neću zamarati. Što ne znači da su bile dosadne.

Nisu bile dosadne.

Ali onda sam mu jutros morala reći zbogom. Grlio me i ljubio me tako puno da sam mislila da ću umrijeti ako me pusti.

Ali nisam umrla. Zato što me pustio i ja sam ovdje. Još uvijek živim. Još uvijek dišem.

Samo jedva.

– Lily

Okrenem sljedeću stranicu, a zatim glasno zaklopin knjigu. Ima još samo jedno poglavlje i mislim da mi se u ovom trenutku ne čita dalje. Niti da će mi se ikad više dati čitati dalje. Vratim dnevnik u ormar, znajući da je moje poglavlje s Atlasom završilo. On je sada sretan.

Ja sam sada sretna.

Vrijeme definitivno liječi sve rane.

Ili barem većinu njih.

Ugasim lampu i zatim uzmem mobitel da ga stavim puniti. Imam dvije propuštene poruke od Rylea i jednu od svoje majke.

Ryle: Hej. Gola istina stiže za 3... 2...

Ryle: Brinuo sam se da bi me veza s nekim samo opteretila. Zato sam ih cijelog života izbjegavao. Ionako imam previše posla, a gledajući kakav stres mojim roditeljima uzrokuje njihov brak, i propale brakove nekih od mojih prijatelja, nisam htio imati nikakve veze s nečim takvim. Ali nakon večeras, shvatio sam da možda mnogo ljudi to jednostavno radi krivo. Zato što se ovo što se događa među nama meni uopće ne čini kao opterećenje i odgovornost. Čini mi se kao nagrada. I večeras ću zaspati pitajući se čime sam to zaslužio.

Prinosim mobitel prsima i smiješim se. Zatim pritisnem tipku za snimanje zaslona jer ću je čuvati zauvijek. Otvaram treću poruku.

Mama: Doktor, Lily? / vlastiti biznis? Želim biti ti kad odrastem.

Snimim i tu poruku.

Poglavlje 12

„Što radiš tom jadnom cvijeću?” pita me Allysa iza leđa.

Natakнем još jednu srebrnu perlicu i provučena je niz stabljiku. „Steampunk.”

Obje se odmaknemo i divimo se buketu. Zapravo... Ja se nadam da ga ona gleda s divljenjem. Ispalo je bolje nego što sam mislila da hoće. Uzela sam cvjećarsku boju i nekoliko bijelih ruža obojila u tamnoljubičastu. Onda sam ukasila stabljike različitim stvarčicama u stilu steam-punka, poput malih metalnih matica i zupčanika, i čak sam zalijepila mali sat na smeđu kožnu vrpцу koja drži buket zajedno.

„*Steampunk?*”

„To je trend. Vrsta podžanra književnosti, ali širi se i na druga područja. Slikarstvo. Glazbu.” Okrenem se i nasmiješim držeći buket u ruci. „A sada... i na *cvijeće*.”

Allysa uzima cvijeće od mene i drži ga pred sobom. „Tako je... čudno. Jako mi se sviđa.” Ona ga grli. „Mogu ga ja dobiti?”

Uzmem joj buket iz ruke. „Ne, ovo je naš izložak za veliko otvaranje. Nije na prodaju.” Stavim cvijeće u vazу koju sam napravila jučer. Prošlog tjedna našla sam na buvljaku par starih ženskih čizama na vezanje. Podsjetile su me stilom na steampunk i zapravo mi dale ideju za ovo cvijeće. Oprala sam čizme, osušila ih i nalijepila na njih komadiće metala. Kad sam ih premazala Mod Podgeom, uspjela sam unutrašnjost obložiti nepropusnim materijalom koji će držati vodu za cvijeće.

„Allysa?” Stavljам tu vazу u središe izložbenog stola. „Prilično sam sigurna da upravo ovo moram raditi sa svojim životom.”

„Steampunk?” pita me.

Smijem se i okrenem se oko svoje osi. „Stvarati!” kažem. A onda okrenem znak na otvoreno, petnaest minuta prije redovnog otvaranja.

Obje provedemo dan zaposlenije nego što smo mislile da ćemo biti. Između telefonskih narudžbi, internetskih narudžbi i posjetitelja, nijedna od nas nema vremena za stanku za ručak.

„Treba ti još radnika”, kaže mi u dva sata, držeći telefon na uhu dok zapisuje narudžbu i istovremeno naplaćuje nekome na kasi.

Marshall navrati oko tri i pita nas kako nam ide. Allysa kaže: „Treba joj još radnika.”

U četiri sata pomognem jednoj ženi odnijeti njezin buket do auta, a kad se vratim unutra, Allysa izlazi van, držeći još jedan buket. „Treba ti još radnika”, kaže ljutito.

U šest sati ona zaključa vrata i okreće znak. Sruši se na vrata i klizne na pod, gledajući gore u mene.

„Znam”, kažem joj. „Treba mi još radnika.”

Ona samo kimne.

A onda prasnemo u smijeh. Pridem mjestu gdje sjedi i sjednem kraj nje. Nagnemo glave jednu na drugu i gledamo cvjećarnicu. Steam-punk aranžmani su naprijed i u sredini i, iako sam odbila prodati onaj prvi buket, već imamo osam prednarudžbi za isti takav.

„Lily, ponosna sam na tebe”, kaže mi.

Nasmiješim se. „Ne bih to uspjela bez tebe, Issa.”

Ostanemo sjediti ondje nekoliko minuta, uživajući u odmoru koji smo konačno priuštile svojim stopalima. Ovo je iskreno bio jedan od najboljih dana u mom životu, ali ne mogu si pomoći da me ne obuzme nekakva uporna tuga zato što Ryle nijednom nije navratio. A nije mi poslao ni jednu poruku.

„Jesi li se danas čula s bratom?” pitam.

Ona odmahne glavom. „Nisam, ali sigurna sam da samo ima previše posla.”

Kimnem. Znam da ima previše posla.

Obje pogledamo gore kad netko pokuca na vrata. Nasmiješim se kad ga vidim kako je stavio dlanove oko očiju s licem pritisnutim na izlog. Konačno pogleda dolje i vidi nas kako sjedimo na podu.

„Mi o vuku...” reče Allysa.

Skočim i otključam vrata da ga pustim unutra. Čim ih otvorim, on se progura unutra. „Propustio sam ga? Jesam. Propustio sam ga.” Grli me. „Žao mi je, stigao sam čim sam mogao.”

Grlim i ja njega i kažem: „U redu je. Došao si. Bilo je savršeno.” Presretna sam i uzbuđena što je uopće došao.

„*Ti si savršena*”, kaže mi ljubeći me.

Allysa se očeša o nas. „*Ti si savršena*”, oponaša ga. „Hej, Ryle, pogodi što?”

Ryle me pusti. „Što?”

Allysa uzima kantu za smeće i spusti je na pult. „Lily treba zaposliti još ljudi.”

Smijem se njezinom stalnom ponavljanju iste rečenice. Ryle mi stisne dlan i kaže: „Zvuči mi kao da je posao išao dobro.”

Slegnem ramenima. „Ne mogu se žaliti. Mislim... Ja nisam neurokirurg, ali prilično sam dobra u svom poslu.”

Ryle se smije. „Treba vam možda pomoć s čišćenjem?”

Allysa i ja ga zaposlimo da nam pomogne čistiti nakon našeg velikog dana. Sve završimo i pripremamo za sutra i baš kad smo gotove, dolazi Marshall. Nosi nekakvu vrećicu i kad uđe spusti je na pult. Počinje vaditi velike komade nekakvog materijala i svakom baci jedan. Ja uhvatim svoj i odmotam ga.

To je jednodijelna pidžama.

S printom mačića.

„Igraju Bruinsi. Besplatna piva. Oblačenje, ekipo!”

Allysa zastenje i kaže: „Marshalle, ove godine si zaradio šest milijuna dolara. Zar ti *stvarno* treba besplatna piva?”

On stavi prst na njezina usta, gurajući ih u suprotnom smjeru. „Psst! Nemoj zvučati kao bogatašica, Issa. To je blasfemija.”

Ona se smije i Marshall joj uzima pidžamu iz ruke. Raskapča je i pomaže joj odjenuti je. Kad smo svi odjeveni, zaključavamo vrata i krećemo prema kafiću.

Nikad nisam vidjela toliko ljudi u jednodijelnim pidžamama. Allysa i ja smo jedine žene koje ih nose, ali to mi se nekako sviđa. Glasno je. Tako je glasno da svaki put kad Bruinsi odigraju dobar potez, Allysa i ja moramo pokriti uši zbog vrištanja. Nakon otprilike pola sata, separe na katu se otvara i svi potrčimo da ga zauzmemo.

„Mnogo bolje”, kaže Allysa kad sjednemo. Tu je mnogo tiše, iako je još uvijek glasno u usporedbi s normalnim standardima.

Dolazi konobarica po narudžbu. Ja naručim crno vino i čim to izreknem, Marshall doslovno skoči iz sjedišta. „Vino?” urla. „Ti nosiš jednodijelnu pidžamu! Nema besplatnog vina ako nosiš pidžamu!”

Govori konobarici da mi umjesto vina donese pivo. Ryle joj kaže da mi donese vino. Allysa želi vodu, a ovo još više uzruja Marshalla. Kaže konobarici da donese četiri piva, a onda Ryle kaže: „Dva piva, crno vino i vodu.” Konobarica zbunjeno odlazi s narudžbom.

Marshall zagrli Allysu i poljubi je. „Kako bih te mogao pokušati napumpati večeras ako nisi bar malo nacvrcana?”

Izraz na Allysinom licu se promijeni, i meni je istog časa žao nje. Znam da se Marshall šalio, ali ipak joj je moralo zasmetati. Baš mi je prije

nekoliko dana rekla kako je depresivna zato što ne može ostati u drugom stanju.

„Marshalle, ne mogu piti pivo.”

„Onda barem popij vino. Više ti se sviđam kad si supijana.” On se nasmije sam sebi, ali Allysa se ne smije.

„Ne mogu ni vino. Ne smijem, zapravo, nikakav alkohol.”

Marshall se prestane smijati.

Moje srce poskoči.

Marshall se okreće u separeu i hvata je za ramena, prisilivši je da ga pogleda u oči. „Allysa?”

Ona počne kimati i ne znam tko je prvi počeo plakati. Ja ili Marshall ili Allysa. „Bit ću tata?” zaurla.

Ona još kima, a ja samo slinim kao idiot. Marshall skače u separeu i urla: „Ja ću biti tata!”

Ne mogu objasniti kako izgleda ovaj trenutak. Odrastao čovjek u jednodijelnoj pidžami stoji u separeu u kafiću i urla svima koji ga žele slušati da će biti tata. Vuče je gore i sad oboje stoje u separeu. On je ljubi i to je nešto najsladše što sam vidjela u životu.

Kad pogledam Rylea, primijetim da žvače donju usnu kao da pokušava spriječiti potencijalnu suzu. Pogleda me i vidi kako zurim pa skrene pogled. „Šuti”, kaže. „Ona je moja sestra.”

Nasmiješim se i nagnem se naprijed i poljubim ga u obraz. „Čestitam, Ujače Ryle.”

Kad se budući roditelji prestanu maziti u separeu, Ryle i ja ustanemo i čestitamo im. Allysa kaže da joj je već neko vrijeme bilo zlo, ali tek je jutros prije velikog otvaranja napravila test. Željela je čekati i reći Marshallu večeras kad se vrate doma, ali nije mogla izdržati više ni sekunde.

Stignu naša pića i naručimo hranu. Kad konobarica ode, pogledam Marshalla. „Kako ste se vas dvoje upoznali?”

„Allysa tu priču priča bolje od mene”, kaže mi.

Allysa se uspravi i nagne naprijed. „Mrzila sam ga”, kaže. „On je bio Ryleov najbolji prijatelj i stalno je visio kod nas. Mislila sam da je tako naporan. Upravo se preselio u Ohio iz Bostona i imao je taj bostonski naglasak. Mislio je da je zbog tog naglasaka takva faca, a ja sam ga htjela odalamiti svaki put kad bi progovorio.”

„Tako je *dražesna*”, reče Marshall sarkastično.

„Ponašao si se kao idiot”, odgovori Allysa i zakoluta očima. „Dakle, jednog dana Ryle i ja smo pozvali neke prijatelje. Ništa veliko, ali roditelji su nam bili na putu pa smo naravno imali malo druženje.”

„Bilo je trideset ljudi”, reče Ryle. „Imali smo tulum.”

„Dobro, bio je tulum”, složi se Allysa. „Ušla sam u kuhinju i Marshall je stajao tamo stisnut uz neku flundru.”

„Nije uopće bila flundra”, kaže on. „Bila je fina cura. Imala je okus po flipsu, ali...”

Allysa ga prostrijeli pogledom pa on ušuti. Zatim opet pogleda mene. „Pošizila sam”, kaže. „Počela sam urlati na njega da vodi svoje kurve vlastitoj kući. Cura se doslovno tako prestravila mene da je pobjegla kroz vrata i nikad se više nije vratila.”

„Uškopiteljica”, reče Marshall.

Allysa ga lupi po ramenu. „Dakle. Nakon što sam ga *uškopila*, otrčala sam u svoju sobu, bilo me užasno sram. Učinila sam to iz čiste ljubomore, jer nisam ni shvaćala da mi se on sviđa dok mu nisam vidjela ruke na guzici neke druge cure. Bacila sam se na krevet i rasplakala se. Nekoliko minuta poslije, on je ušao u moju sobu i pitao me jesam li dobro. Okrenula sam se i zauralala: ‘*Sviđaš mi se, ti glupi drkadžijo!*’”

„I ostalo je povijest...” kaže Marshall.

Ja se smijem. „Jao. Glupi drkadžijo. Kako je to dražesno.”

Ryle podigne prst i kaže: „Izostavila si najbolji dio.”

Allysa slegne ramenima. „Aha, da. I onda mi je Marshall prišao, povukao me s kreveta i poljubio istim ustima kojima je upravo ljubio onu flundru i onda smo se mazili pola sata. Ryle je ušao i zatekao nas i počeo urlati na Marshalla. Onda je Marshall izgurao Rylea iz moje sobe, zaključao vrata pa smo se mazili još jedan sat.”

Ryle odmahuje glavom. „Izdao me najbolji prijatelj.”

Marshall privuče Allysu k sebi. „Ona mi se sviđa, glupi drkadžijo.”

Ja se smijem, ali Ryle se okrene prema meni s ozbiljnim izrazom na licu. „Nisam razgovarao s njim čitavih mjesec dana, tako sam bio ljut. Na kraju sam se pomirio s tim. Mi smo imali osamnaest godina, a ona sedamnaest. Nisam baš mogao puno učiniti da ih razdvojim.”

„Isuse”, kažem. „Ponekad zaboravim kako ste vas dvoje blizu po godinama.”

Allysa se nasmiješi i reče: „Troje djece u tri godine. Tako mi je žao mojih roditelja.”

Stol utihne. Vidim kako se Allysa pogledom ispričava Ryleu.

„Troje?” pitam. „Imate još jednog brata ili sestru?”

Ryle se uspravi i ispije gutljaj piva. Vрати čašu na stol i kaže: „Imali smo starijeg brata. On je umro kad smo bili mali.”

Kakva divna noć, uništena jednim jednostavnim pitanjem. Nasreću, Marshall preusmjerava razgovor kao pravi profesionalac.

Ostatak večeri provodim slušajući priče o njihovom odrastanju. Nemam pojma jesam li se ikad u životu tako nasmijala kao večeras.

Kad utakmica završi, odšetamo do cvjećarnice po svoje aute. Ryle je rekao da je došao Uberom, pa će sada natrag sa mnom. Kažem Allysi da malo pričeka prije odlaska. Otrčim unutra i zgrabim steampunk

aranžman pa otrčim s njim do njihovog auta. Lice joj se ozari kad joj ga uručim.

„Sretna sam što si trudna, ali to nije razlog zašto ti darujem ovo cvijeće. Samo želim da ga imaš. Zato što si moja najbolja prijateljica.”

Allysa mi stisne ruku i šapne mi na uho: „Nadam se da će se jednog dana oženiti tobom. Bit ćemo još više od toga, sestre.”

Uđe u auto i oni odu, a ja samo ostanem ondje i gledam ih jer ne znam jesam li u cijelom svom životu imala takvu prijateljicu. Možda se radi o vinu. Ne znam, ali uživala sam u današnjem danu. U svemu u vezi s njim. A pogotovo uživam u tome kako Ryle izgleda, naslonjen na moj auto dok me gleda.

„Stvarno si prelijepa kad si sretna.”

Uh! Ovaj dan! Savršen!

Uspinjemo se stubama do moga stana kad me Ryle zgrabi za zapešća i gurne me na zid. Počne me ljubiti, baš tamo na stubama.

„Nestrpljiv”, promrmljam.

On se smije i obuhvati mi guzicu obim rukama. „A, ne. Kriva je ta pidžama. Stvarno bi trebala razmisliti o tome da je proglasiš svojom radnom odjećom.” Ponovno me poljubi i ne prestaje me ljubiti dok se ne pojavi neki prolaznik koji se uputio niz stube.

Tip promrmlja: „Lijepe pidžame”, dok se provlači kraj nas. „Jesu li Bruinsi pobijedili?”

Ryle kima. „Tri jedan”, odgovara, ni ne pogledavši tog tipa.

„Lijepo”, kaže tip.

Kad tip ode, odmaknem se od Rylea. „O čemu se radi s tim jednodijelnim pidžamama? Zar svaki muškarac u Bostonu zna za to?”

On se smije i kaže: „Besplatna piva, Lily. Radi se o besplatnoj pivi.” Vuče me uz stube, a kad prođemo kroz vrata, Lucy stoji za kuhinjskim stolom i lijepi trakom kutiju sa svojim stvarima. Tamo je još jedna kutija koju nije zalijepila i ja se kunem da je na vrhu te kutije zdjela koju sam kupila u HomeGoodsu. Rekla je da će odnijeti sve svoje stvari do kraja tjedna, ali imam osjećaj da će također odnijeti i neke od *mojih* stvari.

„Tko si ti?” pita, promotrivši Rylea od glave do pete.

„Ryle Kincaid. Ja sam Lilyn dečko.”

Lilyn dečko.

Jeste li to čuli?

Dečko.

Sad je to prvi put potvrdio i rekao je to tako sigurno. „Moj dečko, ha?” Ulazim u kuhinju pa uzimam bocu vina i dvije čaše.

Ryle mi prilazi s leđa dok točim vino i ovije ruke oko moga struka. „Aha. Tvoj dečko.”

Dodam mu čašu vina i kažem: „Onda sam ja tvoja cura?”

On podiže čašu i kucne se s mojom. „Za kraj pokusnog roka i početak prave stvari.”

Oboje se smiješimo dok ispijamo gutljaj vina.

Lucy složi kutije i kreće prema ulaznim vratima. „Čini mi se da odlazim u pravo vrijeme”, kaže.

Vrata se zatvaraju za njom, a Ryle podigne obrvu. „Mislim da se tvojoj cimerici baš ne sviđam.”

„Iznenadio bi se. Ja sam isto mislila da joj se ne sviđam, ali jučer me molila da joj budem kuma na vjenčanju. No mislim da se samo nada besplatnom cvijeću. Ona je veliki oportunist.”

Ryle se smije i naslanja na hladnjak. Pogled mu padne na magnet na kojem piše „Boston”. Skida ga s hladnjaka i gleda me ispod oka. „Nikad nećeš izaći iz bostonskog čistilišta budeš li na hladnjaku držala suvenire Bostona kao neka turistica.”

Smijem se i uzimam magnet te ga ponovno lijepim na hladnjak. Sviđa mi se da se sjeća toliko toga o onoj noći kad smo se upoznali. „To je bio dar. Računao bi se kao turistička kupovina samo da sam ga sama kupila.”

Prilazi mi i uzima mi čašu vina iz ruke. Odlaze obje čaše na pult, a zatim se nagine i udijeli mi jedan duboki, strastveni, pijani poljubac. Osjećam voćni okus vina na njegovom jeziku i sviđa mi se to. Njegove ruke kliznu na patentni zatvarač na mojoj jednodijelnoj pidžami. „Hajdemo te riješiti ove odjeće.”

Vuče me prema spavaćoj sobi, ljubeći me dok se oslobađamo svoje odjeće. Kad stignemo u sobu, ja sam već samo u grudnjaku i gaćicama.

Gurne me na vrata, a ja zastanem jer to nisam očekivala.

„Ne miči se”, kaže. Priljubi usne na moja prsa, a zatim me počne polako ljubiti pomičući se dolje niz moje tijelo.

O, Bože. Može li stvarno ovaj dan postati još bolji?

Prijeđem prstima kroz njegovu kosu, ali on me zgrabi za zapešća i pritisne ih na vrata. Penje se po mojem tijelu, čvrsto mi stišćući zapešća. Podiže obrvu iz upozorenja. „Rekao sam... ne miči se.”

Pokušavam se ne smiješiti, ali teško mi je glumiti. Spušta usta i opet ih povlači niz moje tijelo. Polako mi spušta gaćice do gležnjeva, ali rekao mi je da se ne mičem, pa ih ne otresam.

Njegova usta klize uz moje bedro dok...

O, da...

Najbolji.

Dan.

Na svijetu.

Poglavlje 13

Ryle: Jesi li doma ili si još na poslu?

Ja: Na poslu. Trebala bih biti gotova za jedan sat.

Ryle: Mogu li te doći vidjeti?

Ja: Znaš kako ljudi kažu da ne postoje glupa pitanja? Griješe. Ovo je bilo glupo pitanje.

Ryle: ☺

Nakon pola sata on kuca na vrata cvjećarnice. Zatvorila sam cvjećarnicu prije skoro tri sata, ali još sam ovdje, pokušavam srediti kaos prvog mjeseca rada. Još uvijek radimo prekratko da bih imala točnu projekciju ide li nam dobro ili loše. Neki dani su sjajni, a neki su spori pa pošaljem Allysu doma. Ali sve u svemu, sretna sam kako dosad ide.

I sretna sam kako se odvija situacija s Ryleom.

Otključam vrata i pustim ga unutra. Opet je u svijetloplavoj liječničkoj uniformi i još ima stetoskop oko vrata. Ravno je s posla. Jako lijep detalj. Kunem se, svaki put kad ga vidim odmah poslije dežurstva, moram sakriti glupavi smiješak s lica. Dajem mu jednu brzu pusu i zatim se okrenem prema svom uredu. „Moram završiti nekoliko poslića, a onda možemo k meni.”

On me slijedi u ured i zatvara vrata. „Imaš kauč?” pita me, ogledavajući se po mom uredu.

Prošli tjedan sam posvetila malo vremena završnom uređenju ureda. Kupila sam nekoliko lampi pa ne moram paliti napadnu fluorescentnu rasvjetu. Ove lampe pružaju sobi nježan sjaj. Također sam donijela

nekoliko biljaka koje kanim ostaviti ovdje trajno. Nije to vrt, ali je najbliže vrtu što se može. Lijep napredak otkad je ova prostorija korištena kao skladište za kašete.

Ryle prilazi kauču i pada na njega, licem prema dolje. „Uzmi si vremena”, mrmlja u jastuk. „Ja ću samo malo odrijemati dok ne završiš.”

Ponekad se brinem zbog toga kako se iscrpljuje na poslu, ali ništa ne kažem. Ja sada već dvanaest sati sjedim u svojem uredu i nemam što raspravljati o pretjeranoj ambicioznosti.

Sljedećih petnaestak minuta provedem završavajući narudžbe. Kad to zgotovim, zatvorim laptop i pogledam Rylea.

Mislila sam da je zaspao, no on leži na boku, glave podbočene rukom. Promatrao me cijelo vrijeme, a vidjevši smiješak na njegovu licu, zarumenim se. Odmaknem stolicu i ustanem.

„Lily, mislim da mi se previše sviđaš”, kaže dok mu prilazim.

Spustim nos dok on se on podiže u sjedeći položaj i povlači me na svoje krilo. „Previše? Ovo mi ne zvuči kao kompliment.”

„To je zato što ne znam je li jest kompliment”, kaže on. Namjesti moje noge tako da ga zajašem, a zatim me obgrli oko struka. „Ovo je moja prva prava veza. Ne znam bi li mi se trebala već sada tako jako sviđati. Ne želim te uplašiti i otjerati.”

Smijem se. „Kao da bi se to ikad moglo dogoditi. Previše radiš da bi me gušio.”

On mi rukom trlja leđa. „Smeta li ti što previše radim?”

Odmahnem glavom. „Ne. Ponekad se brinem za tebe zato što ne želim da izgoriš. Ali ne smeta mi to što te moram dijeliti s tvojom strašću. Zapravo mi se sviđa to koliko si ambiciozan. Nekako je seksi. Možda mi je to i najdraže kod tebe.”

„Znaš li ti što ja najviše volim kod tebe?”

„Već znam odgovor”, kažem, smiješeći se. „Moja usta.”

On nagne glavu na kauč. „O, da. Ona su na prvom mjestu. Ali znaš li koja je meni druga najdraža stvar kod tebe?”

Odmahnem glavom.

„Ti me ne gnjaviš da budem nešto što nisam sposoban biti. Prihvaćaš me baš onakvog kakav jesam.”

Smiješim se. „Pa, da budemo iskreni, ti si malo drukčiji od onda kad smo se upoznali. Nisi više tako kategorički protiv veza.”

„Zato što ti to nekako olakšavaš”, kaže on, kliznuvši rukom u moju košulju uz leđa. „Lako je biti s tobom. Karijera koju oduvijek želim uopće ne pati, čak mi je sto puta lakše uz tebe koja me podržavaš. Kad sam s tobom, imam dojam kao da mogu imati kolač, i pojesti ga.”

Sad su obje njegove ruke ispod moje košulje, pritisnute o moja leđa. Privlači me k sebi i ljubi me. Smiješim se u njegova usta i šapnem: „Je li to najbolji kolač koji si kušao u životu?”

Jednu ruku pomakne do mog grudnjaka i s lakoćom ga otkopča. „Prilično sam siguran, ali možda mi treba još jedan zalogaj da budem sasvim siguran.” Svlači mi košulju i grudnjak preko glave. Počnem se odguravati od njega da mogu svući traperice, ali on me povuče natrag na svoje krilo. Uzima stetoskop i stavlja ga u uši, a zatim pritišće slušalicu na moja prsa, točno iznad srca.

„Što ti je to tako uzбудilo srce, Lily?”

Nevino slegnem ramenima. „To bi moglo imati neke veze s vama, dr. Kincaid.”

On spusti kraj stetoskopa, a zatim me podigne sa sebe, gurajući me natrag na kauč. Raširi mi noge, klekne na kauč između njih i stavi mi opet stetoskop na prsa. Drugom rukom se pridržava dok sluša moje srce.

„Rekao bih da je na devedeset otkucaja u minuti”, kaže.

„Je li to dobro ili loše?”

Naceri se i spusti se na mene. „Bit ću zadovoljan kad dostigne 140.”

Aha. Ako dostigne 140, mislim da ću i ja biti zadovoljna. Spušta usta na moja prsa, a moje oči se zatvaraju kad osjetim njegov jezik kako klizi po mojoj dojci. Uzima je u usta, držeći cijelo vrijeme pritisnut stetoskop. „Sad si na otprilike stotinu”, kaže. Vrti stetoskop oko vrata, a zatim se odmakne i počne mi otkopčavati traperice. Kad ih skine s mene, okreće me tako da sada ležim na leđima, ruku prebačenih preko naslona.

„Na koljena”, kaže.

Učinim što mi je rekao i prije nego sam se namjestila, osjetim kako mi hladni metal stetoskopa opet dodiruje srce, ovoga puta s njegovom rukom ovijenom oko mene od pozadi. Ukipim se dok on sluša otkucaje moga srca. Drugom rukom polako putuje između mojih nogu, zatim unutar mojih gaćica, zatim unutar mene. Hvatam se za kauč, ali pokušavam biti što tiša dok on sluša moje srce.

„Stotinu i deset”, kaže, još uvijek nezadovoljan.

Povlači mi bokove unatrag prema sebi i tada osjetim kako svlači uniformu. Drži me za bok jednom rukom, dok mi drugom odmiče gaćice. Onda se gurne naprijed dok nije cijelom dužinom u meni.

Grčevito se držim za kauč dok on zastaje da opet posluša moje srce. „Lily”, kaže glumeći razočaranje. „Stotinu dvadeset. Nisam baš zadovoljan.”

Stetoskop opet nestaje, a njegova se ruka ovija oko mog struka. Dlan mu klizi niz moj trbuh i smješta mi se među noge. Ne mogu više držati njegov ritam. Jedva uopće stojim na koljenima. On me nekako pridržava jednom rukom dok me drugom uništava na najbolji mogući način. Baš kad počnem drhtati, povlači me gore tako da mi leđa dodiruju njegova prsa. Još je u meni, ali sada je opet usredotočen na moje srce dok pomiče stetoskop po mojim prsima.

Zastenjem, a on stavi svoje usne na moje uho. „Psst. Bez zvukova.”

Nemam pojma kako mi je uspjelo izdržati sljedećih trideset sekundi a da ne ispustim ni glasa. Jedna njegova ruka je ovijena oko mene sa stetoskopom pritisnutim o moja prsa. Druga je napeta na mom trbuhu dok dlanom nastavlja raditi magiju između mojih nogu. Još uvijek je nekako duboko u meni i ja se pokušavam pomicati prema njemu, ali on je tvrd kao stijena u trenutku kad moje cijelo tijelo počne drhtati. Noge mi se tresu, a ruke su mi sa strane, drže se za vrh njegovih bokova dok se strašnom mukom obuzdavan da ne vrisnem njegovo ime.

Još se tresem kad mi podigne ruku i stavi slušalicu na moje zapešće. Nakon nekoliko sekundi skida stetoskop i baca ga na pod. „Sto pedeset”. kaže zadovoljno. Izvlači se iz mene i okreće me na leđa, a onda su njegova usta na mojima i on je opet u meni.

Tijelo mi je preslabo da bi se pomaklo, a ne mogu ni otvoriti oči da ga pogledam. On se potiskuje u mene još nekoliko puta, a zatim se ukipi, zastenjavi mi u usta. Pada na mene, napet, no ipak se trese.

Ljubi mi vrat, a zatim njegove usne dodirnu tetovažu srca na mojoj ključnoj kosti. Konačno se smješta na moj vrat i uzdahne.

„Jesam li ti već večeras spomenuo koliko mi se sviđaš?”

Smijem se. „Jednom ili dvaput.”

„Onda ovo smatraj trećim putem”, kaže. „Sviđaš mi se. Sve u vezi s tobom, Lily. Biti u tebi. Biti izvan tebe. Biti blizu tebe. Sve mi se to sviđa.”

Smiješim se, uživajući u djelovanju njegovih riječi na svojoj koži. U svome srcu. Otvorim usta da mu kažem da se i on meni sviđa, ali prekine me zvuk njegova mobitela.

On zastenje u moj vrat, a zatim se odmakne od mene i posegne za svojim mobitelom. Namjesti uniformu i smije se dok gleda u broj pozivatelja.

„To je moja majka”, kaže. Nagne se i poljubi mi koljeno koje je položeno na naslon kauča. Makne mobitel, a onda ustane i priđe mom pisaćem stolu i uzme kutiju maramica.

Uvijek je nekako nezgodno to što se moraš očistiti nakon seksa. Ali ne mogu reći da je ikad dosad bilo ovako nezgodno, znajući da je mobitel zazvonio zato što ga je nazvala njegova majka.

Kad sredim svoju odjeću, on me povlači kraj sebe na kauč i ja legnem na njega, položivši glavu na njegova prsa.

Sad je već prošlo deset sati i tako mi je ugodno da razmišljam da bi bilo najbolje kad bismo jednostavno prespavali ovdje. Ryleov se mobitel opet oglasi, obavještavajući ga da ima glasovnu poruku. Nasmiješim se na pomisao da ću ga vidjeti kako razgovara s majkom. Allysa ponekad priča o svojim roditeljima, ali s Ryleom nikad nisam razgovarala o njima.

„Slažeš li se s roditeljima?”

Njegova ruka nježno miluje moju. „Aha, da. Oni su dobri ljudi. Bilo je problema kad sam bio tinejdžer, ali riješili smo to. S majkom se čujem skoro svaki dan.”

Prekrižim ruke na njegovim prsima i položim bradu na njega, gledajući ga. „Hoćeš li mi ispričati nešto više o svojoj majci? Allysa mi je rekla da su se prije nekoliko godina preselili u Englesku. I da su u Australiji na praznicima, ali to je bilo prije mjesec dana.”

On se smije. „Moja majka? Pa... moja majka je jako naporna. Jako kritična, pogotovo prema onima koje najviše voli. Nikad nije propustila nijednu misu u crkvi. I nikad nisam čuo da se mome ocu obraća nekako drukčije osim dr. Kincaid.”

Unatoč tim upozorenjima, on se smiješi cijelo vrijeme dok govori o njoj.

„I tata ti je doktor?”

On kima. „Psihijatar. Izabrao je područje koje mu također dopušta da vodi normalan život. Pametan čovjek.”

„Posjećuju li te ikad u Bostonu?”

„Zapravo ne. Moja majka mrzi vožnju zrakoplovom, a Allysa i ja nekoliko puta godišnje odletimo u Englesku. No ona te želi upoznati pa bi mogla s nama sljedeći put.”

Nacerim se. „Ti si svojoj majci rekao za mene?”

„Naravno”, kaže. „Ovo je zapravo nekako monumentalna stvar, znaš. To što ja imam djevojku. Zove me svakog dana da se uvjeri da nekako nisam uprskao.”

Smijem se, a njega to ponuka da posegne za mobitelom. „Misliš da se šalim? Jamčim ti da te sigurno spomenula u glasovnoj poruci koju je upravo ostavila.” Pritisne nekoliko tipki i počne puštati glasovnu poruku.

„Hej, dušo! To je tvoja mama. Nismo razgovarali od jučer. Nedostaješ mi. Zagrli Lily za mene. Još uvijek ju viđaš, je li? Allysa ne može prestati pričati o njoj. Ona je još uvijek tvoja djevojka, točno? Dobro. Gretchen je stigla na čaj. Volim te. Pusa, pusa.”

Prislonim lice na njegova prsa i smijem se. „Zajedno smo tek nekoliko mjeseci. Koliko ti to pričaš o meni?”

On mi povuče ruku i poljubi je. „Previše, Lily. Znatno više.”

Smiješim se. „Jedva čekam da ih upoznam. Njih dvoje nisu samo odgojili fenomenalnu kćer, nego su napravili i tebe. To je stvarno jako impresivno.”

Ruka mu se stisne oko mene i on me poljubi u tjeme.

„Kako ti se zvao brat?” pitam ga.

Osjetim da se malo ukočio kad sam ga to pitala. Zažalim što sam to spomenula, ali sad je prekasno da povučem pitanje.

„Emerson.”

Čujem mu u glasu da to nije tema o kojoj sada želi razgovarati. Umjesto da navaljujem, podignem glavu, približim mu se i pritisnem usne o njegove.

Trebala sam biti pametnija. Poljupci ne mogu ostati samo na poljupcima kad smo ja i Ryle u pitanju. U nekoliko sekundi, on je opet u meni, ali sada je sve drukčije nego prošli put.

Ovoga puta vodimo ljubav.

Poglavlje 14

Zvoni mi mobitel. Uzmem ga u ruku da vidim tko je i malo se šokiram. Ryle me dosad nikada nije nazvao. Uvijek samo šaljemo poruke. Baš je čudno imati dečka više od tri mjeseca i nijednom s njim ne razgovarati na telefon.

„Halo?”

„Hej, moja curo”, kaže.

Raspekmezim se na zvuk njegova glasa. „Hej, moj dečko.”

„Pogodi što?”

„Što?”

„Sutra uzimam slobodan dan. Tvoja se cvjećarnica ne otvara nedjeljom do jedan sat. Na putu sam do tvoga stana s dvije boce vina. Želiš li da tvoj dečko prespava kod tebe i da se cijelu noć pijani ševimo i spavamo do podne?”

Stvarno je sramotno kako njegove riječi djeluju na mene. Smiješim se i kažem: „Pogodi što?”

„Što?”

„Kuham ti večeru. I nosim pregaču.”

„Ma da?” kaže on.

„Samo pregaču.” I onda prekinem vezu.

Ryle: Sliku, molim.

Ja: Dolazi ovamo i možeš me sam slikati.

Skoro sam gotova s pripremanjem složenca kad se vrata otvaraju. Prebacujem ga u staklenu posudu i ne okrenem se kad ga čujem kako ulazi

u kuhinju. Kad sam rekla da nosim samo pregaču, to sam i mislila. Ne nosim ni gaćice.

Čujem ga kako glasno usisava zrak kad otvaram pećnicu i guram složenac unutra. Možda sam se sagnula malo previše, ali to je bilo zbog predstave. Kad zatvorim pećnicu, ne okrenem se prema njemu. Uzimam krpu i počinjem brisati pećnicu, pobrinuvši se da njišem bokovima koliko god je to moguće. Zacičim kad me zapeče desni guz. Okrenem se i Ryle se ceri, držeći dvije boce vina.

„Zar si ti mene upravo ugrizao?”

On me nevino pogleda. „Ne izazivaj škorpiona ako ne želiš da te ubode.” Promotri me od glave do pete dok otvara jednu bocu. Pokazuje mi etiketu prije nego nam natoči vino u čaše i kaže: „Arhivsko je.”

„*Arhivsko*”, kažem glumeći da sam impresionirana. „Koja je posebna prigoda?”

Dodaje mi čašu i kaže: „Postat ću ujak. Imam nevjerojatno seksi djevojku. I u ponedjeljak imam priliku izvesti vrlo rijetko razdvajanje craniopagusa, a to se vjerojatno događa jednom u životu.”

„Cranio-što?”

Ispije čašu vina i natoči si još jednu. „Razdvajanje craniopagusa, sijamskih blizanaca”, kaže. Pokaže na jedno mjesto na tjemenu i potapša ga. „Baš tu su spojeni. Proučavamo ih od rođenja. To je jako rijetka operacija. *Jako* rijetka.”

Po prvi put mislim da sam istinski napaljena zbog toga što je liječnik. Mislim, divim se njegovoj želji za uspjehom. Divim se njegovoj posvećenosti. Ali vidjeti kako je uzbuđen zbog svog posla, ozbiljno je seksi.

„Što misliš, koliko će trajati?” pitam ga.

Sliježe ramenima. „Nisam siguran. Jako su mali pa je riskantno da budu dugo pod općom anestezijom.” Podigne desnu ruku i promrda

prstima. „Ali ovo je jako posebna ruka koja je prošla kroz specijalizaciju vrijednu skoro pola milijuna dolara. Imam puno vjere u tu ruku.”

Prilazim mu i pritisnem usne na njegov dlan. „I meni je draga ta ruka.”

Klizne dlanom niz moj vrat, a zatim me okrene tako da završim naprčena na pult. Šokirano zastanem, jer nisam to očekivala.

Gurne se na mene s leđa i polako klizi dlanom niz lijevu stranu mog tijela. Pritišćem dlanove o granitnu podlogu i zatvaram oči, već osjećajući djelovanje vina.

„Ova ruka”, šapće, „najmirnija je ruka u cijelom Bostonu.”

Gurne mi potiljak, presavijajući me još jače preko pulta. Njegova ruka dotakne unutrašnji dio mog koljena i klizi prema gore. Polako. *Isuse.*

Razdvaja mi noge, a onda su njegovi prsti u meni. Stenjem i pokušavam pronaći nešto za što bih se pridržala. Uхватim se za slavinu, upravu u trenutku kad on počinje sa svojom magijom.

A onda, baš kao kod mađioničara, njegova ruka nestaje.

Čujem ga kako izlazi iz kuhinje. Gledam kako prolazi ispred pulta. Namigne mi, iskapi ostatak vina iz čaše i reče: „Idem se na brzinu istuširati.”

On je najobičnija namiguša.

„Šupčino!” vičem za njim.

„Nisam šupak!” viče mi iz moje spavaće sobe. „Ja sam vrhunski obrazovan neurokirurg!”

Smijem se i natočim si još jednu čašu vina.

Vidjet će on tko je još veća namiguša od njega.

Već sam na trećoj čaši vina kad on izađe iz moje spavaće sobe.

Razgovaram na mobitel sa svojom majkom pa ga promatram s kauča dok ulazi u kuhinju i toči si još jednu čašu.

Ovo je stvarno nevjerojatno dobro vino.

„Što radiš večeras?” pita me moja majka.

Stavim je na zvučnik. Ryle se naslonio na zid i gleda me kako razgovaram s njom. „Ništa značajno. Pomažem Ryleu u učenju.”

„To zvuči... ne baš zanimljivo”, kaže ona.

Ryle mi namigne.

„Zapravo je jako zanimljivo”, kažem joj. „Često mu pomažem u učenju. Većinom proučavamo finu motoriku ruke. Zapravo, vjerojatno ćemo biti budni cijelu noć i učiti.”

Malo sam nestašna nakon tri čaše vina. Ne mogu vjerovati da oćijukam s njim dok razgovaram s majkom na telefon. *Gnjusno.*

„Moram ići”, kažem joj. „Sutra navečer vodimo Allys i Marshalla van na večeru pa ću te nazvati u ponedjeljak.”

„O, kamo ih vodite?”

Zakolutam očima. Ta žena ne shvaća da je se želim riješiti. „Ne znam. Ryle, kamo ih vodimo?”

„U onaj restoran kamo smo jednom išli s tvojom mamom”, kaže. „Bib’s? Rezervirao sam za šest sati.”

Imam osjećaj da mi je srce kliznulo niz grudi. Moja majka kaže: „O, sjajan izbor.”

„Da. Ako voliš ustajali kruh. Doviđenja, mama.” Prekinem vezu i pogledam Rylea. „Ne želim opet ići tamo. Nije mi se svidjelo. Idemo probati nešto novo.”

Ali ne kažem mu zašto *stvarno* ne želim ići tamo. Ali kako reći svom novom dečku da pokušavaš izbjeći svoju prvu ljubav?

Ryle se odgurne od zida. „Bit će ti dobro”, kaže. „Allysa baš želi jesti ondje, ispričao sam joj kako je bilo.”

Možda ću imati sreće i Atlas sutra navečer neće biti u smjeni.

„Kad smo već kod hrane”, kaže Ryle, „umirem od gladi.”

Složenac! „O, sranje!” kažem, smijući se.

Ryle juri u kuhinju, a ja ustanem i krenem za njim. Ulazim točno u trenutku kad on otvara vrata pećnice i rukom rastjeruje dim. Uništen.

Odjednom mi se zavrti u glavi zato što sam prebrzo ustala nakon tri čaše vina. Primim se za pult kraj njega da vratim ravnotežu, baš kad on gura ruku unutra da izvadi zagoreni složenac.

„Ryle! Treba ti...”

„Sranje!” vrisne on.

„Rukavica za pećnicu.”

Složenac mu ispada iz ruke i slijeće na pod, razasuvši se posvuda. Podignem noge da izbjegnem razbijeno staklo i raspršene gljive i piletinu. Počnem se smijati čim shvatim da nije ni kanio uzeti rukavicu.

Sigurno je krivo vino. *To je stvarno ozbiljno jako vino.*

On zalupi vratima pećnice i priđe slavini. Gurne ruku pod hladnu vodu i psuje. Pokušavam suzbiti smijeh, ali vino i idiotizam posljednjih nekoliko sekundi mi to otežavaju. Pogledam na pod – na nered koji ćemo morati očistiti – i prasnem u smijeh. Još se smijem dok se nagnjem da pogledam Ryleovu ruku. Nadam se da je nije strašno ozlijedio.

U trenutku se više ne smijem. Nalazim se na podu, s dlanom pritisnutim na oko.

U jednoj sekundi Ryleova se ruka pojavila niotkuda i udarila me, srušivši me na pod. Bilo je dovoljno snage u njoj da me obori s nogu. Pri padu, udarila sam licem o ručku vrata jednog od kuhinjskih ormarića.

Jaka bol pulsira u kutu oka, točno kraj sljepoočnice.

A onda osjetim težinu.

Težina nastupi i pritišće svaki dio moga tijela. Previše gravitacije, gura dolje moje osjećaje. Sve se slama.

Moje suze, moje srce, moj smijeh, moja *duša*. Slomljeno poput razbijena stakla, curi kao kiša oko mene.

Obuhvatim glavu rukama i želim poništiti posljednjih deset sekundi.

„Kvrugu, Lily”, čujem ga kako govori. „To nije smiješno. Ova ruka je moja jebena karijera.”

Ne pogledam ga. Njegov glas se ovoga puta ne probija kroz moje tijelo. Osjećam ga kao da me sada bode, a oštrina svake njegove riječi navaljuje na mene kao mačevi. A onda ga osjetim kraj sebe, njegovu *jebenu ruku* na svojim leđima.

Trljaju ih.

„Lily”, kaže. „O, Bože. Lily” Pokušava povući moje ruke s moje glave, ali odbijam popustiti. Počnem odmahivati glavom, čekajući da posljednjih petnaest sekundi nestanu. *Petnaest sekundi*. Toliko je dovoljno da sasvim promijeni sve o nekoj osobi.

Petnaest sekundi koje nikada nećemo vratiti.

Vuče me k sebi i počne mi ljubiti tjeme. „Tako mi je žao. Ja sam samo... opekao sam ruku. Uхватила me panika. Ti si se smijala i... Tako mi je žao, sve se dogodilo tako brzo. Nisam te mislio gurnuti, Lily, žao mi je.

Ovoga puta ne čujem Ryleov glas. Čujem samo očev glas.

„Žao mi je, Jenny. To je bila nesreća. Tako mi je žao.”

„Žao mi je, Lily. To je bila nesreća. Tako mi je žao.”

Samo ga želim što dalje od sebe. Iskoristim svaki djelić snage koju još imam u obje ruke i nogama i gurnem ga *da odjebe* od mene.

On pada na leđa, na svoje ruke. Oči su mu pune iskrene tuge, ali zatim su pune nečeg drugog.

Brige? Panike?

On polako podigne desnu ruku i ona je prekrivena krvlju. Krv mu curi iz dlana, niz zapešće. Pogledam na pod – na razbijene komadiće stakla od vatrostalne posude u kojoj se pekao složenac. *Njegova ruka*. Upravo sam ga gurnula na razbijeno staklo.

On se okreće i podiže s poda. Gurne ruku pod mlaz vode i počne ispirati krv. Ja ustanem, upravo kad on izvlači komadiće stakla iz dlana i baca ih na pult.

Tako sam silno ljuta, ali nekako se ipak probije briga za njegovu ruku. Uzimam ručnik i gurnem ga u njegovu šaku. Ima toliko krvi.

To mu je desna ruka.

Njegova operacija u ponedjeljak.

Pokušavam mu pomoći da zaustavi krvarenje, ali previše se tremem. „Ryle, tvoja ruka.”

On makne ruku i zdravom rukom mi podigne bradu. „*Jebeš* ruku, Lily. Nije me briga za ruku. Jesi li ti dobro?” Pogled mu mahnito skače s jednog mog oka na drugo, dok pregledava posjekotinu na mom licu.

Ramena mi se počnu tresti, a velike suze pune boli razliju mi se niz obraze. „Ne.” Malo sam u šoku, i znam da on čuje kako mi se srce slama sa samo tom jednom riječi, zato što to osjećam u svakom djeliću svoga bića. „O, moj Bože. Ti si *me gurnuo*, Ryle. Ti...” Spoznaja o tome što se upravo dogodilo boli više od samog događaja.

Ryle me obgrli oko vrata i očajnički me grli privijajući me uz sebe. „Tako mi je žao, Lily. *Bože*, tako mi je žao.” Zarije lice u moju kosu,

stišćući me sa svim emocijama koje postoje u njemu. „Molim te, nemoj me mrziti. *Molim te.*”

Njegov glas polako opet postaje Ryleov glas i osjećam ga u svom želucu, u nožnim prstima. Njegova cijela karijera ovisi o toj ruci, pa mora nešto značiti to što je rekao da se uopće ne brine za nju. *Točno?* Tako sam zbunjena.

Previše se toga događa. Dim, vino, razbijeno staklo, hrana razbacana posvuda, krv, bijes, isprike, *to je previše.*

„Tako mi je žao”, ponovi. Odmaknem se a oči su mu crvene i nikad ga nisam vidjela ovako žalosnog. „Uhvatila me panika. Nisam te mislio odgurnuti, samo sam se uspaničario. Samo sam mogao razmišljati o operaciji u ponedjeljak i svojoj ruc... Tako mi je žao.” Pritisne usta o moja i udiše me.

On nije poput mog oca. Ne može biti. On nije nimalo nalik tom bešćutnom gadu.

Oboje smo uzrujan i ljubimo se i zbunjeni smo i tužni. Nikad nisam osjetila ništa poput ovog trenutka – tako ružnog i bolnog. Ali nekako, jedino što olakšava bol koju je uzrokovao ovaj čovjek, jest ovaj čovjek. Moje suze su umirene njegovom tugom, moje emocije umirene njegovim ustima na mojima, njegovom rukom koja me drži kao da me nikada ne želi pustiti.

Osjećam njegove ruke kako klize oko moga struka i on me podiže, pažljivo koračajući kroz nered koji smo napravili. Ne znam jesam li više razočarana u njega ili u sebe. U njega zato što je uopće izgubio živce ili u sebe koja sam nekako pronašla utjehu u njegovoj isprici.

Nosi me i ljubi me cijelim putem do spavaće sobe. Još uvijek me ljubi dok me spušta na krevet i šapće: „Žao mi je, Lily.” Pomiče usne na mjesto na kojem je moje oko udarilo onaj ormarić i ljubi to mjesto. „Tako mi je žao.”

Njegova su usta opet na mojima, vruća i vlažna i ja uopće ne znam što mi se događa. Tako me boli iznutra, a ipak moje tijelo žudi za njegovom isprikom u obliku njegovih usta i ruku na meni. Želim se izderati na njega i reagirati onako kako sam željela da moja majka reagira kad bi ju moj otac povrijedio, ali duboko u sebi želim vjerovati da je to stvarno bila nesreća. Ryle nije kao moj otac. *On nije ni nalik mome ocu.*

Moram osjetiti njegovu tugu. Njegovo žaljenje. Dobivam oboje u načinu na koji me ljubi. Raširim noge za njega i njegova tuga dolazi u drugom obliku. Polaganim potiscima punim isprike. Svaki put kad uđe u mene, prošapće novu ispriku. I nekim čudom, svaki put kad se izvuče iz mene, moj bijes odlazi s njim.

On ljubi moje rame. Moj obraz. Moje oko. On je još na meni, nježno me dodiruje. Nikad me nitko nije tako dirao... s tolikom nježnošću. Pokušavam zaboraviti što se dogodilo u kuhinji, ali to je sada sve.

On me gurnuo od sebe.

Ryle me gurnuo.

U petnaest sekundi vidjela sam dio njega koji *nije* on. Koji nisam *ja*. Smijala sam mu se kad sam trebala biti zabrinuta. On me gurnuo kad me nije smio ni dodirnuti. Ja sam njega odgurnula i skrivila posjekotinu na njegovu dlanu.

Bilo je grozno. Sve to, svih tih petnaest sekundi koliko je trajalo, bilo je apsolutno grozno. Nikad više ne želim o tome razmišljati.

On još ima krpu omotanu oko ruke i ona je natopljena krvlju. Odgurnem se od njegovih prsa.

„Odmah se vraćam”, kažem mu. On me još jednom poljubi i otkotrlja se s mene. Hodam do kupaoonice i zatvaram vrata. Pogledam u zrcalo i šokiram se.

Krv. U mojoj kosi, na mojim obrazima, na mom tijelu. To je sve njegova krv. Uzimam ručnik i pokušavam sprati krv sa sebe, a zatim pogledam ispod lavaboa tražeći kutiju za prvu pomoć. Nemam pojma koliko je gadna rana na njegovoj ruci. Prvo ju je opekao, a onda je razrezao. Ni jedan sat nakon što mi je govorio kako mu je ta operacija važna.

Nema više vina. Više nikad ne smijemo piti arhivsko vino.

Uzimam kutiju ispod lavaboa i otvaram vrata spavaće sobe. On ulazi u spavaću sobu noseći malu vrećicu leda iz kuhinje. Podiže je: „Za tvoje oko”, kaže.

Ja držim kutiju prve pomoći. „Za tvoju ruku.”

Oboje se smiješimo, a zatim sjednemo opet na krevet. On se naslanja na uzglavlje, a ja uzimam njegov dlan u svoje krilo. Cijelo vrijeme dok mu previjam ranu, on drži vrećicu leda na mom oku.

Istisnem malo antiseptičke masti na prst i razmažem je po opekotinama na njegovim prstima. Ne izgledaju tako loše kao što bi mogle, pa mi lakne. „Možeš li spriječiti mjehuriće?” pitam ga.

On odmahuje glavom. „Ne, ako je opekotina drugog stupnja.”

Želim ga pitati može li obaviti operaciju ako u ponedjeljak bude imao mjehuriće na prstima, no ne spominjem to. Sigurna sam da njega u ovom trenutku to jako brine.

„Želiš li da stavim malo masti na opekotinu?”

On kima. Krvarenje je prestalo. Sigurna sam da ako bi trebao šivanje, već bio otišao, ali mislim da će dlan biti u redu. Izvlačim kalem flastera iz kutije za prvu pomoć i počnem mu zamatati ruku.

„Lily”, prošapće. Pogledam ga. Glava mu počiva na uzglavlju kreveta, a izgleda kao da će se rasplakati. „Užasno se osjećam”, kaže. „Kad bih samo mogao vratiti vrijeme...”

„Znam”, kažem, odrezavši ga. „Znam, Ryle. Bilo je grozno. Udario si me. Natjerao si me da preispitam sve što znam o tebi. Ali znam da ti je grozno zbog toga. Ne možemo vratiti vrijeme. Ne želim to više nikad spominjati.” Pričvrstim mu zavoj, a onda ga pogledam u oči. „Ali, Ryle? Ako se bilo što slično ponovi... Ja ću znati da ovo danas nije bila samo nezgoda. Ostavit ću te bez razmišljanja.”

Zuri u mene dugo, obrva razdvojenih od žaljenja. Naginje se naprijed i pritisne usne o moje. „Lily, to se više nikada neće dogoditi. Kunem se. Ja nisam kao on. Znam da je to ono što misliš, ali ja ti se kunem...”

Odmahujem glavom jer želim da ušuti. Ne mogu podnijeti bol u njegovu glasu. „Znam da nisi kao moj otac”, kažem mu. „Samo... molim te, nemoj mi nikada više dati povoda da posumnjam u tebe. Molim te.”

On mi odmakne kosu s čela. „Lily, ti si mi najvažnija u životu. Želim biti uzrok tvoje sreće. A ne boli.” On me poljubi, a zatim ustane i nagne se nad mene, pritisnuvši led na moje lice. „Drži to ovdje oko deset minuta. Spriječit će oteklinu.”

Zamijenim njegovu ruku svojom. „Kamo ideš?”

On me poljubi u čelo i kaže: „Srediti nered koji sam napravio.” Provede sljedećih dvadeset minuta čisteći kuhinju. Čujem zvuk stakla koje pada u kantu za smeće, vino kako se izlijeva u sudoper. Odem u kupaonicu i na brzinu se otuširam da sperem njegovu krv sa sebe, a zatim promijenim plahte na svom krevetu. Kad je on konačno očistio cijelu kuhinju, dolazi u spavaću sobu s čašom. Dodaje mi je. „To je gazirani sok”, kaže. „Kofein će pomoći.”

Pijem sok i osjećam mjehuriće kako me šakljaju dok klize grlom. Zapravo je savršeno. Ispijem još nekoliko gutljaja i odložim sok na noćni ormarić. „I kako će to pomoći? S mamurlukom?”

Ryle klizne u krevet i navlači pokrivače na nas. Odmahuje glavom. „Ne, mislim da gazirani sok zapravo ne pomaže ni sa čim. Samo mi je mama običavala dati sok kad bih imao loš dan i uvijek bih se malo bolje osjećao.”

Smiješim se. „Pa, djelovalo je.”

Pomiluje mi rukom obraz i vidim mu u očima i prema načinu na koji me dodiruje da zaslužuje barem još jednu šansu. Osjećam da ukoliko ne pronađem način da mu oprostim, nekako ću njega okriviti za prijezir koji još uvijek osjećam prema svome ocu. *On nije ni nalik mome ocu.*

Ryle me voli. Nikad se nije izjasnio i rekao mi to, ali znam da me voli. I ja volim njega. Ono što se večeras dogodilo je nešto što se nikada više neće dogoditi, sigurna sam u to. Pogotovo sada kad vidim kako mu je strašno što me povrijedio.

Sva ljudska bića griješe. Ono što određuje karakter neke osobe nisu pogreške koje činimo, već to kako podnosimo te pogreške i pretvaramo ih u lekcije, umjesto u izgovore.

Ryleove oči nekako postanu još iskrenije i on se saginje i ljubi mi ruku. Smješta glavu na jastuk i mi samo ležimo ondje, zureći jedno u drugo, dijeleći tu neizgovorenu energiju koja popunjava sve rupe koje je ova noć ostavila u nama.

Nakon nekoliko minuta, on mi stisne ruku. „Lily”, kaže, pomilovavši palcem moj palac. „Ja sam zaljubljen u tebe.”

Osjećam njegove riječi u svakom dijelu svoga tijela. A kad prošapćem: „I ja tebe volim”, to je najveća gola istina koju sam mu ikad izrekla.

Poglavlje 15

Stižem u restoran s petnaest minuta zakašnjenja. Baš kad sam se večeras spremala zatvoriti cvjećarnicu, došla je mušterija naručiti cvijeće za pogreb. Nisam je mogla odbiti jer... nažalost... pogrebi su najbolja zarada cvjećara.

Ryle mi maše za stolom i ja se uputim ravno do njih, trudeći se da se ne osvrćem po restoranu. Ne želim vidjeti Atlasa. Dvaput sam ih pokušala nagovoriti da promijene restoran, ali Allysa je baš zapela da jedu ovdje nakon što joj je Ryle ispričao kako je bilo dobro.

Sjednem u separe, a Ryle se saginje i poljubi me u obraz. „Hej, moja curo.”

Allysa zastenje. „Bože, tako ste slatki da je to odvratno.” Smiješim se, a njezin se pogled odmah prikuje za rub moga oka. Danas ne izgleda tako loše kao što sam mislila da bi moglo, vjerojatno zato što me Ryle natjerao da držim led na oku. „O, Bože moj”, kaže Allysa. „Ryle mi je rekao što se sinoć dogodilo, ali nisam mislila da je bilo tako strašno.”

Pogledam Rylea pitajući se što joj je to rekao. *Istinu?* On se smiješi i kaže: „Maslinovog ulja bilo je posvuda. Kad se poskliznula, bilo je to tako graciozno da bi čovjek pomislio da je balerina.”

Laž.

No dobro. I ja bih učinila isto.

„Bilo je to prilično jadno”, kažem uz smijeh.

Večera se polako privodi kraju bez ikakvih problema. Od Atlasa ni traga, niti o razmišljanju o prethodnoj večeri, a i Ryle i ja izbjegavamo vino. Nakon što smo sve pojeli, naš konobar prilazi stolu. „Jeste li za desert?” pita.

Ja odmahnem glavom, ali Allysa podigne pogled. „Što nudite?”

I Marshall djeluje jednako zainteresirano. „Jedemo za dvoje, pa bismo bilo što s čokoladom”, kaže.

Konobar kimne, a kad ode, Allysa pogleda Marshalla. „Ova beba je trenutno veličine bubamare. Bolje ti je da sljedećih nekoliko mjeseci odustaneš od loših navika.”

Konobar donosi posebni jelovnik s desertima. „Glavni kuhar svim budućim majkama daruje desert na račun kuće”, kaže. „Čestitamo.”

„Stvarno?” kaže Allysa, podigavši pogled.

„Valjda se zato ovo mjesto zove Bib's”, kaže Marshall. „Glavni kuhar voli bebice.”

Pogledamo u jelovnik. „O, Bože”, kažem, gledajući što se sve nudi.

„Ovo je moj novi najdraži restoran”, kaže Allysa.

Izaberemo tri deserta za nas četvero i dok čekamo da ih konobar donese, raspravljamo o imenima za bebu.

„Ne dolazi u obzir”, kaže Allysa Marshallu. „Nećemo nazvati ovo dijete po državi.”

„Ali ja volim Nebrasku”, cvili Marshall. „Idaho?”

Allysa obuhvati glavu dlanovima. „Ovo će biti definitivna propast našeg braka.”

„Propast”, kaže Marshall. „To je zapravo dobro ime.”

Marshall za dlaku izbjegne smrt dolaskom deserta. Naš konobar stavlja komad čokoladne torte pred Allysu, a zatim se odmiče da napravi mjesta za konobara iza sebe koji drži druga dva deserta. Naš konobar pokaže na tipa koji stavlja naše deserte na stol i kaže: „Glavni kuhar bi želio osobno čestitati.”

„Kakva je bila večera?” pita nas glavni kuhar, gledajući Allysu i Marshalla.

Kad njegov pogled susretne moj, ja zračim nervozom. Atlas me pogleda u oči, a ja, bez razmišljanja, provalim: „Ti si *glavni kuhar?*”

Konobar se nagne prema Atlasu i kaže: „Glavni kuhar. Vlasnik. Ponekad konobar, ponekad perać posuđa. On je novi sinonim za svestranost.”

Nitko od prisutnih za našim stolom ne primijeti sljedećih pet sekundi, ali za mene se one odvijaju kao usporeni film.

Atlasov pogled padne na posjekotinu na momu oku.

Zatim na zavoj na Ryleovoj ruci.

Pa natrag na moje oko.

„Jako nam se sviđa vaš restoran”, kaže Allysa. „Nevjerojatno ste ga sredili.”

Atlas je ni ne pogleda. Vidim kako mu se grlo zgrčilo kad je gutnuo. Čeljust mu se stisne i on bez riječi ode.

Sranje.

Konobar pokušava pretjerano ljubaznim smiješkom prikriti Atlasov nagli odlazak. „Uživajte u desertu”, kaže i okrene se prema kuhinji.

„Bez veze”, reče Allysa. „Pronašli smo novi najdraži restoran, a glavni kuhar je šupak.”

Ryle se smije. „Da, ali šupci su najbolji kuhari. Sjetite se Gordona Ramsaya.”

„Imaš pravo”, kaže Marshall.

Stavim ruku na Ryleovo rame. „Toalet”, kažem mu.

On kima i izvlači se iz separea, a Marshall kaže: „A što je s Wolfgangom Pučkom? Mislite li da je i on šupak?”

Brzo koračam po sali, spuštene glave. Čim stignem u poznati hodnik, samo nastavim dalje istim tempom. Otvaram vrata ženskog zahoda, a zatim se okrenem i zaključam ih.

Sranje. Sranje, sranje, sranje.

Onaj pogled u njegovim očima. Stisnuta brada. Bijes na licu.

Laknulo mi je što je otišao, ali nisam sigurna da nas neće sačekati na parkiralištu spreman razbiti Rylea.

Udahnem kroz nos, izdahnem na usta, operem ruke, ponovim udah i izdah. Kad se malo smirim, obrišem ruke u ručnik.

Jednostavno ću se vratiti tamo i reći Ryleu da se ne osjećam dobro. Otići ćemo i nikad se više nećemo vratiti. Svi oni misle da je glavni kuhar šupak, pa će mi to biti izgovor.

Otključam vrata, ali ih ne otvorim. Vrata se počnu otvarati s druge strane, pa ja uzmaknem. Atlas ulazi u kupaonicu i zaključava vrata. Naslanja se leđima na vrata i zuri u mene, usredotočen na ranu kraj moga oka.

„Što se dogodilo?” pita.

Odmahujem glavom. „Ništa.”

Pogleda me ispod oka. Oči su mu još uvijek ledeno plave, ali sada gore od bijesa. „Lažeš, Lily.”

Uspijem se nekako nasmiješiti. „To je bila nezgoda.”

Atlas se smije, ali lice mu je smrtno ozbiljno. „Ostavi ga.”

Ostavi ga?

Isuse, on je sve sasvim pogrešno protumačio. Pridem mu korak bliže i odmahnem glavom. „Nije on takav, Atlase. Nije bilo tako. Ryle je dobar čovjek.”

On nakrivi glavu i malo je nagne naprijed. „Zanimljivo. Zvučiš isto kao tvoja majka.”

Njegove riječi zapeku. Istog časa posegnem rukom oko njega za vratima, ali on me zgrabi za zapešće. „*Ostavi ga, Lily.*”

Istrgnem ruku. Okrenem mu leđa i duboko udahnem. Polako izdahnem okrenuvši se opet prema njemu. „Ako se to uopće može usporediti, trenutno se više bojim tebe, nego što sam se *ikad* bojala njega.”

Atlas zastane nakon mojih riječi. Počne kimati, gotovo neprimjetno, no zatim izraženije dok se odmiče od vrata. „Stvarno nisam želio da se osjećaš neugodno.” Pokaže prema vratima. „Samo ti se pokušavam bar malo odužiti za svu tvoju brigu za mene.”

Zurim u njega na trenutak, ne znajući kako protumačiti njegove riječi. Još uvijek kipi iznutra, vidim to. Ali izvana je miran – sabran. Pušta me da odem. Ispružim ruku i otključam vrata, zatim ih otvorim.

Šokirano dahnem kad mi se pogled susretne s Ryleovim. Brzo pogledam preko ramena i vidim Atlasa koji stoji iza mene.

Ryleov je pogled sve zbunjeniji dok gleda čas mene, čas Atlasa. „Koji kurac, Lily?”

„Ryle.” Glas mi drhti. *Bože, ovo izgleda toliko gore nego što jest.*

Atlas me zaobiđe i okrene se prema vratima kuhinje, kao da Ryle za njega ni ne postoji. Ryleove su oči prilijepljene za Atlasova leđa. *Atlase, samo hodaj dalje.*

Točno u trenutku kad stigne do vrata kuhinje, Atlas zastane.

Ne, ne, ne. Hodaj dalje.

I u trenu, koji se pretvara u najgori mogući trenutak koji uopće mogu zamisliti, on se okreće, korača prema Ryleu i zgrabi ga za ovratnik košulje. Skoro u istom tom trenutku, Ryle odbaci Atlasa na suprotni zid. Atlas opet navali na Rylea, ovoga puta gurnuvši svoju podlakticu pod njegov vrat, prikovavši ga za zid.

„Pipni je još jednom i otrgnut ću ti tu jebenu ruku i ugurati ti je u grlo, ti bezvrijedni smrade!”

„Atlase, prestani!” vičem.

Atlas grubo pusti Rylea i ustukne, zakoračivši unatrag. Ryle teško diše, ne skida ubilački pogled s Atlasa. Zatim se usredotoči na mene. „Atlas?” Kaže njegovo ime kao da mu je poznato.

Zašto Ryle tako izgovara Atlasovo ime? Kao da sam mu ga već spominjala? Ja mu nikad nisam ništa rekla o Atlasu.

Čekaj.

Jesam.

One prve noći na krovu. To je bila jedna od mojih golih istina.

Ryle se nasmije u nevjerici i pokaže na Atlasa, ali ne skida pogled s mene. „Ovo je Atlas? Onaj beskućnik s kojim si se jebala iz *samilosti*?”

O, Bože.

Hodnik istog časa postane metež šaka i laktova i mojih urlika da prestanu. Dva konobara ulete kroz vrata iza mene i odmah ih razdvoje.

Gurnuti na suprotne zidove, strijeljaju jedan drugog pogledom i teško dišu. Ja nijednog od njih ne mogu ni pogledati.

Ne mogu pogledati Atlasa. Ne nakon ovoga što mu je Ryle upravo rekao. Također ne mogu pogledati ni Rylea jer je on sada vjerojatno uvjeren u najgore od najgoreg.

„Van!” viče Atlas, pokazujući na vrata, ali gledajući Rylea. „Gubi se iz mog restorana!”

Pogledam Rylea u oči kad se uputio van, bojeći se što ću vidjeti u njima. Ali ondje nema nimalo ljutnje.

Samo bol.

Mnogo boli.

Zastaje kao da mi nešto kani reći. Ali lice mu se samo zgrči od razočaranja i on se uputi natrag u restoran.

Konačno pogledam Atlasa i na njegovom licu vidim razočaranje. Prije nego mu uspijem objasniti Ryleove riječi, on se okrene i ode, nestavši kroz kuhinjska vrata.

Istog časa se okrenem i trčim za Ryleom. On uzima svoju jaknu iz separea i hoda prema izlazu ni ne pogledavši Allys i Marshalla.

Allysa me upitno gleda. Odmahujem glavom, grabeći svoju torbicu i kažem: „To je duga priča. Razgovarat ćemo sutra.”

Pratim Rylea van, a on hoda prema parkiralištu. Potrčim i dostignem ga upravo u trenutku kad on zastane i počne mlatarati po zraku.

„Nisam došao vlastitim jebenim autom!” više frustrirano.

Vadim ključeve iz torbice, on mi prilazi i uzima mi ih iz ruku. Ja ga opet pratim, ovoga puta do svog auta.

Ne znam što učiniti. Ne znam želi li on u ovom trenutku uopće razgovarati sa mnom. Upravo me vidio zaključanu u kupaonici s tipom u kojeg sam nekad bila zaljubljena. A onda ga odjednom taj tip napadne bez ikakva razloga.

Bože, ovo je tako loše.

Kad stignem do auta, on se uputi prema vozačevim vratima. Pokazuje na suvozačko sjedište i kaže: „Lily, ulazi u auto.”

Dok se vozimo, on mi se cijelim putem nijednom ne obrati. Ja mu se jednom obratim imenom, ali on samo odmahne glavom kao da još nije spreman čuti moje objašnjenje. Kad parkiramo u mojoj garaži, on izađe iz auta čim ga ugasi, kao da ne može dovoljno brzo pobjeći od mene.

Dok izlazim iz auta, on nervozno korača dužinom auta. „Ryle, nije bilo tako kako je izgledalo. Kunem se.”

On zastane, a kad me pogleda, moje srce se stisne. Toliko je boli u njegovim očima, a to uopće nije potrebno. Sve je to samo glupi nespোরазум.

„Ja to nisam želio, Lily”, kaže. „Ja nisam želio vezu. Nisam želio stres u životu.”

Koliko god mu je teško zbog onog što misli da je vidio, njegove riječi me ipak razljute. „Dobro, onda *odi!*”

„Što?”

Podignem ruke u očaju. „Ryle, ja ti ne želim biti teret! Žao mi je što ti je moja nazočnost u tvome životu tako *nepodnošljiva!*”

On zakorači naprijed. „Lily, ja to uopće nisam ni pomislio.” Podigne ruke frustrirano, a zatim prođe pokraj mene. Nasloni se na moj auto i prekriži ruke na prsima. Nastupi duga tišina dok čekam što ima reći. Glava mu je pognuta, ali malo je podigne, pogledavši me.

„Gola istina, Lily. Samo to sada želim od tebe. Možeš li mi to, molim te, dati?”

Kimam.

„Jesi li znala da on radi ondje?”

Napućim usne i ovijem ruku oko prsa, uhvativši se za lakat. „Da. Zato nisam željela ići u taj restoran. Nisam htjela naletjeti na njega.”

Čini se da je moj odgovor malo umanjio njegovu napetost. Prijeđe dlanom niz svoje lice. „Jesi li mu rekla što se sinoć dogodilo? Jesi li mu rekla za našu svađu?”

Priđem mu korak bliže i odlučno odmahnem glavom. „Ne. Pretpostavio je. Vidio je moje oko i tvoju ruku i samo je pretpostavio.”

On teško uzdahne i nasloni glavu na auto te se zapilji u krov. Izgleda kao da mu je previše bolno i izgovoriti sljedeće pitanje.

„Zašto si bila sama s njim u kupaonici?”

Ja mu priđem još korak bliže. „Slijedio me onamo. Ryle, ja ne znam ništa o njemu sada. Nisam znala ni da je vlasnik tog restorana, mislila sam da je samo konobar. On više nije dio moga života, kunem se. On samo...”

Prekrižim ruke i utišam glas. „Oboje smo odrasli sa zlostavljačima. Vidio je moje lice i tvoju ruku... i samo se zabrinuo za mene. To je sve.”

Ryle podiže dlan i prekriva njime usta. Čujem kako zrak struji kroz njegove prste dok izdiše. Uspravi se, dopuštajući si malu stanku da probavi ovo što sam upravo rekla.

„Sad sam ja na redu”, kaže.

Odgurne se od auta i napravi ona tri koraka prema meni koja su nas dosad razdvajala. Stavlja oba dlana na moje obraze i gleda me ravno u oči. „Ako ne želiš biti sa mnom... molim te, reci mi to odmah. Zato što kad sam te vidio s njim... ta *bol*. Nikad to više ne želim osjetiti. A ako to sada tako boli, užasavam se pomisliti što bi mi to moglo učiniti za godinu dana.”

Osjećam kako mi suze počinju curiti niz obraze. Stavljam ruke na njegove i odmahujem glavom. „Ryle, ne želim nikog drugog. Želim samo tebe.

Natjerao se na najtužniji smiješak koji sam ikad vidjela na ljudskom biću. Privlači me k sebi i samo me drži tako. Ovijem ruke oko njega što čvršće mogu kad on pritisne usne na moj obraz.

„Volim te, Lily. *Bože*, kako te volim.”

Čvrsto ga stisnem i poljubim u rame. „I ja tebe volim.”

Zatvorim oči i poželim da mogu izbrisati ova cijela dva zadnja dana.

Atlas nema pravo u vezi s Ryleom.

Samo želim da *Atlas* zna da nema pravo.

Poglavlje 16

„Mislim... ne želim biti sebična, ali, Lily, ti nisi ni kušala desert.”
Allysa zastenje. „Oh, bio je *taaaako* dobar.”

„Mi više nikad ne idemo tamo”, kažem joj.

Ona udari nogom o pod poput malog djeteta. „Ali...”

„Nema šanse. Moramo poštovati osjećaje tvoga brata.”

Ona prekriži ruke na prsima. „Znam, znam. Zašto su ti kad si bila tinejdžerica hormoni tako podivljali da si se morala zaljubiti u najboljeg kuhara u Bostonu?”

„On tada nije bio kuhar.”

„Nema veze”, kaže ona. Izlazi iz mog ureda i zatvara vrata.

Mobitel mi se oglasi porukom.

Ryle: 5 sati gotovo. Još 5 do kraja. Dosad je sve u redu. Ruka je super.

Odahnem. Nisam bila sigurna da će danas biti sposoban za operaciju, ali znajući kako joj se radovao, sretna sam zbog njega.

Ja: Najmirnije ruke u cijelom Bostonu.

Otvaram laptop i provjeravam poštu. Prvo što ugledam je upit iz Boston Globea. Otvaram poruku i ona je od neke novinarke koja želi napisati reportažu o našoj cvjećarnici. Cerim se kao idiot i počnem joj pisati odgovor kad Allysa pokuca na vrata. Otvara ih i proviri unutra.

„Hej”, kaže.

„Hej”, uzvratim ja njoj.

Kucka prstima po vratima. „Sjećaš se kako si mi prije pet minuta rekla da nikad više ne smijem ići u Bib’s jer nije fer prema Ryleu to što je vlasnik dečko kojeg si voljela kad si bila tinejdžerica?”

Naslonim se umorno na stolac. „Allysa, što želiš od mene?”

Ona nabere nos i kaže: „Ako nije fer da mi idemo tamo zbog vlasnika, kako je fer da taj vlasnik dođe ovamo?”

Što?

Zatvorim laptop i ustanem. „Zašto to govoriš? On je tu?”

Ona kimne i uđe u moj ured, zatvorivši za sobom vrata. „Da, tu je. Pitao je za tebe. Ja znam da si ti s mojim bratom i da sam ja trudna, ali možemo li se, molim te, barem samo malo u tišini diviti tom muškom savršenstvu?”

Sanjivo se nasmiješi, a ja zakolutam očima.

„Allysa.”

„Ali te oči.” Ona otvara vrata i izlazi van. Slijedim je i ugledam Atlasa. „Evo je, tu je”, kaže Allysa. „Želite li skinuti kaput?”

Kod nas nitko ne skida kapute.

Atlas pogleda gore u trenutku kad ja izađem iz ureda. Pogled mu skrene na Allysu i on odmahne glavom. „Ne, hvala vam. Neću dugo.”

Allysa se nasloni na pult i smjesti bradu na ruke. „Ostanite koliko god želite. Zapravo, tražite li možda dodatni posao? Lily treba zaposliti još ljudi, a mi bismo nekoga tko može podići stvarno teške stvari. Treba biti i jako fleksibilan. Ima puno saginjanja.”

Pogledam Allysu ispod oka i bez glasa izgovorim: „Dosta.”

Ona nevino slegne ramenima. Držim vrata otvorenima za Atlasa, ali izbjegnem ga pogledati dok prolazi kraj mene. Muči me strašan osjećaj krivnje zbog onog što se sinoć dogodilo, ali također sam i strašno ljuta.

Zaobilazim stol i spustim se u svoju uredsku fotelju, spremna na svađu. Ali kad ga pogledam, naglo zatvorim usta.

On se smiješi. Mahne rukom naokolo dok sjeda nasuprot meni. „Lily, ovo je nevjerojatno.”

Zastanem. „Hvala ti.”

I dalje mi se smiješi, kao da je ponosan na mene. Zatim stavlja između nas na stol neku vrećicu i gurne ju prema meni. „To je dar”, kaže. „Možeš ga kasnije otvoriti.”

Zašto mi kupuje darove? On ima djevojku. Ja imam dečka. Naša prošlost već mi je u sadašnjosti uzrokovala dovoljno problema. Nikako mi ne trebaju darovi koji će to potencirati.

„Atlase, zašto mi kupuješ darove?”

On se nasloni na naslon stolca i prekriži ruke na prsima. „Kupio sam to prije tri godine. Čuvao sam to nadajući se da ću možda jednom naletjeti na tebe.”

Obzirni Atlas. Nije se promijenio. Kvrugu.

Podignem dar i stavim ga na pod iza svog stola. Pokušavam smiriti malo napetosti koju osjećam, ali to je stvarno teško kad me sve u vezi s njim čini tako silno napetom.

„Došao sam se ispričati”, kaže.

Odmahnem rukom na njegovu ispriku, dajući mu do znanja da nije potrebna. „U redu je. To je bio samo nesporazum. Ryle je u redu.”

On se nasmije ispod glasa. „Ne ispričavam se zato”, kaže on. „Nikad se ne bih ispričao zato što te branim.”

„Nisi me branio”, kažem. „Nije se imalo što braniti.”

On nakrivi glavu, gledajući me istim onim pogledom od sinoć. Onim koji mi daje do znanja kako je razočaran mnome. Zapeče me duboko u želucu.

Nakašljem se. „A zašto se onda ispričavaš?”

On neko vrijeme šuti. Kontemplira. „Želio sam se ispričati za to što sam rekao da zvučiš isto kao tvoja majka. To je bilo uvredljivo. I žao mi je.”

Ne znam zašto mi se uvijek plače kad sam blizu njega. Kad razmišljam o njemu. Kad čitam o njemu. Čini se da su moje emocije nekako još uvijek povezane s njim i ne mogu shvatiti kako raskinuti te veze.

Pogled mu se spusti na moj stol. Pruža ruku i uzima tri stvari. Olovku. Samoljepivi papirić. Moj mobitel.

Piše nešto na papirić, a zatim počne rastavljati moj mobitel. Skine masku i stavlja papirić između tijela mobitela i maske, a zatim opet navuče masku. Gurne mi mobitel natrag preko stola. Pogledam mobitel, a zatim njega. On ustane i baci olovku na moj stol.

„To je broj mog mobitela. Drži ga tamo skrivenog ako ti slučajno zatreba.”

Stresem se na tu gestu. *Nepotrebnu* gestu. „Neće mi zatrebati.” „Nadam se da neće.” On se uputi do vrata i pritisne kvaku. Znam da mi je to jedina prilika da kažem što moram reći prije nego što on zauvijek nestane iz moga života.

„Atlase, čekaj.”

Ustanem tako brzo da mi uredska fotelja odleti na drugi kraj prostorije i udari u zid. On se okrene napola i pogleda me.

„Ono što ti je Ryle sinoć rekao? Ja nikad...” Stavim ruku koja mi drhti na vrat. Osjećam kako mi srce snažno udara u grlu. „Ja mu to nikad nisam rekla. Bio je povrijeđen i uzrujan i pogrešno je protumačio priču koju sam mu davno ispričala.”

Kut Atlasovih usta se tržne, a nisam sigurna pokušava li on to suspregnuti smiješak ili mrštenje. Pogleda me ravno u oči. „Vjeruj mi, Lily. Znam da to nije bila ševa iz *samilosti*. Bio sam tamo.”

On izlazi kroz vrata, a njegove riječi me obore natrag na moju fotelju.

Samo... fotelja više nije tamo. Ona je još uvijek na drugom kraju moga ureda, a ja sam sada na podu.

Allysa dojuri unutra, a ja ležim na leđima iza svoga stola. „Lily?” Trči oko stola i stane iznad mene. „Jesi li dobro?”

Podignem palac. „Dobro sam. Samo sam promašila fotelju.”

Allysa ispruži ruku i pomogne mi podići se na noge. „O čemu se to tu radilo?”

Pogledam na vrata dok vraćam svoju fotelju na mjesto. Sjedam i pogledam na svoj mobitel. „Ni o čemu. Samo se ispričao.”

Allysa čeznutljivo uzdahne i pogleda na vrata. „To znači da on ne želi posao?”

Moram joj čestitati. Čak i kad sam usred emocionalnog košmara, ona me zna nasmijati. „Vrati se na posao prije nego ti smanjim plaću.”

Ona se nasmije i okrene se da ode. Kuckam olovkom o stol, a onda kažem: „Allysa, čekaj.”

„Znam”, presječe me. „Ryle ne treba znati o ovom posjetu. Ne moraš mi to govoriti.”

Nasmiješim se. „Hvala ti.”

Ona zatvori vrata.

Ja pružim ruku dolje i uzmem vrećicu sa svojim tri godine starim darom. Izvadim ga i odmah zaključim da se radi o knjizi, omotanoj tankim papirom. Poderem papir i zavalim se u svoju fotelju.

Na naslovnici je slika Ellen DeGeneres. Naslov je *Ozbiljno... Šalim se*. Smijem se i zatim otvaram knjigu, šokirano tiho uzdahnuvši kad vidim da je potpisana. Prijeđem prstima preko riječi posvete.

Lily,

Atlas kaže da samo plivaš dalje.

– Ellen DeGeneres.

Prijeđem prstom po njezinom potpisu. Zatim spustim knjigu na stol, pritisnem čelo na nju, i teško uzdahnem.

Poglavlje 17

Kad stignem doma, prošlo je sedam sati. Ryle je nazvao prije jedan sat i rekao da večeras neće doći k meni. Ono krano-pano (ne sjećam se one njegove komplicirane riječi) razdvajanje bilo je uspješno, ali ostat će u bolnici tijekom noći kako bi se uvjerio da nema nikakvih komplikacija.

Ulazim u svoj tihi stan. Presvlačim se u svoju tihu pidžamu. Jedem tihi sendvič. A onda legnem u svoju tihu spavaću sobu i otvorim svoju tihu novu knjigu, nadajući se da može utišati moje emocije.

I tako je i bilo, tri sata i veći dio knjige poslije, sve emocije iz zadnjih nekoliko dana polako počnu sipiti iz mene. Stavim oznaku na stranicu na kojoj sam stala i zatvorim knjigu.

Zurim u nju dugo. Razmišljam o Ryleu. Razmišljam o Atlasu. Razmišljam o tome da katkad, bez obzira na to koliko si uvjeren u to kako će ti se život okrenuti u nekom smjeru, sve te sigurnosti nestane običnom promjenom plime.

Uzimam knjigu koju mi je Atlas kupio i stavljam je u ormar sa svojim dnevnicima. Zatim uzmem jedan dnevnik koji je ispunjen sjećanjima na njega. I znam da je konačno vrijeme da pročitam zadnje stranice koje sam napisala. Tada mogu zauvijek zatvoriti tu knjigu.

Draga Ellen,

Uglavnom sam sretna što ti ni ne znaš da postojim i što ti nikad nisam poslala nijedno od ovih pisama koje sam ti napisala.

Ali ponekad, pogotovo večeras, poželim da znaš. Samo trebam nekome ispričati sve što osjećam. Prošlo je šest mjeseci otkad sam zadnji put vidjela Atlasa, i iskreno, ne znam gdje je ni kako mu je. Toliko se toga dogodilo od zadnjeg pisma koje sam ti napisala, kad se

Atlas preselio u Boston. Mislila sam da ga otad neću dugo vidjeti, ali nije bilo tako.

Vidjela sam ga opet nakon što je otišao, nakon nekoliko tjedana. Bio je to moj šesnaesti rođendan, a kad se on pojavio, bio je to apsolutno najbolji dan u mom životu.

A onda apsolutno najgori.

Dotad je prošlo točno četrdeset dva dana otkad je Atlas bio otišao u Boston. Brojala sam dane kao da će to nekako pomoći. Bila sam tako depresivna, Ellen. I još sam uvijek. Ljudi kažu da tinejdžeri ne znaju voljeti kao odrasle osobe. Donekle vjerujem u to, ali ja nisam odrasla pa ovo nemam s čime usporediti. Sigurna sam da ima više sadržaja u ljubavi dvoje odraslih nego u ljubavi dvoje tinejdžera. Vjerojatno ima više zrelosti, više poštovanja, više odgovornosti. Ali bez obzira na to koliko različit sadržaj ljubavi može biti u različitoj dobi u životu neke osobe, znam da ljubav meni ipak ima istu težinu. Osjećaš tu težinu na ramenima, i u želucu i u srcu, bez obzira na to koliko imaš godina. A moji osjećaji za Atlasa su teški. Svaku noć zaspim plačući i šapćem: „Samo plivaj dalje.” Ali teško je plivati kad se osjećaš kao da si usidren u vodi.

A sad kad bolje razmislim o tome, ja vjerojatno na neki način proživljavam različite stadije žalovanja. Odbijanje, ljutnju, pregovaranje, depresiju i prihvatanje. Te večeri na svoj šesnaesti rođendan, bila sam u stadiju duboke depresije. Majka mi je pokušala uljepšati dan. Kupila mi je potrepštine za vrt, ispekla omiljenu tortu i nas dvije smo otišle van na večeru. Ali kad sam se te večeri uvukla u krevet, nisam mogla otresti tugu.

Plakala sam kad sam čula kuckanje po svom prozoru. Isprva sam pomislila da je počela kiša. Ali onda sam čula njegov glas. Skočila sam iz kreveta i potrčala do prozora, dok mi je srce histerično lupalo. On

je stajao ondje u mraku, smiješio mi se. Podigla sam prozor i pomogla mu ući unutra, a on me zagrlio i držao me dugo tako dok sam plakala.

Tako je divno mirisao. Osjetila sam kad me zagrlio da je u samo šest tjedana koliko se nismo vidjeli nabacio nešto toliko potrebnih kila. Odmaknuo se i obrisao mi suze s obraza. „Lily, zašto plačeš?”

Bilo me tako sram što plačem. Jako sam puno plakala tog mjeseca – vjerojatno više nego u bilo kojem drugom mjesecu svoga života. Vjerojatno su to samo bili hormoni jer sam tinejdžerica, pomiješani sa stresom zbog toga kako se moj otac odnosi prema mojoj majci, a zatim zbog toga što sam morala reći Atlasu zbogom.

Zgrabila sam neku košulju s poda i obrisala oči, a onda smo sjeli na krevet. Privukao me na svoja prsa i naslonio se na uzglavlje.

„Što radiš ovdje?” upitala sam ga.

„Rođendan ti je”, rekao je.” I ti si još uvijek moja najdraža osoba. I nedostaješ mi.”

Vjerojatno nije bilo više od deset sati kad je došao, ali toliko smo razgovarali, sjećam se da je već prošla ponoć kad sam pogledala na sat. Ne sjećam se ni o čemu smo razgovarali, ali se sjećam kako sam se osjećala. Djelovao je tako sretno, a u očima mu je bilo neko svjetlo koje dotad nisam vidjela. Kao da je napokon pronašao svoj dom.

Rekao je da mi želi reći nešto i njegov glas je postao ozbiljan. Namjestio me na krevetu tako da sam mu zajahala krilo, jer je želio da ga gledam u oči kad mi to bude govorio. Razmišljala sam da će mi možda reći da ima djevojku ili da odlazi u vojsku prije nego što je planirao. Ali ono što je rekao potpuno me šokiralo.

Rekao je da one prve noći kad je otišao u onu staru kuću, nije tamo otišao zato što je trebao mjesto gdje će boraviti.

Otišao se tamo ubiti.

Ruke su mi poletjele na usta, zato što nisam imala pojma kako je njemu bilo loše. Tako loše da više nije želio živjeti.

„Lily, nadam se da nikada nećeš iskusiti kako je to osjećati se tako osamljeno.”

Nastavio je pričati kako je one prve noći sjedio na podu dnevne sobe držeći britvicu na svom zapešću. Baš kad se spremao to učiniti, upalilo se svjetlo u mojoj spavaćoj sobi. „Ti si stajala ondje kao anđeo, osvijetljena iz pozadine rajskom svjetlošću”, rekao je. „Nisam mogao skinuti pogled s tebe.”

Promatrao me neko vrijeme kako hodam po svojoj sobi. Gledao me kako ležim na krevetu i pišem svoj dnevnik. I onda je odložio britvicu jer je rekao da je prošlo mjesec dana otkad mu je život pružio bilo kakav osjećaj, ogledajući mene, vratio mu je malo osjećaja.

Onda sam mu nakon dan ili dva odnijela hranu i stavila je na njegov stražnji trijem. Pretpostavljam da znaš ostatak te priče.

„Spasila si mi život, Lily”, rekao mi je. „A nisi to ni znala.”

Nagnuo se naprijed i poljubio ono mjesto između moga ramena i vrata koji je uvijek ljubio. Sviđalo mi se što je to opet učinio. Ne sviđa mi se puno toga na mom tijelu, ali taj dio na ključnoj kosti postao mi je moj najdraži dio mene.

Primio me je za obje ruke i rekao da odlazi u vojsku prije nego što je planirao, ali da nije mogao otići prije nego mi kaže hvala. Rekao mi je da ga neće biti četiri godine i da nikako ne želi da budem šesnaestogodišnjakinja koja ne živi svoj život zbog dečka kojeg nikada ne vidi ni ne čuje.

Kad je rekao sljedeće rečenice, njegove su plave oči malo zasuzile, a onda su se opet razbistrile. Rekao je: „Lily. Život je čudan. Imamo samo određeni broj godina koje možemo proživjeti pa moramo učiniti sve da te godine budu ispunjene onoliko koliko najviše mogu. Ne

smijemo gubiti vrijeme na ono što se možda može jednom dogoditi, ili možda nikad.”

Znam što mi je govorio. Da odlazi u vojsku i da ne želi da ga čekam dok ga nema. On zapravo nije prekidao sa mnom jer mi nikad nismo zapravo ni bili zajedno. Bili smo samo dvoje ljudi koji su pomagali jedno drugom kad je trebalo i čija su se srca pritom spojila.

Teško je kad te pusti netko tko te zapravo nikad posve nije ni uhvatio. Sve ovo vrijeme koje smo proveli zajedno, mislim da smo nekako znali da to nije vječno. Ne znam zašto, jer ja sam ga lako mogla voljeti baš tako. Mislim da bi možda pod normalnim okolnostima, da smo bili zajedno kao tipični tinejdžeri i da je on imao prosječan život i dom, mi mogli biti takav par. Onaj kojem sve u ljubavi ide lako i nikad ne iskusi život u koji se ponekad umiješa okrutnost.

Nisam ga te večeri ni pokušavala nagovoriti da se predomisli. Osjećam da imamo takvu vrstu povezanosti da je ni pakleni oganj ne može prekinuti. Osjećam da on može otići u vojsku, a ja ću provesti svoje tinejdžerske godine, a zatim će, kad za to dođe vrijeme, sve sjesti na svoje mjesto.

„Obećat ću ti nešto”, rekao je. „Kad moj život bude dovoljno dobar da ti budeš dio njega, potražiti ću te. Ali ne želim da me čekaš, zato što se to možda nikada neće dogoditi.”

Nije mi se sviđalo to obećanje, zato što je to značilo jedno od dvoje. Ili je mislio da neće izaći živ iz vojske, ili nije mislio da će njegov život ikada biti dovoljno dobar za mene.

Njegov je život već bio dovoljno dobar za mene, ali kimnula sam i prisilila se na smijeshak. „Ako se ne vratiš po mene, doći ću ja po tebe. A to neće biti lijep prizor, Atlase Corrigane.”

On se nasmije na moju prijetnju. „Dobro, barem ti me neće biti teško pronaći. Točno znaš gdje ću biti.”

Nasmiješim se. „Tamo gdje je sve bolje.”

I on se meni nasmiješi. „U Bostonu.”

A onda me poljubio.

Ellen, znam da si odrasla osoba i znaš sve o tome što slijedi, ali mi je ipak neugodno ispričati što se događalo sljedećih nekoliko sati. Recimo samo da smo se puno ljubili. I puno smo se smijali. I puno smo se voljeli. Oboje smo puno disali. Puno. I oboje smo morali pokriti usta i biti tihi i mirni koliko god možemo, da nas ne bi uhvatili.

Kad smo završili, držao me uza se, kožom na kožu, rukom na srcu. Poljubio me i pogledao ravno u oči.

„Volim te, Lily. Sve što jesi. Volim te.”

Znam da se mnogi razbacuju tim riječima, pogotovo tinejdžeri. Često prerano i nezasluženo. Ali kad mi ih je on rekao, znala sam da to ne govori kao da je Zaljubljen u mene. Nije to bila ta vrsta „Volim te”.

Zamisli sve ljude koje si upoznala u životu. Ima ih tako mnogo. Dolaze u valovima, nadiru i povlače se s plimom. Neki valovi su mnogo veći i imaju više utjecaja od drugih. Ponekad ti valovi donesu sa sobom stvari iz dubine mora i ostave ih razbacane po obali. Otiske na pijesku koji dokazuju da su jednom bili ondje, dugo nakon što se plima povukla.

To je meni govorio Atlas kad je rekao „Volim te.” Govorio mi je da sam ja najveći val na koji je naišao u svom životu. I dovela sam toliko toga sa sobom da će moji otisci zauvijek biti ondje, čak i kad se plima povuče.

Nakon što mi je rekao da me voli, rekao mi je da ima rođendanski dar za mene. Izvukao je malu smeđu vrećicu. „Nije puno, ali samo si to mogu priuštiti.”

Otvorila sam vrećicu i izvukla najbolji dar koji sam dobila u životu. Bio je to magnet s natpisom „Boston” na vrhu. Na dnu je sitnim slovima bilo napisano: „Gdje je sve bolje.” Rekla sam mu da ću ga zauvijek čuvati, i da ću svaki put kad ga pogledam misliti na njega.

Kad sam počinjala ovo pismo, rekla sam da je moj šesnaesti rođendan bio jedan od najboljih dana u mom životu. Zato što je, do te sekunde, i bio.

Ali sljedećih nekoliko minuta nije.

Prije Atlasovog večerašnjeg dolaska nisam zaključala vrata svoje sobe jer ga nisam očekivala. Moj otac je čuo da s nekim razgovaram, a kad je otvorio moja vrata i ugledao Atlasa sa mnom u krevetu, bio je bjesniji nego što sam ga ikad vidjela. A Atlas je bio u nepovoljnom položaju jer je bio sasvim nespreman na ono što je uslijedilo.

Dok živim neću zaboraviti taj trenutak. Kako sam bila sasvim bespomoćna kad je moj otac navalio na njega s bejzbolskom palicom. Taj zvuk kosti koje se lome bio je jedino što se probijalo kroz moje vriskove.

Još uvijek ne znam tko je pozvao policiju. Sigurna sam da je to bila moja majka, ali otad je prošlo šest mjeseci, a nas dvije još nismo razgovarale o toj noći. Kad je policija stigla u moju spavaću sobu i odvela moga oca s njega, ja opće nisam prepoznala Atlasa, bio je tako strašno krvav.

Bila sam histerična.

Histerična.

Ne samo da su morali Atlasa odvesti u kolima hitne pomoći, trebali su pozvati hitnu pomoć i za mene jer nisam mogla disati. To je bio prvi i jedini napad panike u mom životu.

Nitko mi nije želio reći gdje je on i je li uopće dobro. Mog oca nisu ni uhitili za to što je učinio. Pročulo se da je Atlas bio boravio u onoj staroj kući i da je beskućnik. Mog oca su hvalili za njegov junački čin – spašavanje njegove male djevojčice od beskućnika koji ju je izmanipulirao i naveo na seks.

Moj otac je rekao da sam osramotila cijelu obitelj dajući gradu povoda za tračeve. I kažem ti, još uvijek me tračaju. Čula sam danas Katie kako u busu govori nekome da me pokušavala upozoriti na Atlasa. Rekla je da je shvatila da je loš istog trenutka kad ga je prvi put vidjela. A to je sranje. Da je Atlas bio sa mnom u busu, vjerojatno bi držala jezik za zubima i ponašala se zrelije kao što me on učio da budem. Ali ja sam bila tako ljuta da sam se okrenula i rekla Katie da ide k vragu. Rekla sam joj da je Atlas bolji čovjek nego što će ona ikada biti, i iako ju čujem da kaže još jednu lošu stvar o njemu, požalit će to.

Ona je samo zakolutala očima i rekla: „Isuse, Lily. Zar ti je isprao mozak? On je prljavi, prijetvorni beskućnik koji se vjerojatno drogira. Iskoristio te za hranu i seks i ti sada njega braniš?”

Imala je sreće da je baš u tom trenutku bus stao pred mojom kućom. Zgrabila sam svoj ruksak i izašla iz busa, a onda ušla unutra i tri sata plakala u svojoj sobi. Sad me boli glava, ali znam da ću se bolje osjećati ako to konačno sve istresem na papir. Punih sam šest mjeseci izbjegavala napisati ovo pismo.

Bez uvrede, Ellen, ali glava me još uvijek boli. A i srce. Možda čak i više sada nego jučer. Ovo pismo nije nimalo pomoglo.

Mislim da ću za neko vrijeme uzeti stanku od pisanja ovih pisama tebi. Pisanje tih pisama me podsjeća na njega, a to me previše

boli. Dok se on ne vrati po mene, ja ću se samo pretvarati da sam dobro. Pretvarat ću se da plivam, kad zapravo samo plutam. Jedva držim glavu iznad vode.

– Lily

Okrenem sljedeću stranicu, no ona je prazna. Ovo je bilo zadnje pismo koje sam napisala Ellen.

Također više nikad nisam čula ni vidjela Atlasa, ali zapravo ga nikad nisam krivila za to. On je skoro umro od ruku moga oca. Nema tu mnogo mjesta za oprost.

Znam da je preživio i da je dobro, zato što tijekom godina nisam mogla odoljeti znatiželji pa sam potražila što se može naći o njemu na internetu. No nije bilo mnogo toga. Međutim, bilo je dovoljno da saznam da je preživio i da je u vojsci.

Ali ipak ga nikako nisam mogla izbaciti iz glave. Vrijeme je malo zaliječilo rane, no ponekad vidim nešto što me podsjeti na njega i odmah se rastužim. Tek kad sam provela nekoliko godina na fakultetu i izlazila s nekim drugim, shvatila sam da Atlas možda ne bi trebao biti sav moj život. Možda je on trebao biti samo jedan njegov dio.

Možda ljubav nije nešto što dolazi u punom krugu. Ona nadire i povlači se, ulazi i izlazi, baš kao i ljudi u našim životima.

Jedne noći na fakultetu, kad sam se osjećala posebno usamljenom, otišla sam sama u studio za tetoviranje i dala istetovirati srce na mjestu na kojem me običavao ljubiti. To je malo srce, veličine otiska palca, i izgleda baš kao ono srce koje mi je izrezbario iz hrastova stabla. Nije sasvim zatvoreno na vrhu i pitam se je li Atlas namjerno izrezbario takvo srce. Zato što se moje srce tako osjeća svaki put kad pomislim na njega. Osjeća se kao da je na njemu mala rupa kroz koju ispušta sav zrak.

Na kraju sam se nakon fakulteta preselila u Boston, ne nužno zato što sam se nadala da ću ga pronaći, već zato što sam se sama morala uvjeriti je li Boston uistinu bolji. Za Plethoru me nije vezalo ništa, a željela sam otići što dalje od svoga oca. Iako je bio bolestan i nije više mogao nauditi mojoj majci, nekako sam i dalje imala želju pobjeći što dalje od države Maine, pa sam točno to i učinila.

Vidjevši Atlasa u njegovom restoranu po prvi put ispunilo me tolikim emocijama koje nisam znala probaviti. Bilo mi je drago da je dobro. Bila sam sretna što izgleda zdravo. Ali lagala bih kad bih rekla da mi srce nije malo slomljeno jer me nije pokušao pronaći kao što je obećao.

Ja ga volim. Još uvijek ga volim i uvijek ću ga voljeti. On je bio ogromni val koji je ostavio mnogo otisaka na mom životu i osjećat ću težinu te ljubavi dok ne umrem. To sam prihvatila.

Ali situacija je sada drukčija. Nakon što je danas otišao iz mog ureda, dugo sam i ozbiljno razmišljala o nama. Mislim da su naši životi sada na točki na kojoj bi trebali biti. Ja imam Rylea. Atlas ima svoju djevojku. Oboje imamo karijere koje smo oduvijek željeli. Samo zato što nismo završili na istom valu, ne znači da još uvijek nismo dio istog oceana.

Veza s Ryleom je još uvijek prilično nova, ali osjećam s njim istu dubinu koju sam nekoć osjećala s Atlasom. On me voli baš kao što me Atlas volio. I znam da bi Atlas, ako bi ga imao priliku upoznati, to uvidio i da bi bio sretan zbog mene.

Ponekad se pojavi neki neočekivani val, uvuče vas i odbija vas ispljunuti. Ryle je moj neočekivani plimni val, a u ovom trenutku ja klizim njegovom predivnom površinom.

II. DIO

Poglavlje 18

„O, Bože. Mislim da ću se ispovraćati.”

Ryle stavlja palac pod moju bradu i naginje mi lice prema sebi. Ceri mi se. „Bit ćeš dobro. Prestani šiziti.”

Protresem ruke i poskakujem nervozno u dizalu. „Ne mogu si pomoći”, kažem. „Sve što ste mi ti i Allysa ispričali o tvojoj majci stvara mi takvu nervozu.” Oči mi se razrogače, a ruka mi poleti na usta. „O, Bože, Ryle. Što ako me počne ispitivati o *Isusu*? Ja ne idem u crkvu. Mislim, čitala sam Bibliju u djetinjstvu, ali ne znam odgovore na nikakva kviz pitanja o Bibliji.”

On se sad stvarno smije. Povlači me k sebi i ljubi me u obrazi. „Ona neće govoriti o *Isusu*. Ona te već voli zbog svega što sam joj ispričao o tebi. Samo budi onakva kakva jesi, Lily.”

Počnem kimati. „Da budem kakva jesam. Dobro. Mislim da se mogu jednu večer pretvarati da sam onakva kakva jesam. Točno?”

Vrata se otvaraju i on me prati iz dizala prema Allysinom stanu. Čudno ga je gledati kako kuca, ali tehnički, on valjda više ne živi ovdje. Tijekom proteklih nekoliko mjeseci, jednostavno je polako počeo živjeti sa mnom. Sva njegova odjeća je u mom stanu. Njegova kozmetika. Prošlog tjedna je čak objesio u našoj spavaćoj sobi onu smiješnu mutnu fotografiju mene i nakon toga se stvarno može službeno proglasiti da živimo zajedno.

„Zna li ona da mi živimo zajedno?” pitam ga. „Je li to njoj u redu? Mislim, nismo vjenčani. Ona ide svaku nedjelju u crkvu. Joj, ne, Ryle! Što ako tvoja mama misli da sam blasfemična kurva?”

Ryle kimne glavom prema vratima stana, ja se okrenem i vidim njegovu majku kako stoji na vratima, šokirana lica.

„Majko”, kaže Ryle. „Upoznaj Lily. Moju blasfemičnu kurvu.”

O, Bože dragi.

Njegova majka pruži ruke prema meni i povuče me u zagrljaj, a njezin smijeh je sve što mi treba da preživim ovaj trenutak. „Lily!” kaže, odmaknuvši me na dužinu ruku tako da me može dobro pogledati. „Dušo, ja ne mislim da si ti blasfemična kurva. Ti si anđeo za kojeg smo se zadnjih deset godina molili, nadali se da će sletjeti u Ryleovo krilo!”

Uvede nas žurno u stan. Ryleov otac me sljedeći pozdravi zagrljajem. „Ne, definitivno nije blasfemična kurva”, kaže. „Nije kao ovaj tu Marshall, koji je zario zube u moju malu djevojčicu kad je imala tek sedamnaest godina.” Prostrijeli pogledom Marshalla koji sjedi na kauču.

Marshall se smije. „Tu griješite, dr. Kincaid, zato što je Allysa prva zarila svoje zube u mene. Moji su zubi bili u drugoj curi koja je imala okus po flipsu i...”

Marshall se presavije kad ga Allysa podbode u rebra.

I samo tako, baš svi moji strahovi nestanu. Savršeni su. Normalni su. Kažu riječ *kurva* i smiju se Marshallovim šalama.

Bolje od ovoga nisam mogla poželjeti.

Tri sata poslije, ležim s Allysom na njezinom krevetu. Njihovi roditelji su rano otišli na spavanje, izgovorivši se na promjenu vremenske zone. Ryle i Marshall su u dnevnoj sobi, gledaju sport na televiziji. Držim ruku na Allysinom trbuhu, želeći osjetiti micanje bebe.

„Stopala su joj točno tu”, kaže ona, pomaknuvši mi ruku nekoliko centimetara. „Daj joj nekoliko sekundi. Noćas je jako aktivna.”

Šutimo neko vrijeme čekajući da se beba pomakne. Kad se to dogodi, ja zacičim od smijeha. „O, moj Bože! Ona je kao Alien!”

Allysa drži moju ruku na svom trbuhu, smiješi se. „Ova zadnja dva i pol mjeseca će biti užasna”, kaže. „Jedva je čekam upoznati.”

„I ja isto. Jedva čekam da postanem teta.”

„A ja jedva čekam da ti i Ryle imate bebu”, kaže ona.

Srušim se na leđa i stavim ruke iza glave. „Ne znam želi li on uopće djecu. Nikad nismo razgovarali o tome.”

„Nema veze želi li on djecu”, kaže ona. „Željet će. Nije želio ni vezu prije tebe. Nije se želio oženiti prije tebe, a ja njušim da će te zaprositi za mjesec ili dva.”

Podignem glavu i pogledam je. „Mi smo zajedno jedva šest mjeseci. Prilično sam sigurna da on želi čekati puno dulje od toga.”

Kad je riječ o našoj vezi, nikad ne požurujem Rylea. Naši su životi savršeni ovakvi kakvi jesu. Ionako imamo previše posla za organiziranje vjenčanja, pa mi ne smeta ako on želi još puno čekati.

„A što je s tobom?” uporna je Allysa. „Bi li rekla da ako bi te zaprosio?”

Smijem se. „Šališ se? Naravno. Udala bih se za njega večeras.” Allysa gleda preko moga ramena u vrata svoje sobe. Stisne usne kako bi pokušala sakriti smiješak.

„On stoji na vratima, zar ne?”

Ona kima.

„Čuo me da sam to rekla, je li?”

Ona opet kima.

Okrenem se na leđa i pogledam Ryla koji se naslonio na ovratnik i prekrižio ruke na prsima. Ne znam što on sada misli nakon što je čuo ovo. Izraz lica mu je napet. Čeljust mu je stisnuta. Škilji prema meni.

„Lily” kaže stoički pribrano. „Ja bih se oženio tobom *bilo kad i bilo gdje*.”

Njegove riječi natjeraju na moje lice najsramotniji, najširi osmijeh na svijetu, pa prekrijem lice jastukom. „Pa, hvala ti, Ryle”, kažem, riječima prigušenim jastukom.

„To je stvarno dražesno”, čujem Allysu kako kaže. „Moj brat je zapravo dražestan.”

Jastuk mi je maknut s glave, a Ryle stoji iznad mene, držeći ga u ruci. „Idemo.”

Srce mi brže zakuca. „Baš sada?”

On kima. „Uzeo sam slobodan vikend zbog roditelja. Ti imaš ljude koji mogu voditi cvjećarnicu dok te nema. Idemo u Vegas i vjenčajmo se.”

Allysa sjedne na krevetu. „Ne možeš to učiniti”, kaže. „Lily je žensko. Ona želi pravo vjenčanje s cvijećem i djeverušama i tim sranjima.”

Ryle me pogleda. „Želiš li ti pravo vjenčanje s cvijećem i djeverušama i tim sranjima?”

Razmislim o tome jednu sekundu.

„Ne.”

Nas troje ušutimo na trenutak, a onda Allysa počne mlatarati nogama po krevetu, pršteći od uzbuđenja. „Oni se žene!” viče. Silazi s kreveta i juri u dnevnu sobu. „Marshalle, pakiraj torbe! Idemo u Vegas!”

Ryle se saginje i prima me za ruku da me povuče s kreveta. Smiješi se, ali nema šanse da ću ja to učiniti ako nisam sigurna da on to želi.

„Ryle, jesi li ti siguran u to?”

On mi prstima promrsi kosu i okrene mi lice prema sebi, pomilovavši usnama moje usne. „Gola istina”, šapne. „Tako sam uzbuđen što ću biti tvoj muž da bih se mogao upišati u gaće.”

Poglavlje 19

„Mama, prošlo je šest tjedna, moraš to preboljeti.”

Moja majka uzdiše u telefon. „Ti si mi jedina kćer. Ne mogu si pomoći ako sam cijeli život sanjala o tvom vjenčanju.”

Još mi nije oprostila, iako je bila ondje. Nazvali smo je točno prije nego što je Allysa rezervirala karte za zrakoplov. Istjerali smo je iz kreveta, istjerali smo Ryleove roditelje iz kreveta, a zatim smo ih sve natjerali na noćni let do Vegasa. Nije me pokušavala odgovoriti od toga zato što sam sigurna da je do trenutka kad je uspjela stići do zračne luke shvatila da smo Ryle i ja čvrsto odlučili da ćemo to učiniti. Ali ne da mi da to zaboravim. Od dana mog rođenja sanjala je veliko vjenčanje i kupovanje vjenčаницe i kušanje torti.

Podignem noge na kauč. „A što kažeš na to da ti se iskupim?” kažem joj. „Što ako ti obećam da ću, jednom kad odlučimo imati dijete, to učiniti na prirodan način, a nećemo kupiti bebu u Vegasu?”

Moja mama se smije. A zatim uzdiše. „Ako mi jednom podariš unuke, mislim bih to mogla preboljeti.”

Ryle i ja smo razgovarali o klicima na letu za Vegas. Željela sam se uvjeriti da je ta mogućnost u našoj budućnosti otvorena za diskusiju, prije nego što se obvezem provesti ostatak života s njim. Rekao je da je to definitivno otvoreno za diskusiju. Zatim smo raščistili mnoge druge stvari koje bi nam tijekom braka mogle uzrokovati probleme. Rekla sam mu da želim odvojene tekuće račune, ali kako on zarađuje više od mene, morat će mi stalno kupovati darove da bi me usrećio. Složio se s tim. Natjerao me da mu obećam da nikada neću postati veganka. To je bilo lako obećati. Previše volim sir. Rekla sam mu da moramo početi potpomagati neku humanitarnu udrugu, ili barem donirati onima koje su odabrali Marshall i Allysa. Rekao je da već to radi i zato sam se poželjela odmah udati za

njega. Natjerao me da obećam da ću glasati. Rekao je da smijem glasati za demokrate, republikance ili neovisne, ali moram obećati da ću uvijek ići na izbore. Dali smo si ruke da će biti tako.

Kad smo sletjeli u Vegas, složili smo se u vezi sa svime.

Čujem kako se ulazna vrata otključavaju pa se okrenem na leđa. „Moram ići”, kažem svojoj majci. „Ryle je upravo stigao doma.” On zatvara vrata za sobom, a ja se nacerim i kažem: „Čekaj. Dopusti da to preformuliram, mama. Moj *muž* je upravo stigao doma.”

Moja se majka smije i pozdravlja me. Prekinem vezu i bacim mobitel na kauč. Stavim ruku iznad glave i zavalim se na naslon kauča. Zatim prekrižim, pustivši da mi suknja klizne niz bedra i skupi se oko moga struka. Ryle klizi očima uz moje tijelo i smiješi se dok mi se približava. Spušta se na koljena na kauču i polako puže po mom tijelu.

„Kako je moja žena?” šapće, nježno me ljubeći oko usta. Zavali se između mojih nogu, a ja zabacim glavu dok me ljubi u vrat.

To je život.

Oboje radimo skoro svaki dan. On radi dvostruko više sati od mene i samo dva ili tri puta tjedno dođe doma prije nego što ja odem na spavanje. Ali noći koje uspijemo provesti zajedno, obično želim da provede duboko u meni.

On se ne žali.

Nađe mi neko mjesto na vratu i zaposjeda ga, ljubi ga tako žestoko da me zaboli. „Joj.”

Spušta se na mene i mumlja mi u vrati: „Radim ti ljubavni ugriz. Ne miči se.”

Smijem se, ali pustim ga. Kosa mi je dovoljno duga da ga sakrije, a nikad u životu nisam imala ljubavni ugriz.

Njegove usne ostanu na istom mjestu, sišu i ljube dok me ne prestane peći. Pritisnut je u mene, a liječnička mu uniforma postaje tijesna u

preponama. Pomaknem ruke i spustim njegove hlače dovoljno da može uklizati u mene. Nastavlja mi ljubiti vrat dok me uzima baš tu na kauču.

On se prvi istuširao, a čim je izašao iz tuša, ja sam uskočila unutra. Rekla sam mu da moramo isprati miris seksa s naših tijela prije večere s Allysom i Marshallom.

Allysa treba roditi za nekoliko tjedana pa inzistira da provodimo što više vremena zajedno. Brine se da ćemo im prestati dolaziti u posjet nakon što se beba rodi, a to je smiješno. Mi ćemo ih još češće posjećivati. Ja već ionako volim svoju nećakinju više od bilo koga od njih.

Dobro, možda to ipak nije istina. Ali joj je blizu.

Pokušavam izbjeći močenje kose dok se ispiram jer već kasnimo. Uzimam britvicu i prislanjam je na pazuh kad čujem tresak. Zastanem.

„Ryle?”

Ništa.

Završim s brijanjem i isperem pjenu. Još jedan tresak.

Koga vraga on to radi?

Zavrnem slavinu i zgrabim ručnik te se na brzinu obrišem. „Ryle!”

On i dalje ne odgovara. Navlačim žurno traperice i otvaram vrata dok navlačim bluzu preko glave. „Ryle?”

Noćni ormarić je prevrnut. Uđem u dnevnu sobu i vidim ga kako sjedi na rubu kauča, i drži se rukom za glavu. Gleda dolje u nešto što drži u drugoj ruci.

„Što to radiš?”

Pogleda me, a ja ne prepoznajem njegov izraz lica. Zbunjena sam, ne znam što se događa. Ne znam je li upravo dobio neku lošu vijest ili... O, Bože. *Allysa.*

„Ryle, plašiš me. Što se dogodilo?”

On podigne moj mobitel i samo me gleda kao da bi ja trebala znati što se događa. Kad zbunjeno odmahnem glavom, on podigne komad papira. „Baš čudno”, kaže, odlažući moj mobitel na stolić ispred sebe. „Slučajno mi je pao tvoj mobitel. Maska je ispala. Nađem ovaj broj skriven ispod nje.”

O, Bože.

Ne, ne, ne.

On zgužva papir. „Pomislio sam: ‘Hm, ovo je čudno. Lily ništa ne skriva od mene.’” Ustaje i uzima moj mobitel. „Pa sam nazvao taj broj.” Šaka mu se stišće oko mog mobitela. „Ima sreće da sam dobio njegovu jebenu telefonsku sekretaricu.” Baca moj telefon koji poleti preko sobe i udari u zid, razbivši se.

Nastupi stanka od tri sekunde tijekom koje razmišljam kako ovo može završiti na dva načina.

On će me ostaviti.

Ili će me udariti.

On prijeđe rukom kroz svoju sobu i uputi se ravno prema vratima.

On odlazi.

„Ryle!” povičem.

Zašto nisam bacila taj broj?!

Otvaram vrata i trčim za njim. On preskače po dvije stube, stignem ga na odmorištu drugog kata. Prepriječim mu put i zgrabim ga za košulju. „Ryle, molim te. Daj mi da objasnim.”

On me zgrabi za zapešća i odgurne od sebe.

„Mirna budi.”

Osjećam njegove ruke na sebi. Nježne. Mirne.

Suze teku iz nekog razloga. Peku me.

„Lily, budi mirna. Molim te.”

Glas mu je umirujuć. Boli me glava. „Ryle?” Pokušavam otvoriti oči, ali svjetlo je prejarko. Nešto me zapeče na rubu oka i trznem se. Pokušavam sjesti, ali osjećam njegove ruke kako mi guraju ramena dolje.

„Lily, moraš biti mirna dok ne završim.”

Otvorim opet oči i pogledam u strop. To je strop naše spavaće sobe. „Završiš s čim?” Usta me bole kad govorim, pa dignem ruku da ih pokrijem.

„Pala si niz stube”, kaže. „Ozlijeđena si.”

Pogledi nam se sretnu. U njegovim očima vidim zabrinutost, ali također i bol. Ljutnju. On sada osjeća *sve*, a jedino što ja sada osjećam jest zbunjenost.

Zatvorim opet oči i pokušam se sjetiti zašto je on ljut. Zašto je povrijeđen.

Moj mobitel.

Atlasov broj.

Stubište.

Uhvatila sam ga za košulju.

On me odgurnuo.

„*Pala si niz stube.*”

Ali ja *nisam* pala.

On me gurnuo. Opet.

To je dvaput.

Ryle, ti si me gurnuo.

Osjećam kako mi se cijelo tijelo počinje tresti od jecaja. Nemam pojma koliko sam ozlijeđena, ali nije me ni briga. Nikakva tjelesna bol ne može se ni usporediti s onim kako se u ovom trenutku osjeća moje srce. Počinjem ga pljuscati po rukama, želeći ga što dalje od sebe. Sklupčam se u loptu dok osjećam kako se diže s kreveta.

Čekam da pokuša izgladiti situaciju kao što je to učinio zadnji put kad me povrijedio, ali to se ne dogodi. Čujem ga kako korača po našoj spavaćoj sobi. Ne znam što on radi. Ja još uvijek plačem kad on klekne pred mene.

„Možda imaš potres mozga”, kaže bez emocija. „Imaš malu posjekotinu na usni. Upravo sam ti zamotao ranu na oku. Ne treba te šivati.”

Glas mu je hladan.

„Boli li te negdje drugdje? Ruke? Noge?”

Zvuči baš kao doktor, a nimalo kao muž.

„Ti si me gurnuo”, kažem kroz suze. To je jedino što mogu misliti ili reći ili vidjeti.

„Pala si”, reče on hladno. „Prije otprilike pet minuta. Odmah nakon što sam saznao kakvom sam se jebenom lažljivicom oženio.” On stavlja nešto na jastuk kraj mene. „Ako ti nešto bude trebalo, siguran sam da možeš nazvati ovaj broj.”

Pogledam u zgužvani komad papira kraj moje glave na kojem je broj Atlasovog mobitela.

„Ryle”, ridam.

Što se događa?

Čujem kako su se ulazna vrata zalupila.

Cijeli mi se svijet ruši.

„Ryle”, šapnem nikome. Prekrijem lice rukama i rasplačem se jače nego što sam se ikad rasplakala. Ja sam uništena.

Pet minuta.

Samo toliko je dovoljno da sasvim uništi neku osobu.

Prođe nekoliko minuta.

Deset, možda?

Ne mogu prestati plakati. Još se nisam pomakla s kreveta. Bojim se pogledati u zrcalo. Jednostavno se... bojim.

Čujem kako se ulazna vrata otvaraju, a zatim kako se opet zalupe. Ryle se pojavljuje na vratima i nemam pojma bi li ga trebala mrziti.

Ili ga se bojati.

Ili ga žaliti.

Kako mogu proživljavati sva ta tri osjećaja?

On pritišće čelo na vrata naše spavaće sobe i gledam ga kako udara glavom u njih. Jednom. Dvaput. Triput.

Okreće se i trči do mene, pada na koljena kraj kreveta. Hvata obje moje ruke i stišće ih. „Lily”, kaže, a cijelo mu se lice iskrivilo od boli. „*Molim te*, reci mi da to nije ništa.” Stavlja dlan na moju sljepoočnicu i osjećam kako mu se ruke tresu. „Ja to ne mogu podnijeti, ne mogu.” Naginje se naprijed i snažno pritišće usne na moje čelo, a zatim spusti svoje čelo na moje. „*Molim te*, reci mi da ga ne viđaš. *Molim te*.”

Nisam sigurna ni da mu to mogu reći zato što ne želim ni govoriti.

On ostaje pritisnut na mene, prstiju čvrsto upletenih u moju kosu. „To me tako strašno boli, Lily. Ja te tako silno volim.”

Odmahnem glavom, želeći izvući istinu iz sebe tako da vidi kakvu je ogromnu pogrešku upravo učinio. „Zaboravila sam uopće da je njegov broj tamo”, kažem tiho. „Dan nakon one tučnjave u restoranu... on je došao u cvjećarnicu. Možeš pitati Allys. Zadržao se samo pet minuta. Uzeo mi je mobitel i stavio svoj broj u njega, zato što nije vjerovao da sam sigurna s tobom. Zaboravila sam da je tamo, Ryle. Nisam taj broj nijednom ni pogledala.”

On drhtavo izdahne i počne kimati kao da mu je laknulo. „Kuneš se, Lily? Kuneš se na naš brak i naše živote i na sve što jesi da od toga dana nisi razgovarala s njim?” Odmiče se tako da me može pogledati u oči.

„Kunem se, Ryle. Pretjerano si reagirao prije nego što si mi dao priliku da objasnim”, kažem mu. „A sada *se gubi* iz moga stana.”

Od mojih riječi ostao je bez daha. Vidim da se to dogodilo. Leđa mu se priljube za zid i on zuri šutke u mene. U šoku. „Lily”, šapće. „Ti si pala niz stube.”

Ne znam pokušava li u to uvjeriti mene ili sebe.

Ja mirno ponovim što sam rekla. „Odlazi iz mog stana.”

On se ukipio na mjestu. Ja sjednem na krevet. Ruka mi istog časa poleti na oko koje mi pulsira. On se odmakne od zida. Kad zakorači naprijed, ja se povučem natrag na krevetu.

„Lily, povrijeđena si. Neću te ostaviti samu.”

Zgrabim jedan jastuk u bacim ga na njega, kao da on može napraviti neku štetu. „Odlazi van!” vičem. On uhvati jastuk. Zgrabim drugi jastuk i ustanem na krevet i počnem mahati njime dok vrištim: „Odlazi van! Odlazi van! Odlazi van!”

Bacim jastuk na pod nakon što se ulazna vrata zalupe.

Trčim u dnevnu sobu, zaključavam vrata i stavljam zasun.

Trčim natrag u svoju spavaću sobu i padam na krevet. Isti onaj krevet koji dijelim sa svojim mužem. Isti onaj krevet na kojem on vodi ljubav sa mnom.

Isti onaj krevet na koji me poliježe kad je vrijeme da počisti nered koji je napravio.

Poglavlje 20

Sinoć, prije nego što sam zaspala, pokušala sam spasiti svoj mobitel, ali nije bilo koristi. Bio je u dva potpuno odvojena komada. Namjestila sam alarm na satu tako da mogu rano ustati i prije posla kupiti novi mobitel.

Lice mi ne izgleda tako strašno kao što sam se bojala da hoće. Naravno, to nije nešto što mogu sakriti od Allyse, ali to neću ni pokušavati. Kosu sam začesljala na jednu stranu da prekrije veći dio zavoja koji mi je Ryle stavio preko oka. Jedino od sinoć što se vidi je posjekotina na mojoj usni.

I ljubavni ugriz koji mi je napravio na vratu.

Kakve li jebene ironije.

Uzimam torbicu i otvaram ulazna vrata. Ukopam se na mjestu kad vidim hrpu kraj svojih nogu.

Koja se miče.

Nekoliko sekundi prođe dok ne shvatim da je ta hrpa zapravo Ryle. *On je ovdje spavao?*

Iskoračim iz stana i zatvorim vrata. Mirno prođem kraj njega i uputim se niz stube. On me prati cijelim putem do mog auta, preklinje me da razgovaram s njim.

Ne učinim to.

Odem.

Jedan sat poslije imam novi mobitel u rukama. Sjedim u svom autu kraj prodavaonice mobitela i uključujem ga. Gledam kako se na zaslonu pojavljuje sedamnaest poruka. Sve su od Allyse.

Pretpostavljam da ima smisla to što me Ryle cijelu noć nije nazvao, jer on je znao u kakvom mi je stanju mobitel.

Počnem otvarati poruke kad mi zazvoni mobitel. Zove me Allysa.

„Halo?”

Ona duboko uzdahne, a zatim: „Lily! Koji vrag se događa? O, moj Bože, ne smiješ mi to raditi, ja sam trudna!”

Upalim auto i stavim mobitel na zvučnik dok vozim prema cvjećarnici. Allysa danas ne radi. Ima još samo nekoliko dana prije odlaska na porodijski.

„Dobro sam”, kažem joj. „Ryle je dobro. Posvađali smo se. Žao mi je što te nisam mogla nazvati, razbio mi je mobitel.”

Ona neko vrijeme šuti, a zatim. „Razbio ga je? Jesi li ti dobro? Gdje si?”

„Dobro sam. Vozim se na posao.”

„Dobro, ja sam skoro stigla.”

Počnem se buniti, ali ona prekine vezu prije nego što sam joj nešto uspjela reći.

Kad stignem u cvjećarnicu, ona je već ovdje.

Otvaram ulazna vrata, spremna odgovarati na brojna pitanja i obraniti se zato što sam izbacila njezinog brata iz svog stana. Ali ukopam se u mjestu, kad vidim njih dvoje kako stoje za pultom. Ryle se naslanja na njega, a Allysa drži dlanove na njegovima i govori mu nešto što ne mogu čuti.

Oboje se okrenu prema meni kad čuju zatvaranje vrata za mnom.

„Ryle”, šapne Allysa. „Što si joj to učinio?” Zaobilazi pult i privlači me u zagrljaj. „O, Lily”, kaže, milujući me po leđima. Odmakne se sa suzama u očima, a njezina me reakcija zbunjuje. Ona očito zna da je Ryle odgovoran, ali ako je tako, čini mi se da bi ga trebala napasti, ili barem urlati na njega.

Okrećem se Ryleu, a on me gleda očima punim isprike. Čežnje. Kao da želi ispružiti ruke i zagrliti me, ali me se smrtno boji dodirnuti. I treba biti u smrtnom strahu.

„Moraš joj reći”, kaže Allysa Ryleu.

On istog časa spusti glavu u dlanove.

„Reci joj”, kaže Allysa, ovoga puta ljućim glasom. „Ima pravo znati, Ryle. Ona je tvoja žena. Ako joj ti ne kažeš, ja ću.”

Ryleova ramena se spuste i njegova je glava sada pritisnuta o pult. On je u takvoj agoniji zbog onoga što ga Allysa tjera da mi kaže, što god to bilo, da me ne može ni pogledati. Želudac mi se stišće, osjeća tjeskobu dublju od moje duše.

Allysa se okreće prema meni i stavlja ruke na moja ramena. „Saslušaj ga”, preklinje me. „Ne tražim od tebe da mu oprostiš, zato što nemam pojma što se sinoć dogodilo. Ali samo te molim, kao svoju šogoricu i najbolju prijateljicu, daj mome bratu šansu da razgovara s tobom.”

Allysa je rekla da će paziti na cvjećarnicu sljedeći sat dok ne počne smjena drugoj djelatnici. Ja sam još uvijek tako ljuta na Rylea da ne želim dijeliti auto s njim. On kaže da će pozvati Uber i da se vidimo kod mene.

Tijekom cijele vožnje grozničavo razmišljam što bi mi on to mogao reći, a da to Allysa već zna. Toliko mi toga pada na pamet. Možda umire?

Možda me vara? Ili je ostao bez posla? Činilo se da ona ne zna pojedinosti sinoćnjih događaja pa nemam pojma kakve ovo veze ima s tim.

Ryle konačno ulazi kroz vrata moga stana deset minuta poslije mene. Ja sjedim na kauču i nervozno kopam po noktima.

Ustanem i počnem koračati po sobi dok on polako prilazi fotelji i sjeda. Naginje se naprijed i sklopi ruke pred sobom.

„Lily, molim te, sjedni.”

Kaže to molećivo, kao da mu je teško gledati me tako zabrinutu. Vratim se na kauč, ali se sklopčam uz naslon, podignuvši noge i stavim ruke na usta. „Jesi li smrtno bolestan?”

On razrogači oči i istog časa odmahne glavom. „Ne. Ne. Nije ništa slično tome.”

„Onda o čemu se radi?”

Samo želim da to ispljune. Ruke mi se počnu tresti. On vidi kako me izbezumljuje pa se nagne naprijed, makne mi ruke s lica i drži ih. Ne želim da me dodiruje nakon onoga što je sinoć učinio, ali isto tako, na neki način trebam njegovo ohrabrenje. Iščekivanje onoga što ću saznati stvara mi mučninu u želucu.

„Nitko ne umire. Ja te ne varam. Ono što ću ti reći neće te povrijediti, dobro? Radi se o nečem iz prošlosti. Ali Allysa misli da ti to trebaš znati. I... ja to isto mislim.”

Kimnem i on mi pusti ruke. Sad je on na nogama i korača simo-tamo iza stolića. Čini se kao da mora skupiti hrabrost za svoju ispovijest, a ja sam zbog toga još uzrujanija.

Ponovno sjedne na fotelju. „Lily? Sjećaš se one noći kad smo se upoznali?”

Kimam.

„Sjećaš se kad sam došao na taj krov? Kako sam bio bijesan?”

Ponovno kimam. Udarao je ležaljku. Tada još nije znao da je tvrdi polimer praktički neuništiv.

„Sjećaš se moje gole istine? Što sam ti ispričao o toj noći i što je bio razlog tolikoj ljutnji?”

Naslonim glavu i razmislim o toj noći i svim golim istinama koje mi je rekao. Rekao je da mu se brak gadi. Da ga zanimaju samo jedno-noćne avanture. Da nikad ne želi imati djecu. Da je ljut zbog pacijenta kojeg je izgubio te noći.

Počnem kimati. „Onaj mali dječak”, kažem. „Zato si bio ljut, zato što je umro neki mali dječak i to te strašno uzrujalo.”

Vidim po njegovom uzdahu da mu je laknulo. „Da. Zato sam bio bijesan.” Opet ustaje i izgleda mi kao da mu se cijela duša urušava. Stavlja dlanove na oči da pokuša suzbiti suze. „Kad sam ti rekao što mu se dogodilo, sjećaš se što si mi rekla?”

Osjećam da ću se rasplakati, a još ni ne znam zašto. „Da. Rekla sam ti da ne mogu zamisliti što će to učiniti bratu tog dječaka. Onome koji ga je slučajno upucao.” Usne mi počnu drhtati. „A ti si tada rekao: *‘Uništiti će mu život, to će mu učiniti.’*”

O, Bože.

Što mi on to kani reći?

Ryle mi prilazi i pada na koljena preda mnom. „Lily”, kaže. „Znao sam da će ga uništiti. Točno sam znao kako se taj dječak osjeća... zato što se to dogodilo meni. Allysi i mom starijem bratu...”

Ne mogu zadržati suze. Samo se rasplačem, a on me čvrsto obgrli oko struka i položi glavu na moje krilo. „Ja sam ga *upucao*, Lily. Svog najboljeg prijatelja. Svog velikog brata. Imao sam samo šest godina. Nisam uopće znao da držim u ruci pravi pištolj.”

Cijelo mu se tijelo počinje tresti, a on me grli još grčevitije. Poljubim ga u kosu zato što osjećam da je na rubu sloma. Baš kao one noći na krovu.

I dok sam još ljuta na njega, ja ga također još volim i apsolutno me ubija saznati ovo o njemu. O Allysi. Sjedimo šutke dugo – s njegovom glavom na mome krilu, njegovim rukama oko moga struka, mojim usnama u njegovoj kosi.

„Ona je imala samo pet godina kad se to dogodilo. Emerson sedam. Bili smo u garaži pa nitko dugo nije čuo naše vrištanje. A ja sam samo sjedio tamo i...”

Odmakne se s moga krila i ustane te se okrene u drugom smjeru. Nakon duge tišine, sjedne na kauč i nagne se naprijed. „Ja sam pokušavao...” Ryleovo lice se grči od boli i on saginje glavu, prekriva lice dlanovima i odmahuje njome. „Pokušavao sam staviti sve natrag u njegovu glavu. Lily, ja sam mislio da ga mogu *popraviti*.”

Ruka mi poleti na usta. Tako glasno šokirano udahnem da se to ne može prikriti.

Moram ustati da dođem do daha.

Ne pomaže.

Još uvijek ne mogu disati.

Ryle mi prilazi, hvata me za ruke i povlači me k sebi. Grlimo jedno drugo punu minutu kad on kaže: „Ja ti to nikad ne bih ispričao zato što želim opravdati svoje ponašanje.” Odmiče se i gleda me ravno u oči. „Moraš to znati. Allysa je željela da ti to sve ispričam zato što otkad se to dogodilo, postoje situacije koje ne mogu kontrolirati. Razbjesnim se. Smrači mi se pred očima. Od šeste godine idem psihijatru. Ali to nije moj izgovor. To je moja stvarnost.”

Obriše moje suze, priljubivši mi glavu na svoje rame.

„Kad si sinoć potrčala za mnom, kunem ti se da ti nisam želio nautiti. Bio sam uzrujan i ljut. I nekad kad me preplave tolike emocije, nešto u meni samo pukne. Ne sjećam se trenutka kad sam te gurnuo. Ali znam da jesam. *Jesam*. Dok si trčala za mnom samo sam razmišljao o tome

kako moram pobjeći od tebe. Želio sam da mi se makneš s puta. Nisam uopće shvaćao da su oko nas stube. Nisam usporedio svoju snagu s tvojom. Sve sam sjebao, Lily. Sve sam sjebao.”

Spušta usta na moje uho. Glas mu puca dok govori: „Ti si moja žena. Ja bih trebao biti onaj koji te štiti od čudovišta. Ne bih ja smio *biti* čudovište.” Drži me tako očajnički da se počinje tresti. Nikad u svome životu nisam osjetila toliko boli kako isijava iz jednog ljudskog bića.

To me slomi. Razdere mi cijelu utrobu. A moje srce se samo želi čvrsto omotati oko njegovoga.

Ali bez obzira na sve ovo što mi je upravo ispričao, još uvijek se opirem oprost. Zaklela sam da neću dopustiti da se to ponovi. Zaklela sam se njemu i samoj sebi da ako mi ponovno naudi, ostavit ću ga.

Odmaknem se od njega no ne mogu ga pogledati u oči. Hodam prema svojoj spavaćoj sobi i pokušavam si uzeti vremena da samo dođem do daha. Zatvaram vrata kupaoice za sobom i hvatam se grčevito za lavabo, ali ne mogu ni stajati. Samo kliznem na pod gorko plačući.

Ovo nije trebalo biti tako. Cijelog sam života točno znala što ću učiniti ako me neki muškarac bude tretirao onako kako je moj otac tretirao moju majku. Bilo je to jednostavno. Otići ću i to se više nikada neće ponoviti.

Ali nisam otišla. A sada sam tu s masnicama koje su mi napravile ruke čovjeka koji bi me trebao voljeti. Ruke mog vlastitog muža.

A ipak, pokušavam opravdati što se dogodilo.

Bio je to nesretni slučaj. On je mislio da ga varam. Bio je povrijeđen i ljut, a ja sam mu se našla na putu.

Prekrijem lice rukama i ridam, zato što me više boli zbog ovog čovjeka vani, znajući kroz što je prošao kad je bio mali, nego zbog sebe. I zbog toga se ne osjećam nesebično ili snažno. Osjećam se jadno i slabo.

Trebala bih ga mrziti. Trebala bih biti onakvom ženom kakvom moja majka nikad nije bila, jer nije bila dovoljno jaka.

Ali ako oponašam ponašanje moje majke, to znači da Ryle oponaša ponašanje moga oca. Ali to nije tako. Moram ih prestati uspoređivati. Mi smo posebne osobe u sasvim drukčijoj situaciji. Moj otac nikada nije imao izgovor za svoj bijes, niti se odmah nakon ispada ispričavao. On se prema mojoj majci odnosio mnogo gore nego Ryle prema meni.

Ryle mi se upravo otvorio tako kako se vjerojatno nikada nikome nije otvorio. On se mukotrpno trudi postati bolje osoba zbog mene.

Da, zajebao je sinoć. Ali on je ovdje i pokušava mi objasniti svoju prošlost i zašto je reagirao onako kako jest. Ljudska bića nisu savršena i ne mogu dopustiti da jedini primjer braka koji sam iskusila optereti moj *vlastiti* brak.

Obrišem oči i dignem se. Kad se pogledam u zrcalo, ne vidim svoju majku. Vidim samo sebe. Vidim djevojku koja voli svoga muža i želi mu više od svega biti kadra pomoći. Znam da smo Ryle i ja dovoljno snažni da prebrodimo ovo. Naša ljubav je dovoljno jaka da nas izvuče iz ovoga.

Izlazim iz kupaonice i vraćam se u dnevnu sobu. Ryle ustaje i okreće se prema meni, licem punim straha. Boji se da mu neću oprostiti, a ja nisam sigurna da mu opraštam. Ali neki čin ne mora biti oprošten da bi se naučilo iz njega.

Priđem mu i primim obje njegove ruke u svoje. Govorim mu samo голу istinu, ništa više.

„Sjećaš se što si mi one noći rekao na krovu? Rekao si: *‘Nema loših ljudi. Mi smo svi samo ljudi koji ponekad rade loše stvari’*.”

On kimne i stisne mi ruke.

„Ryle, ti nisi loša osoba. Ja to znam. Ti me još uvijek možeš štiti. Kad se uzrujaš, samo otiđi. I ja ću otići. Ostavit ćemo situaciju kakva jest dok se dovoljno ne smiriš da možemo razgovarati o tome, dobro? Ti *nisi*

čudovište, Ryle. Ti si samo ljudsko biće. A kao ljudska bića, ne možemo očekivati da ćemo sakriti svu svoju bol. Ponekad je moramo podijeliti s ljudima koji nas vole da ne pokleknemo pod težinom svega toga. Ali ja ti ne mogu pomoći ako ne znam da trebaš pomoć. Zatraži me pomoć. Prebrodit ćemo to, znam da možemo.”

On tako odahne da imam dojam da je izdahnuo sav zrak koji je zadržavao od sinoć. Čvrsto ovije ruke oko mene i zarije glavu u moju kosu. „Pomozi mi, Lily”, šapće. „Treba mi tvoja pomoć.”

Drži me tako uza se, a ja znam duboko u svome srcu da ispravno postupam. U njemu ima toliko više dobrog nego lošeg, a ja ću učiniti sve što mogu da ga uvjerim u to tako da i on to uvidi.

Poglavlje 21

„Ja idem. Trebaš me možda za još nešto?”

Podignem pogled s papirologije i odmahnem glavom. „Hvala ti, Serena. Vidimo se sutra.”

Ona kima i odlazi, ostavivši vrata mog ureda otvorenima.

Allysin zadnji radni dan bio je prije dva tjedna. Svaki čas treba roditi. Imam još dvije stalno zaposlene djelatnice, Serenu i Lucy.

Da. *Onu* Lucy.

Ona je već nekoliko mjeseci u braku, a prije dva tjedna došla je tražiti posao. Zapravo je ispalo prilično dobro. Efikasna je, a ako sam ovdje u isto vrijeme kad i ona, samo držim vrata ureda zatvorenima kako je ne bih morala slušati kad pjeva.

Prošlo je skoro mjesec dana od incidenta na stubama. No bez obzira na sve što mi je Ryle ispričao o svom djetinjstvu, teško mi je oprostiti.

Znam da je Ryle naprasit. Vidjela sam to prve noći kad smo se upoznali, prije nego što smo prozborili ijednu riječ. Vidjela sam to one užasne noći u svojoj kuhinji. Vidjela sam to kad je pronašao onaj broj u maski mog mobitela.

Ali vidim i razliku između Rylea i mog oca. Ryle je suosjećajan. On radi stvari koje moj otac nikad ne bi učinio. Donira novac u dobrotvorne svrhe, brine za druge ljude, ja sam mu ispred svega. Ryle me nikada, baš nikada neće natjerati da parkiram na kolnom prilazu dok on zauzima garažu.

Moram se podsjetiti svega toga. Nekad je djevojčica u meni – kćer moga oca – stvarno tvrdoglava. Govori mi da mu ne smijem oprostiti. Govori mi da sam ga već nakon prvog puta trebala ostaviti. I ja ponekad vjerujem tom glasu. Ali ipak ona moja strana koja poznaje Rylea shvaća

da brakovi nisu savršeni. Ponekad postoje trenutci koje požale obje strane. I pitam se kako bih se osjećala da sam ga samo ostavila nakon prvog incidenta. Nije me smio gurnuti, ali ima tu i mojih djela na koje *ja* nisam ponosna. A da sam samo otišla, zar se to ne bi kosilo s našim bračnim zavjetima? *U dobru i u zlu*. Odbijam tako lako odustati od svoga braka.

Ja sam snažna žena. Cijeli život sam izložena zlostavljanju. Ja nikada neću postati moja majka. U to sto posto vjerujem. A Ryle nikada neće postati kao moj otac. Mislim da smo trebali ono što se dogodilo na stubama tako da ja saznam za njegovu prošlost pa da možemo zajedno raditi na tome.

Prošli tjedan smo se opet posvađali.

Bilo me strah. Prijašnje dvije svađe nisu dobro završile i znala sam da ćemo sada iskušati djeluje li naš dogovor da mu pomognem prebroditi bijes.

Razgovarali smo o njegovoj karijeri. On je sada gotov sa stažiranjem i aplicirao je za tromjesečnu specijalizaciju u Cambridgeu u Engleskoj. Uskoro će saznati je li mu odobrena, ali ja se nisam zato uzrujala. To je velika prilika i nikad ne bih od njega tražila da ne ide. Tri mjeseca je sitnica s obzirom na to kako oboje imamo puno posla pa me to nije tako uzrujalo. No strašno sam se uzrujala kad mi je objasnio što želi raditi nakon što se vrati iz Cambridgea.

Ponuđen mu je posao u Minnesoti u klinici Mayo i želi da se tamo preselimo. Rekao je da je Mass General druga najbolja neurološka bolnica na svijetu. Klinika Mayo je broj jedan.

Rekao je da nikad nije kanio vječno ostati u Bostonu. Ja sam mu rekla da je bila sjajna prilika da to spomene kad smo razgovarali o budućnosti na letu za Vegas. Ja ne mogu otići iz Bostona. Moja majka živi ovdje. Allysya živi ovdje. Rekao mi je da je odande samo pet sati leta i da možemo

dolaziti u posjet kad god poželimo. Rekla sam mu da je prilično teško voditi cvjećarnicu kad živiš nekoliko država dalje.

Svađa je eskalirala i oboje smo svakom sekundom bili sve ljuciji. U jednom je trenutku on sa stola na pod srušio vazru punu cvijeća. Oboje smo samo zurili u njega neko vrijeme. Bilo me strah, pitala sam se je li odluka da ostanem bila ispravna. Vjerovati da zajedno možemo raditi na njegovom problemu s kontrolom bijesa. On je duboko udahnuo i rekao: „Ja idem na sat ili dva. Mislim da moram otići. Kad se vratim, nastaviti ćemo ovaj razgovor.”

Izašao je kroz vrata i poštovao svoju riječ. Vratio se nakon jedan sat kad se već prilično smirio. Stavio je ključeve na stol i zatim prišao mjestu na kojem sam stajala. Obuhvatio mi je lice rukama i rekao: „Lily, rekao sam ti da želim biti najbolji u svom području. Rekao sam ti to one prve noći kad smo se upoznali. To je bila jedna od mojih golih istina. Ali ako moram birati između rada u najboljoj bolnici na svijetu i želje da usrećim svoju ženu... izabirem tebe. *Ti* si moj uspjeh. Dok god si ti sretna, nije me briga gdje radim. Ostajemo u Bostonu.”

Tada sam znala da sam dobro odlučila. Svatko zaslužuje drugu šansu. Pogotovo ljudi koji ti najviše znače.

Prošlo je tjedan dana od te svađe i on nije više spominjao preseljenje. Imam grižnju savjesti jer sam mu donekle poremetila planove, ali za uspješan brak nužni su kompromisi. Važno je ono što je najbolje za par kao cjelinu, a ne samo za jednu osobu. A ostanak u Bostonu bolji je za sve u obje naše obitelji.

Kad smo već kod obitelji, pogledam u mobitel upravo u trenutku kad stiže poruka od Allyse.

Allysa: Jesi li već gotova s poslom? Treba mi tvoje mišljenje o namještaju.

Ja: Stižem za petnaest minuta.

Ne znam radi li se o predstojećem porođaju ili činjenici da ona trenutno ne radi, ali prilično sam sigurna da sam ovaj tjedan provela više vremena kod nje nego u vlastitoj kući. Zatvorim cvjećarnicu i uputim se do njezinog stana.

Kad izađem iz dizala, ugledam poruku zalijepljenu na vratima njezina stana. Vidim moje ime napisano na njoj pa je odlijepim s vrata.

Lily,

Na sedmom katu. Stan 749.

– A

Ona ima ovdje još jedan stan samo za dodatni namještaj? Znam da su bogati, ali ovo mi se ipak čini malo pretjerano. Ulazim u dizalo i pritišćem tipku za sedmi kat. Kad se vrata otvore, uputim se niz hodnik prema stanu 749. Kad stignem do njega, nemam pojma trebam li pokucati ili samo ući unutra. Koliko ja znam, netko možda živi ovdje. Vjerojatno netko od njezinih *ljudi*.

Pokucam na vrata i čujem korake na drugoj strani.

Šokiram se kad se vrata otvore i Ryle stoji preda mnom.

„Hej”, kažem, zbunjena. „Što ti radiš ovdje?”

On se ceri i naslanja na vrata. „Ja živim ovdje. Što *ti* ovdje radiš?”

Pogledan na mjedenu pločicu s brojem stana, a zatim opet njega. „Kako to misliš da ti živiš ovdje? Mislila sam da živiš sa mnom. Ti si cijelo vrijeme imao vlastiti stan?” Pomislila bih da bi vlastiti stan bio nešto što

bi muž svojoj ženi u nekom trenutku trebao spomenuti. To je malo uznemirujuće.

Zapravo, to je suludo i neiskreno. Mislim da bih se sada mogla stvarno naljutiti na njega.

Ryle se smije i odgurne se od vrata. Sad ispunjava cijeli prostor dok podiže ruke na okvir iznad svoje glave i hvata se za njega. „Zapravo ti nisam imao prilike reći za ovaj stan, s obzirom na to da sam ovog jutra potpisao sve papire.”

Ustuknem jedan korak. „Čekaj. Što?”

On me prima za ruku i vuče me u stan. „Lily, dobrodošla u svoj dom.”

Zastanem u foajeu.

Da. Rekla sam *foaje*. Ovaj stan ima foaje.

„Kupio si stan?”

On polako kima, procjenjuje moju reakciju.

„Kupio si stan”, ponovim.

On i dalje kima. „Jesam. Je li to u redu? Kako živimo zajedno, mislio sam da će nam koristiti malo više prostora.”

Polako se okrenem oko svoje osi. Kad mi pogled padne na kuhinju, zastanem. Nije tako velika kao Allysina, ali je jednako bijela i skoro jednako predivna. Tu su hladnjak za vino i stroj za pranje suđa, dvije stvari koje moj stan nema. Ulazim u kuhinju i ogledavam se, bojim se bilo što dotaknuti. *Je li ovo stvarno moja kuhinja? Ovo ne može biti moja kuhinja.*

Pogledam u dnevnu sobu i stropove visoke kao u katedrali te ogromne prozore koji gledaju na bostonsku luku.

„Lily?” Čujem njegov glas iza svojih leđa. „Nisi ljuta, zar ne?”

Okrenem se i pogledam ga, shvativši da on već nekoliko minuta čeka na moju reakciju. Ali ja sam sasvim bez riječi.

Odmahnem glavom i stavim ruku na usta. „Mislim da nisam”, prošapćem.

Prilazi mi i prima me za ruke, povukavši ih gore između nas. „*Misliš da nisi?*” Izgleda zabrinuto i zbunjeno. „Molim te, daj mi голу istinu, jer mi se čini da ti možda nisam smio prirediti ovo iznenađenje.”

Pogledam dolje u drveni pod. To je pravo drvo. Nije laminat. „Dobro”, kažem, pogledavši ga opet. „Mislim da je ludost što si samo otišao i kupio stan bez mene. Mislim da je to nešto što smo trebali učiniti zajedno.”

On kima i izgleda kao da će se početi ispričavati, ali ja nisam završila.

„Ali moja gola istina je ta... da je ovo *savršeno*. Uopće ne znam što bih rekla, Ryle. Sve je tako čisto. Bojim se pomaknuti. Da nešto ne zaprljam.”

On glasno odahne i privuče me k sebi. „Samo ti to prljaj, srce. Tvoje je. Možeš to zaprljati koliko god hoćeš.” Poljubi me u tjeme, a ja još nisam rekla ni hvala. To mi se čini tako slabašnim odgovorom na ovako grandioznu gestu.

„Kad se useljavamo?”

On slegne ramenima. „Sutra? Imam slobodan dan. A ni mi nemamo baš puno stvari. Možemo sljedećih nekoliko tjedana provesti kupujući novi namještaj.”

Kimam, pokušavajući se sjetiti sutrašnjeg rasporeda. Već sam znala da Ryle sutra ima slobodan dan pa nisam ništa isplanirala.

Odjednom osjetim potrebu da sjednem. Nema nikakvih stolaca, ali srećom, pod je čist. „Moram sjesti.”

Ryle mi pomogne sjesti, a zatim sjedne pred mene, još uvijek me držeći za ruke.

„Zna li Allysa?” pitam ga.

Smiješi se i kima. „Lily, ona je tako sretna. Ja već neko vrijeme razmišljam o tome da kupim ovdje stan. Kad smo odlučili da ćemo zauvijek ostati u Bostonu, samo sam to proveo da te iznenadim. Ona je pomogla, ali počeo sam se brinuti da će ti reći prije nego što ja budem imao priliku.

Ja to jednostavno još ne mogu shvatiti. Ja živim ovdje? Ja i Allysa ćemo sada biti susjede? Ne znam zašto se osjećam kao da bi me to trebalo smetati, zato što sam uistinu uzbuđena zbog toga.

On se smiješi, a zatim kaže: „Znam da ti treba malo vremena da to sve probaviš, ali još nisi vidjela najbolji dio, a ja ne mogu dočekati da ti pokažem.”

„Pokaži mi!”

Ceri se i vuče me na noge. Prolazimo kroz dnevnu sobu i dalje niz hodnik. Otvara svaka vrata i govori mi koje su to sobe, ali ne daje mi nimalo vremena da uđem u bilo koju od njih. Kad stignemo u glavnu spavaću sobu, zaključila sam da živimo u stanu s tri spavaće sobe i dvije kupaonice. I s uredom.

Nemam vremena ni procesuirati ljepotu spavaće sobe dok me vuče po sobi. Stižemo do zida prekrivenog zavjesom i on se okreće prema meni. „Ovo nije zemlja na kojoj možeš zasaditi vrt, ali s nekoliko lončanica, može biti blizu tome.” Odmiče zavjesu i otvara vrata, otkrivajući ogromni balkon. Slijedim ga van, već sanjareći o svim biljkama koje mogu ovdje smjestiti.

„Ima isti pogled kao krovna terasa”, kaže. „Uvijek ćemo imati isti pogled kao one noći kad smo se upoznali.”

Treba mi neko vrijeme da mi sve to legne, ali kad konačno shvatim što se sve upravo dogodilo, samo se rasplačem. Ryle me privuče na svoja prsa i čvrsto me zagrli. „Lily”, šapće, milujući me po kosi. „Nisam te mislio rasplakati.”

Smijem se kroz suze. „Samo ne mogu vjerovati da živim ovdje.” Odmaknem se od njega i pogledam ga u oči. „Jesmo li mi bogati? Kako si to možeš priuštiti?”

On se smije. „Lily, udala si se za neurokirurga. Nisi baš siromašna.”

Njegov komentar me nasmije, a onda se opet rasplačem. A zatim imamo prvog pravog pravcatog gosta jer netko kuca na vrata.

„Allysa”, kaže on. „Već neko vrijeme čeka u predvorju.”

Trčim do ulaznih vrata i otvaram ih i obje se grlimo i cičimo i možda čak i malo plačemo.

Provodimo ostatak večeri u našem novom stanu. Ryle naručuje kinesku hranu, a Marshall siđe i pridruži nam se na večeri. Nemamo još ni stolova ni stolica pa nas četvero sjedimo nasred dnevnog boravka i jedemo ravno iz posuda u kojima nam je dostavljena hrana. Pričamo o tome kako ćemo namjestiti stan, pričamo o svim dobrosusjedskim aktivnostima koje ćemo raditi zajedno, razgovaramo o Allysinom predstojećem porođaju.

To je sve što sam mogla poželjeti i još i više.

Jedva čekam da sve ispričam svojoj majci.

Poglavlje 22

Allysin je termin bio prije tri dana.

Sada već tjedan dana živimo u svom novom stanu. Uspješno smo preselili sve svoje stvari onoga dana kad je Ryle imao slobodan dan, a dan nakon što smo se uselili, Allysa i ja smo otišle kupovati namještaj. Već trećeg dana moglo se reći da smo sve obavili. Jučer smo dobili prvu poštu. Bio je to komunalni račun, pa sad konačno imamo dojam da smo se službeno uselili.

Udata sam. Imam sjajnog muža. Fenomenalan stan. Najbolja prijateljica slučajno mi je i šogorica i uskoro ću postati teta.

Usudim li se reći... no može li moj život uopće biti bolji?

Zatvaram laptop i odlučim da je posao za večeras gotov. U zadnje vrijeme završavam ranije nego obično jer me tako veseli vratiti se doma u svoj novi stan. Baš u trenutku kad zatvaram vrata ureda, Ryle svojim ključem otključava ulazna vrata u cvjećarnicu. Pušta ih da se zatvore za njim dok ulazi unutra punih ruku.

Pod pazuhom su mu novine, a u rukama dvije kave. Unatoč pomalo mahnitom izgledu i žurnim koracima, on se smiješi. „Lily”, kaže, hodajući prema meni. Tutne mi jednu kavu u ruke, a zatim izvuče novine ispod pazuha. „Tri vijesti. Prva... jesi li vidjela novine?” Daje mi ih u ruke. Novine su presavijene na unutrašnjoj strani. Pokazuje mi novinski članak. „Uspjela si, Lily. Uspjela si!”

Ne želim se previše nadati dok uzimam članak u ruke. On bi mogao govoriti o nečem sasvim drugom od onog što ja pretpostavljam. No kad pročitam naslov, shvatim da on govori *točno* o onome na što sam pomislila. „Dobila sam?”

Obaviještena sam da je moja cvjećarnica nominirana za nagradu „Best of Boston”. To je nagrada po izboru čitatelja koju te novine dodjeljuju svake godine, a *Lily Bloom’s* je nominirana u kategoriji „Najbolji novi poduzetnici u Bostonu”. U obzir su dolazile tvrtke osnovane prije manje od dvije godine. Pomislila sam da bih možda mogla biti izabrana kad me prošlog tjedna nazvala novinarka tih novina i postavila mi niz pitanja.

Naslov članka je: *„Najbolji novi poduzetnici u Bostonu. Stigli glasovi za vaših deset najboljih!”*

Smiješim se i skoro prolijem kavu kad me Ryle povuče k sebi, podigne me i zavrti.

Rekao je da ima tri vijesti, a ako je počeo s ovom, nemam pojma koje bi druge dvije mogle biti. „Koja je druga vijest?”

Spušta me na noge i kaže: „Počeo sam s najboljom. Bio sam previše uzbuđen. „Ispije gutljaj kave i kaže: „Dobio sam specijalizaciju u Cambridgeu.”

Na licu mi je ogroman osmijeh. „Dobio si?” On kima za zatim me opet grli i zavrti. „Tako sam ponosna na tebe”, kažem i ljubim ga. „Oboje smo tako uspješni da je to bolesno.”

On se smije.

„Broj tri?” pitam ga.

On se odmakne. „O, da. Broj tri.” Opušteno se nasloni na pult i polako ispija gutljaj kave. Nježno odloži kavu na pult. „Allysa rađa.”

„Što?” viknem.

„Aha.” Kimne prema našim kavama. „Zato sam ti donio kofeina. Noćas nećemo uopće spavati.”

Počnem pljeskati, poskakivati, a onda paničariti dok pokušavam pronaći svoju torbicu, jaknu, ključeve, telefon, prekidač za svjetlo. Neposredno prije nego što dođemo do vrata, Ryle se vraća do pulta, uzima

novine i stavlja ih pod ruku. Ruke mi se tresu od uzbuđenja dok zaključavam vrata.

„Bit ćemo tete!” kažem dok hodam do auta.

Ryle se smije mojoj šali i kaže: „*Ujaci*, Lily. Bit ćemo *ujaci*.”

Marshall mirno izlazi na hodnik. Ryle i ja istovremeno naglo podignemo glave i čekamo vijesti. Već pola sata tamo je tiho. Očekivali smo čuti kako Allysa vrišti u agoniji – što bi trebalo biti znak da je rodila – ali do nas ne dopiru baš nikakvi zvukovi. Čak ni plač novorođenčeta. Ruka mi poleti na usta kad vidim izraz na Marshalllovom licu. Imam predosjećaj da se dogodilo nešto loše.

Njegova ramena počnu se tresti, a suze mu cure niz lice. „Ja sam tata.” A zatim počne lamatati rukama. „Ja sam TATA!”

Grli Rylea, pa mene i kaže: „Dajte nam petnaest minuta pa onda možete ući i upoznati je.”

Kad on zatvori vrata i Ryle i ja glasno odahnemo. Pogledamo jedno drugo i nasmiješimo se. „Ti si isto mislila da se nešto strašno dogodilo?” pita on.

Kimnem, a zatim ga zagrlim. „Ti si ujak”, kažem, smiješeći se.

On me poljubi u tjeme i kaže: „I ti isto.”

Pola sata poslije, Ryle i ja stojimo pokraj kreveta i gledamo kako Allysa drži svoje novorođeno dijete u naručju. Beba je apsolutno savršena. Tek se rodila pa je zasad teško reći na koga je nalik, ali prekrasna je, bez obzira na to.

„Želiš li primiti svoju nećakinju?” Allysa pita Rylea.

On se ukoči kao da ima tremu, ali onda ipak kimne. Ona se saginje i stavlja dijete u Ryleovo naručje, pokazujući mu kako je treba držati. On nervozno zuri u nju, a zatim krene prema kauču s bebom u naručju i sjeda. „Jeste li se već odlučili za ime?” upita on.

„Jesmo”, kaže Allysa.

Ryle i ja gledamo Allysu i ona se nasmiješi, suznih očiju. „Htjeli smo je nazvati po nekome koga i Marshall i ja cijenimo najviše na svijetu. Zato smo dodali E na tvoje ime. Nazvali smo je Rylee.”

Odmah pogledam Rylea, a on brzo izdahne kao da je malo u šoku. Gleda dolje u Rylee i samo se nasmiješi. „Jo”, šapne. „Ne znam što bih rekao.”

Stisnem Allysin dlan, a zatim pridem kauču i sjednem kraj Rylea. Često bih pomislila da ga ne mogu voljeti više nego što ga već volim, ali opet mi je dokazano da nisam imala pravo. Srce mi nabuja od ljubavi dok promatram kako on gleda svoju novorođenu nećakinju.

Marshall sjedne na krevet kraj Allyse. „Jeste li čuli kako je Issa bila tiha cijelo vrijeme? Ni jedan vrisak. Nije tražila ni lijekove.” On je zagrlj i legne kraj nje kraj kreveta. „Osjećam se kao da sam u onom filmu *Hancock* s Willom Smithom i upravo ću otkriti da sam se oženio superjunakinjom.”

Ryle se smije. „Mene je razbila k'o guzicu nekoliko puta kad smo bili mali. Ne bi me čudilo.”

„Nema prostачenja u blizini Rylee” kaže Marshall.

„*Guzica*”, šapne joj Ryle.

Oboje se nasmijemo, a onda me on pita želim li je ja držati. Ja pohlepno podignem ruke jer jedva čekam svoj red. Podignem je u naručje i šokirana sam koliku silnu ljubav već osjećam za nju.

„Kad dolaze mama i tata?” pita Ryle Allysu.

„Sutra do ručka već su tu.”

„Onda bih se trebao malo naspavati. Upravo sam stigao s duge smjene.” Pogleda opet u mene. „Ideš sa mnom?”

Odmahnem glavom. „Ja bi još malo ostala. Uzmi moj auto, a ja ću doma taksijem.”

On me poljubi u vrh obraza, a zatim položi glavu na moju dok oboje promatramo Rylee. „Mislim da bismo trebali napraviti jedno ovakvo”, kaže on.

Pogledam ga, ne vjerujući da sam ga dobro čula.

On namigne. „Ako budem spavao kad dođeš doma, probudi me. Večeras ćemo odmah krenuti na posao.” Pozdravlja Allys, a Marshall ga isprati van.

Pogledam Allys, a ona se smiješi. „Rekla sam ti da će htjeti imati dječicu s tobom.”

Nacerim se i priđem njezinom krevetu. Ona se odmakne i napravi mi mjesta. Dodam joj Rylee i mi se ušuškamo na njezinom krevetu i gledamo Rylee kako spava, kao da je to najveličanstveniji prizor koji smo vidjele u životu.

Poglavlje 23

Kad se vratim kući tri sata poslije, već je deset sati. Ostala sam s Allysom još jedan sat nakon što je Ryle otišao, a zatim se vratila u ured završiti nekoliko poslova da sljedeća dva dana ne moram ići na posao.

Svjetla su ugašena kad uđem kroz ulazna vrata pa to znači da je Ryle već u krevetu.

Cijelim putem doma razmišljala sam o onome što je rekao. Nisam očekivala da će tako rano doći do tog razgovora. Imam skoro dvadeset pet godina, ali nekako sam si zamislila da će proći još barem dvije godine prije nego odlučimo pokušati proširiti obitelj. Još uvijek nisam sigurna jesam li već spremna, ali ovo saznanje da on to jednog dana ipak želi neizmjereno me oraspoložilo.

Odlučim nešto pojesti na brzinu prije nego ga probudim. Nisam ništa večerala pa umirem od gladi. Kad upalim svjetlo u kuhinji, vrisnem. Ruka mi poleti na grudi i posrnem na kuhinjski pult. „Isuse Kriste, Ryle! Što to radiš?”

On je leđima naslonjen na zid kraj hladnjaka. Noge su mu prekrižene na gležnjevima i promatra me škiljeći. Preokreće nešto prstima i zuri u mene.

Pogledam na ormarić s njegove lijeve strane i vidim praznu čašu u kojoj je vjerojatno nedavno bio konjak. On ga povremeno pije da mu pomogne zaspati.

Pogledam natrag u njega i na licu mu je cerek. Odmah mi postane vruće zbog tog smiješka jer znam što sad slijedi. Ovaj stan postat će kaos odjeće i poljubaca. Od useljenja smo krstili skoro svaku prostoriju, ali kuhinju još nismo isprobali.

Nasmiješim mu se, a srce mi još mahnito lupa od šoka jer sam ga zatekla ovdje u mraku. Pogled mi se spusti na njegovu ruku i ja primijetim da u njoj drži magnet s motivom Bostona. Donijela sam ga iz starog stana i zalijepila na ovaj hladnjak kad smo se uselili.

On ga vraća na hladnjak i kucka po njemu. „Otkud ti ovo?”

Pogledam u magnet, a zatim opet u njega. Zadnje što sada želim jest reći mu da sam ga dobila od Atlasa za šesnaesti rođendan. Opet bi se vratili na bolnu temu, a previše sam uzbuđena zbog onoga što ćemo upravo raditi da bi sada bilo vrijeme za голу istinu.

Slegnem ramenima. „Ne sjećam se. Imam ga oduvijek.”

Zuri u mene šutke, a zatim se uspravi i priđe mi dva koraka bliže. Uzmaknem, naslonivši se leđima na pult i prestanem disati. Ruke mu kliznu na moj struk pa između moje guze i traperica i povlači me k sebi. Usta mu zaposjednu moja i ljubi me dok mi počinje spuštati traperice.

Dobro. Dakle, radit ćemo to odmah sada.

Usne mu se vuku niz moj vrat dok ja skidam cipele, a on do kraja povlači moje traperice.

Mogu jesti poslije. Krštenje kuhinje upravo mi je postalo prioritet.

Kad vrati usta na moja, podigne me i posjedne na kuhinjski element i stane između mojih koljena. Mirišim konjak u njegovu dah, ali to mi se nekako sviđa. Ja već teško dišem dok njegove usne klize po mojima. Uzima punu šaku moje kose i nježno je povlači tako da ga pogledam u oči.

„Gola istina?” šapće, gledajući moja usta kao da će me proždrijeti.

Kimnem.

Druga ruka počinje polako kliziti uz moje bedro dok više ne možda dalje ići. Gurne dva topla prsta u mene, ne skidajući pogled s mojih očiju. Usišem zrak dok mi se noge stišću oko njegova struka. Počnem se polako

pomicati uz njegovu ruku, tiho stenjući dok on užarenim pogledom zuri u mene.

„Lily, otkuda ti taj magnet?”

Što?

Osjećam se kao da mi je srce počelo kucati unatrag.

Zašto me opet to pita?

Njegovi se prsti još pomiču u meni, a njegove me oči još gledaju kao da me žele. Ali njegova ruka. Njegova ruka oko koje je omotana moja kosa počinje me jače vući i ja se trznem.

„Ryle”, šapnem, držeći glas mirnim, iako se počinjem tresti. „To boli.”

Njegovi prsti se umire, ali ne skida pogled s mene. Polako izvlači prste iz mene i stavlja ruku oko moga vrata, nježno ga stišćući. Usne mu susretnu moje i njegov jezik uroni u moja usta. Prihvaćam ga, zato što nemam pojma što se trenutno zbiva u njegovoj glavi i molim se da paničarim bez razloga.

Osjećam kako je tvrd u trapericama kad se pritisne o mene. Ali zatim se odmakne. Njegove ruke me potpuno napuste kad se nasloni natrag na hladnjak, ali očima prelazi po mojem tijelu kao da me želi uzeti odmah, baš tu u kuhinji. Srce mi se počne smirivati. *Bez razloga paničarim.*

On posegne rukom kraj sebe, pokraj pećnice i podigne neke novine. To su iste novine koje mi je već pokazao, s onim člankom o nagrađenim poduzetnicima. Digne ih gore i baci mi ih. „Jesi li imala priliku pročitati taj članak?”

Ja odahnem. „Još nisam”, kažem i spustim pogled na tekst.

„Pročitaj ga naglas.”

Pogledam ga. Smiješim se, ali želudac mi je nervozan. Nešto se zbiva s Ryleom. To kako se ponaša. No ne mogu shvatiti što.

„Želiš da pročitam taj članak?” pitam. „Baš sada?”

Čudno mi je sjediti ovako polugola na kuhinjskom ormariću i držati novine u ruci. On kima. „Ali želim da prvo skineš košulju. A *onda* ga pročitaj na glas.”

Zurim u njega, pokušavajući protumačiti njegovo ponašanje. Možda je zbog konjaka postao posebno nestašan. Često kad vodimo ljubav, to je jednostavno vođenje ljubavi. Ali povremeno, naš seks je divlji. Malo opasan, poput pogleda u njegovim očima.

Spustim novine, skinem košulju, a zatim opet uzmem novine. Počnem naglas čitati članak, ali on zakorači naprijed i reče: ”Ne cijeli članak.” Presavije novine na mjestu usred članka i pokazuje mi jednu rečenicu. „Tu počni i pročitaj posljednjih nekoliko odlomaka.”

Pogledam dolje, još zbunjenija. Ali nema veze, ako će nas to dovesti do kreveta...

„Novootvorena tvrtka s najvećim brojem glasova ne bi trebala biti iznenađenje. U travnju prošle godine otvoren je kultni Bib’s na Marketsonu koji je postao jedan od najbolje ocijenjenih restorana u gradu, prema mišljenju TripAdvisora.”

Prestanem čitati i pogledam Rylea. On si je natočio još konjaka i upravo je ispio gutljaj. „Čitaj dalje”, kaže, kimnuvši prema novinama u mojoj ruci.

Progutam knedl, a slina u ustima postaje mi svakom sekundom sve gušća. Pokušavam kontrolirati drhtanje ruku dok nastavljam čitati. „Vlasnik, Atlas Corrigan, dvostruko je nagrađivani kuhar i također američki marinac. Nije tajna što znači skraćenica njegovog izuzetno uspješnog restorana, Bib’s: *Better in Boston*.”

Šokirano dahnem.

Sve je bolje u Bostonu.

Dok mi se želudac grči, pokušavam kontrolirati emocije dok nastavljam čitati. „Ali kad smo ga intervjuirali povodom njegove najnovije nagrade, glavni kuhar nam je konačno otkrio pravu povijest iza značenja tog imena. *‘To je duga priča’*, rekao je Corrigan. *‘To ime je posveta nekome tko je imao velik utjecaj na moj život. Na nekoga tko mi je puno značio. Ona mi još uvijek puno znači.’*”

Odložim novine na pult. „Ne želim dalje čitati.” Glas mi puca dok to govorim.

Ryle napravi dva brza koraka naprijed i zgrabi novine. Nastavlja gdje sam ja stala, sada već glasnim i ljutitim glasom. „Kad smo ga pitali je li ta djevojka svjesna da je nazvao restoran po njoj, Corrigan se znakovito nasmiješio i rekao: *‘Sljedeće pitanje.’*”

Od ljutnje u Ryleovom glasu postane mi mučno. „Ryle, prestani”, kažem mirno. „Previše si popio.” Prođem kraj njega i brzo izađem iz kuhinje prema hodniku koji vodi u našu spavaću sobu. Toliko se toga upravo događa, a ja nisam sigurna da mi je bilo što od toga jasno.

U članku nije pisalo o kome je Atlas govorio. Atlas zna da sam to ja, i ja znam da sam to ja, ali kao bi uopće Ryle mogao zbrojiti dva i dva?

I taj magnet. Kako bi on samo iz tog članka zaključio da mi ga je Atlas darovao?

On pretjeruje.

Čujem kako me slijedi dok hodam prema spavaćoj sobi. Otvorim vrata i stanem ukopana u mjestu.

Krevet je prekriven stvarima. Prazna kutija sa selidbe na kojoj piše „Lilyne stvari”. A zatim sav sadržaj koji je bio u toj kutiji. Pisma... dnevnici... prazne kutije za cipele. Zatvorim oči i polako udahnem.

On je pročitao moj dnevnik.

Ne.

On. Je. Pročitao. Moj. Dnevnik.

Njegova ruka se iz pozadine ovija oko mog struka. Klizi rukom uz moj trbuh i čvrsto me uhvati za dojku. Drugom rukom nježno odmiče kosu s moga vrata.

Čvrsto zatvaram oči, upravo u trenutku kad njegovi prsti počinju ocrtavati moju kožu, gore prema ramenu. Polako prelazi prstom preko srca, a meni cijelo tijelo zadrhti. Njegove se usne spuste na moju kožu, točno iznad tetovaže, a onda on zarije zube u mene tako žestoko da završtim.

Pokušavam se odmaknuti od njega, no on me tako čvrsto drži da se ni ne pomakne. Bol na mjestu na kojem su se njegovi zubi zarili u moju ključnu kost širi se u valovima kroz moje rame i dolje niz ruku. Istog časa se rasplačem. *Ridam.*

„Ryle, pusti me”, kažem molećivim glasom. „Molim te. Odi nekamo.” Njegove me ruke stišću dok me čvrsto drži straga.

Okreće me, ali moje oči su još zatvorene. Previše me strah pogledati ga. Ruke mu se zarivaju u moja ramena dok me gura prema krevetu. Pokušavam ga odbaciti sa sebe, ali nema koristi. On je prejak za mene. On je ljut. On je povrijeđen. *I on nije Ryle.*

Glava mi padne na krevet i ja se mahnito povlačim prema uzglavlju, pokušavajući pobjeći od njega. „Lily, zašto je on još uvijek tu?” Glas mu nije tako sabran kao što je bio u kuhinji. Sada je stvarno ljut. „On je u svemu. Onaj magnet na hladnjaku. Taj dnevnik u kutiji koju sam pronašao u našem ormaru. Ta jebena *tetovaža* na tvome tijelu koja je nekad bila moj najdraži prokleti *dio tebe!*”

On je sada na krevetu.

„Ryle”, preklinjem ga. „Mogu ti objasniti.” Suze mi cure niz sljepoočnice i moče mi kosu. „Ljut si. Molim te, nemoj me ozlijediti, *molim te.* Otiđi nekamo, a kad se vratiš, ja ću ti sve objasniti.”

Rukom me hvata za gležanj i povuče me dolje pod sebe. „Lily, ja nisam ljut”, kaže glasom koji je sada uznemirujuće smiren. „Samo mislim da ti nisam dokazao koliko te silno volim.” Njegovo se tijelo spušta na moje i on me prima jednom rukom za zapešća koja podiže iznad moje glave i pritišće ih u madrac.

„Ryle, molim te.” Ridam, pokušavam ga odgurnuti sa sebe svakim dijelom svoga tijela. „Makni se s mene. *Molim te.*”

Ne, ne, ne, ne.

„Volim te, Lily”, kaže, a njegove se riječi razbijaju o moj obraz. „Više nego što to te on *ikada* volio. Zašto to ne *vidiš?*”

Moj se strah sklopča u sebe i razrijedi ga bijes. Dok držim oči čvrsto zatvorenima vidim samo svoju majku kako plače na kauču u našoj staroj dnevnoj sobi, a moj otac leži na njoj i prisiljava je na seks. Mržnja me preplavi i počnem vrištati.

Ryle pokušava prigušiti moje vriskove svojim ustima.

Ugrizem ga za jezik.

Njegovo se čelo razbija o moje.

I u času, sva bol izbljedi kad pokrivač tame prekrije moje oči i preplavi me.

Osjećam njegov dah na mome uhu dok mrmlja nešto nerazgovjetno. Srce mi mahnito lupa, cijelo tijelo mi se još trese, suze mi još nekako teku, a ja se hvatam za zrak. Njegove se riječi razbijaju o moje uho, ali bol koja mi pulsira u glavi je prejaka da bih dešifrirala njegove riječi.

Pokušavam otvoriti oči, ali peče me. Osjećam kako mi nešto curi u desno oko i odmah znam da je to krv.

Moja krv.

Njegove riječi mi postaju jasnije.

„Žao mi je, žao mi je, žao mi je, žao...”

Njegova ruka još pritišće moju na madrac i on je još uvijek na meni. Više me ne pokušava prisiliti na seks.

„Lily, volim te, tako mi je žao.”

Njegove su riječi pune panike. Ljubi me, njegove su usne nježne na mojim obrazima i ustima.

On zna što je učinio. On je opet Ryle i on zna što mi je upravo učinio. Što je učinio nama. Našoj budućnosti.

Koristim njegovu paniku da dobijem na vremenu. Odmahujem glavom i šapućem: „U redu je, Ryle. U redu je. Bio si ljut, u redu je.”

Njegove usne mahnito traže moje, a od okusa konjaka sada mi se povraća. On još šapće isprike kad soba ponovno počinje nestajati.

Oči su mi zatvorene. Još smo na krevetu, ali on sad više ne leži cijeli na meni. Leži na strani, čvrsto me obgrlivši oko struka. Glava mu je pritisnuta o moja prsa. Ležim ukočena dok procjenjujem situaciju oko sebe.

On se ne miče, ali osjećam njegovo disanje, otežano snom. Ne znam je li se onesvijestio ili zaspao. Zadnje čega se sjećam su njegova usta na mojima, okusa vlastitih suza.

Ležim mirno još nekoliko minuta. Bol u glavi sve je gora svakom minutom svjesnosti. Zatvaram oči i pokušavam razmišljati.

Gdje mi je torbica?

Gdje su mi ključevi?

Gdje mi je mobitel?

Treba mi punih pet minuta da se izvučem ispod njega. Previše se bojim puno pomaknuti odjednom, pa to činim centimetar po centimetar dok se ne uspijem otkotrljati na pod. Kad više ne osjećam njegove ruke na sebi, iz prsa mi se probije neočekivani jecaj. Stavim ruku na usta dok se podižem na noge i trčim van iz spavaće sobe.

Pronalazim torbicu i mobitel, ali nemam pojma kamo je stavio moje ključeve. Mahnito pretražujem dnevnu sobu i kuhinju, no jedva išta uspijevam vidjeti. Kad me udario čelom u čelo, sigurno mi je ostavio ranu na čelu jer u očima mi je puno krvi i sve mi je mutno.

Kliznem na pod kraj vrata jer mi se zavrtjelo u glavi. Prsti mi se tako tresu da mi treba tri pokušaja da pogodim zaporku na mobitelu.

Kad se pojavi zaslon za biranje broja, zastanem. Prva mi je pomisao nazvati Allysu i Marshalla, ali ne mogu. Ne mogu im to baš sada učiniti. Upravo je rodila bebu prije nekoliko sati. Ne mogu im to učiniti.

Mogla bih pozvati policiju, ali moj mozak u ovom trenutku ne može uopće procesuirati što to sve znači. Ne želim davati izjavu. Nisam sigurna da želim podnijeti prijavu znajući što bi to učinilo njegovoj karijeri. Ne želim da se Allysa ljuti na mene. Jednostavno ne znam. Ali ne isključujem sasvim da ću na kraju obavijestiti policiju. Samo nemam energije da tu odluku donesem upravo sada.

Stišćem mobitel u rukama i pokušavam misliti. *Moja majka.*

Počnem birati njezin broj, ali kad se sjetim što će joj to učiniti, opet se rasplačem. Ne mogu je uvlačiti u ovaj užas. Ona je proživjela previše strahota. A Ryle će me pokušati pronaći. Prvo će ići k njoj. A zatim Allysi i Marshallu. Zatim svima drugima koje poznajemo.

Obrišem suze i počnem birati Atlasov broj.

U ovom trenutku se mrzim više nego što sam se mrzila ikad u cijelom životu.

Mrzim se, zato što sam, onoga dana kad je Ryle pronašao Atlasov broj u mom mobitelu, lagala i rekla da sam zaboravila da je ondje.

Mrzim se, zato što sam onog dana kad je Atlas stavio svoj broj ondje, otvorila mobitel i pogledala ga.

Mrzim se, zato što sam duboko u sebi, znala da postoji šansa da će mi jednog dana zatrebati. *Pa sam ga zato zapamtila.*

„Halo?”

Glas mu je oprezan. Upitan. On ne prepoznaje ovaj broj. Čim on progovori ja se rasplačem. Prekrivam usta i pokušavam se utišati.

„Lily?” Glas mu je sada mnogo glasniji. „Lily, gdje si?”

Mrzim se, zato što on zna da su te suze moje.

„Atlase”, prošapćem. „Trebam pomoć.”

„Gdje si?” ponovi. Čujem paniku u njegovu glasu. Čujem kako hoda, miče nekakve stvari. Čujem kako zalupe vrata na drugoj strani linije.

„Poslat ću ti porukom adresu”, prošapćem jer se previše bojim nastaviti govoriti. Ne želim probuditi Rylea. Prekinem vezu i nekako pronalazim snage da umirim ruke dok mu pišem u poruci svoju adresu i šifru za bravu na ulaznim vratima. Zatim mu pošaljem drugu poruku u kojoj piše:

Pošalji mi poruku kad stigneš. Molim te, ne kucaj.

Otpužem do kuhinje i pronalazim svoje hlače i s mukom ih navlačim na sebe. Svoju košulju pronalazim na pultu. Kad se odjenem, odem u dnevnu sobu. Razmišljam o tome da otvorim vrata i dočekam Atlasa dolje, ali previše me strah da neću uspjeti sići do lobija sama u ovakvom stanju. Čelo mi još krvari i osjećam se preslabom da uopće stojim i čekam kraj vrata. Kliznem na pod, grčevito stišćući mobitel u drhtavoj šaci i zurim u njega, čekajući poruku.

Mobitel mi zasvijetli tek nakon mučne dvadeset četiri minute.

Tu sam.

Dignem se nekako na noge i otvorim vrata. Oviju me ruke i lice mi je pritisnuto u nešto mekano. Samo se rasplačem i plačem i drhtim i plačem.

„Lily”, on šapne. Nikad nisam čula svoje ime izgovoreno tako tužnim glasom. Želi da ga pogledam. Njegove plave oči klize po mom licu i ja vidim trenutak kad se to dogodilo. Gledam kako mu zabrinutost nestaje s lica kad kimne glavom prema vratima stana. „Je li on još unutra?”

Bijes.

Vidim kako ga obuzima bijes kad zakorači prema vratima. Zgrabim šakama njegovu jaknu. „Ne. *Molim te*, Atlase. Samo želim otići.”

Vidim da je u agoniji dok zastaje i muči se s odlukom treba li me poslušati ili pojuriti kroz vrata. Na kraju se okreće od vrata i ovije ruke oko mene. Pridržava me do dizala, a zatim kroz predvorje. Nekim čudom, naletimo samo na jednu osobu, ali ona razgovara na mobitel i gleda u drugom smjeru.

Kad stignemo do garaže, meni se opet počne vrtjeti u glavi. Kažem mu da uspori, a onda osjetim njegove ruke ispod svojih koljena dok me diže u naručje. Zatim se nalazimo u autu. Zatim se auto kreće.

Znam da me treba šivati.

Znam da me vodi u bolnicu.

Ali nemam pojma zašto su sljedeće riječi koje izgovorim: „Nemoj me voditi u Mass General. Odvedi me nekamo drugamo.”

Iz nekog nepoznatog razloga ne želim riskirati da naletim na nekog od Ryleovih kolega. Mrzim ga. U ovom trenutku ga mrzim više nego što sam ikad mrzila svoga oca. Ali briga za njegovu karijeru se ipak nekako probija kroz tu mržnju.

Kad to shvatim, mrzim samu sebe jednako koliko mrzim njega.

Poglavlje 24

Atlas stoji na drugoj strani prostorije. Nije skinuo pogled s mene cijelo vrijeme dok me medicinska sestra obrađuje. Nakon što je uzela uzorak krvi, odmah se vratila i počela mi čistiti ranu. Još mi nije postavila mnogo pitanja, ali očito je da su moje ozlijede posljedica napada. Vidim sažalni pogled na njezinom licu dok čisti krv s ugriza na mom ramenu.

Kad završi, krišom pogleda Atlasa. Odmakne se u desnu stranu, blokirajući mu pogled na mene dok se opet okreće prema meni. „Moram vas pitati neka osobna pitanja. Reći ću mu da izađe iz prostorije, dobro?”

U tom trenutku shvatim da ona misli da mi je Atlas ovo učinio. Odmah počnem odmahivati glavom. „To nije bio on”, kažem joj. „Molim vas, nemojte ga tjerati van.”

Na licu joj se vidi kako joj je laknulo. Kima i zatim privlači stolac. „Imate li još nekih ozljeda?”

Odmahujem glavom, zato što ona ne može popraviti sve one dijelove mene koje je Ryle slomio iznutra.

„Lily?” Glas joj je nježan. „Jeste li silovani?”

Suze mi navru na oči i vidim da se Atlas okrenuo prema zidu i pritisnuo čelo na njega.

Medicinska sestra pričekala da je pogledam u oči prije nego nastavi govoriti. „Imamo poseban pregled za takve situacije. Zove se SANE. On je dobrovoljan, naravno, ali ja ga iskreno preporučujem u vašoj situaciji.”

„Nisam silovana”, kažem. „Nije me...”

„Lily, jeste li sigurni?” pita medicinska sestra.

Kimnem. „Ne želim taj pregled.”

Atlas se okreće prema meni i vidim mu bol na licu dok mi prilazi. „Lily. Treba ti to.” Pogled mu je molećiv.

Opet odmahnem glavom. „Atlase, kunem se...” Čvrsto zatvorim oči i spustim glavu. „Ovoga puta ga ne štitim”, šapnem. „Pokušao je, ali zaustavio se.”

„Ako odlučiš podnijeti prijavu, trebat će ti...”

„Ne želim taj pregled”, ponovim odlučnim glasom.

Čuje se kucanje na vratima i ulazi liječnik. Pošteduje me još Atlasovih molećivih pogleda. Medicinska sestra mu kratko nabraja moje ozljede. Ona se zatim odmakne dok mi on pregledava glavu i rame. Zabljesne mi svjetiljkom oba oka. Opet pogleda u papire i kaže: „Želio bih isključiti potres mozga, ali s obzirom na vašu situaciju, ne bih vas poslao na CT. Umjesto toga, željeli bismo vas zadržati na promatranju.”

„Zašto me ne biste poslali na CT?” pitam ga.

Liječnik ustane. „Ne želimo zračiti trudne žene ako nisu životno ugrožene. Promatrat ćemo vas da vidimo hoće li biti komplikacija pa ako sve bude uredu, slobodno možete ići.”

Ne čujem ništa poslije toga.

Ništa.

U glavi mi počinje rasti pritisak. U srcu. U želucu. Držim se grčevito za rubove stola za pregled na kojem sjedim i zurim u pod dok oboje ne izađu iz prostorije.

Kad se vrata za njima zatvore, ja ostanem sjediti ukočena i nijema. Vidim da se Atlas primaknuo. Njegova stopala skoro dodiruju moja. Prsti mu nježno pomiluju moja leđa. „Jesi li znala?”

Brzo izdahnem, zatim udahnem još zraka. Počnem odmahivati glavom, a kad se njegove ruke oviju oko mene, rasplačem se. Nisam ni znala da je moje tijelo sposobno za tako gorki plač. On me grli cijelo vrijeme dok plačem. Grli me dok ja mrzim samu sebe.

Ja sam to sebi sama učinila.

Dopustila sam da mi se to dogodi.

Ja sam moja majka.

„Želim otići”, šapnem.

Atlas se odmakne. „Lily, žele te promatrati. Mislim da bi trebala ostati.”

Pogledam ga i odmahnem glavom. „Moram otići odavde. Molim te. Želim otići.”

On kimne i pomogne mi obući cipele. Svlači svoju jaknu i umota me u nju, a zatim neprimijećeni izađemo iz bolnice.

Ništa mi ne govori dok se vozimo. Zurim kroz prozor previše iscrpljena da bih plakala. Previše šokirana da bih bilo što rekla. Osjećam se potopljeno.

Samo plivaj dalje.

Atlas ne živi u stanu. Živi u kući. U malom predgrađu Bostona Wellesleyu gdje su sve kuće predivne, prostrane, uređene i skupe. Prije nego se zaustavimo u njegovom prednjem dvorištu, zapitam se je li se oženio onom djevojkom. *Cassie*. Pitam se što će ona misliti kad joj muž dovede doma svoju bivšu ljubav koju je upravo napao njezin vlastiti muž.

Žalit će me. Pitat će se zašto ga nisam ostavila. Pitat će se kako sam dopustila da dođe do toga. Pitat će sve ono isto što sam se ja pitala o mojoj majci kad sam ju vidjela u istoj situaciji. Ljudi toliko razmišljaju o tome zašto žene ne odu. Gdje su svi oni ljudi koji se pitaju zašto su muškarci uopće nasilni? Zar ne bi samo tamo trebalo tražiti krivca?

Atlas parkira u garaži. U njoj nema drugog vozila. Ne čekam da mi pomogne izaći iz auta. Otvaram vrata i sama izlazim, a zatim ga pratim u kuću. On upiše šifru u alarm, a zatim upali nekoliko svjetala. Pogled mi luta po kuhinji, blagovaonici, dnevnoj sobi. Sve je napravljeno od punog

drveta i nehrđajućeg čelika, a kuhinja je smirujuće plavo-zelene boje. Boje mora. Da me toliko ne boli, nasmiješila bih se.

Atlas je samo plivao dalje, i vidi ga sada. Doplivao je čak do jebenih Kariba.

Otvara hladnjak i vadi bocu vode, a zatim prilazi meni. Skida čep i dodaje mi vodu. Popijem vodu i gledam ga kako pali svjetlo u dnevnoj sobi, a zatim u hodniku.

„Živiš sam?” pitam ga.

On kimne i vrati se u kuhinju. „Jesi li gladna?”

Odmahnem glavom. Čak i da jesam, ne bih mogla jesti.

„Pokazat ću ti tvoju sobu”, kaže. „Tamo je tuš ako ga trebaš.”

Trebam. Želim isprati okus konjaka iz svojih usta. Želim isprati sterilni miris bolnice sa sebe. Želim isprati posljednja četiri sati moga života.

Slijedim ga niz hodnik do sobe za goste u kojoj upali svjetlo. Na krevetu se nalaze dvije kutije i još ih je nekoliko poslagano uza zidove. Uz jedan zid stoji prevelika fotelja, okrenuta prema vratima. On prilazi krevetu i miče one dvije kutije, te ih slaže uza zid s ostalima.

„Tek sam se uselio prije nekoliko mjeseci. Još se nisam imao vremena pozabaviti uređenjem”. Prilazi ormaru i otvara ladicu. „Napravit ću ti krevet.” Izvadi plahte i jastučnicu. Počinje raditi krevet, a ja ulazim u kupaonicu i zatvorim vrata.

Ostajem u kupaonici trideset minuta. Neke od tih minuta provodim zureći u svoj odraz u zrcalu. Neke od tih minuta provodim pod tušem. Ostatak provodim nad zahodskom školjkom jer mi bude zlo od razmišljanja o proteklih nekoliko sati.

Omotam se u ručnik i odškrinem vrata spavaće sobe. Atlasa više nema unutra, ali ima složene odjeće na napravljenom krevetu. Muške hlače od pidžame koje su mi prevelike i majica koja mi seže ispod koljena.

Zategnem vezicu na hlačama, zavežem je i uvučem se u krevet. Zagasim lampu i navučem pokrivače preko glave.

Tako gorko plačem da ne ispuštam ni glasa.

Poglavlje 25

Osjećam miris prepečenca.

Protegnem se na krevetu i nasmiješim zato što Ryle zna da najviše volim prepečenac za doručak.

Otvorim oči i stvarnost se sruči na mene žestinom frontalnog sudara. Čvrsto zatvorim oči kad shvatim gdje se nalazim i zašto sam ovdje i da taj prepečenac koji sam namirisala nema nikakve veze s mojim dragim i brižnim mužem, koji me želi iznenaditi doručkom u krevetu.

Odmah mi se opet plače pa se prisilim ustati iz kreveta. Usredotočim se na prazninu u želucu dok sjedim na zahodu i govorim si da ću plakati kad nešto pojedem. Moram jesti prije nego mi opet bude zlo.

Kad se vratim iz kupaonice u spavaću sobu, primijetim da je ona fotelja okrenuta tako da sada gleda prema krevetu, a ne više prema vratima. Na njoj je nehajno prebačena deka pa je jasno da je Atlas bio noćas ovdje dok sam spavala.

Vjerojatno se brinuo da nemam potres mozga.

Kad uđem u kuhinju, Atlas se žustro kreće između hladnjaka, štednjaka i pulta. Po prvi put u dvanaest sati osjetim nešto što nije samo agonija jer se sjetim da je on kuhar. I to *jako dobar* kuhar. I upravo mi priprema doručak.

Pogleda me kad uđem u kuhinju. „Jutro”, kaže, pazeći da to ne izgovori s previše entuzijazma. „Nadam se da si gladna.” Doda mi čašu i bocu narančina soka preko pulta, a zatim se opet okrene prema štednjaku.

„Jesam.”

Pogleda me preko ramena i skrušeno mi se nasmiješi. Natočim si čašu soka i zatim se uputim do drugog kraja kuhinje gdje se nalazi šank za kojim se doručkuje. Na stolu su neke novine i ja ih krenem podignuti.

Kad shvatim da gledam u članak o najboljim poduzetnicima u Bostonu, ruke mi se istog časa počnu tresti i ispustim novine natrag na stol. Zatvorim oči i polako ispijem gutljaj soka.

Nekoliko minuta poslije, Atlas spušta tanjur pred mene, a zatim zauzima mjesto za stolom nasuprot meni. Stavlja tanjur hrane pred sebe i posegne vilicom za svojom palačinkom.

Pogledam dolje u moj tanjur. Tri palačinke prelivene s malo sirupa i ukrašene tučenim slatkim vrhnjem. Kriške naranče i jagode poredane su na desnoj strani tanjura.

Skoro je prelijepo da bi se jelo, ali previše sam gladna da bi me bilo briga. Pojedem zalogaj i zatvorim oči, trudeći se da ne bude očito kako je ovo najbolji zalogaj doručka koji sam kušala u svome životu.

Konačno si dopustim priznati da je njegov restoran zaslužio onu nagradu. Koliko god se trudila odgovoriti Rylea i Allys u od ponovnog posjeta, to je uistinu najbolji restoran u kojem sam ikad bila.

„Gdje si naučio kuhati?” pitam ga.

On ispije gutljaj kave. „U marincima”, kaže, odlažući kavu. „Neko vrijeme sam učio tijekom obuke, a drugi ugovor sam već potpisao kao kuhar.” Kucka vilicom po rubu svog tanjura. „Sviđa ti se?”

Kimam. „Jako je fino. Ali griješiš. Ti si znao kuhati prije nego što si se prijavio u vojsku.”

On se smiješi. „Sjećaš se onih kolačića?”

Opet kimam. „Tako fine nikad u životu nisam jela.”

On se nasloni u stolcu. „Sam sam se naučio osnove. Moja majka je dok sam odrastao radila drugu smjenu, pa ako sam želio večerati, morao sam si sam napraviti večeru. Mogao sam birati ili to ili gladovati pa sam kupio neku kuharicu na rasprodaji i kuhao tijekom jedne godine baš po svakom receptu iz te knjige. A imao sam samo trinaest godina.”

Nasmiješim se, šokirana što to uopće mogu. „Sljedeći put kad te netko upita kako si naučio kuhati, trebaš mu ispričati *tu* priču. Ne onu drugu.”

On odmahne glavom. „Ti si jedina osoba koja zna nešto o meni iz razdoblja do devetnaeste godine. I rado bih da tako ostane.”

Počne mi pričati o tome kako je bilo raditi kao kuhar u vojsci. Kako je uštedio dovoljno novca da je mogao otvoriti vlastiti restoran kad je napustio vojsku. Počeo je s malim kafićem, kojem je išlo jako dobro, a onda je prije godinu i pol otvorio Bib's. „Dobro ide”, reče skromno.

Ogledam se po kuhinji, a zatim pogledam opet njega. „Izgleda da ide više nego samo dobro.”

On slegne ramenima i uzme još jedan zalogaj. Nakon toga više ništa ne kažem dok završavamo s jelom, zato što mi misli odlutaju u njegov restoran. Na njegovo ime. Na ono što je rekao u intervjuu. A onda, naravno, te me misli vrte na Ryle i na bijes u njegovu glasu kad mi je urlao zadnju rečenicu intervjua.

Mislim da Atlas vidi kako mi se raspoloženje promijenilo, ali ne kaže ništa dok posprema stol.

Kad odluči opet sjesti, ovaj put izabere stolac točno kraj mene. Stavi svoj dlan na moj da me ohrabri. „Ja moram otići na posao na nekoliko sati”, kaže. „Ne želim da odeš. Ostani koliko god trebaš. Samo... molim te, nemoj se danas vratiti doma.”

Odmahujem glavom jer mu u glasu čujem da je zabrinut. „Neću. Ostat ću ovdje”, kažem mu. „Obećavam.”

„Treba li ti nešto prije nego odem?”

Odmahnem glavom. „Ništa, sve imam.”

On ustaje i uzima svoju jaknu. „Vratit ću se što brže mogu. Doći ću nakon ručka i donijeti ti nešto za jelo, može?”

Prisilim se na smiješak. On otvara jednu ladicu i vadi olovku i papir. Prije odlaska napiše nešto na taj papir. Kad ostanem sama, ustanem i pridem pultu da pročitam što je napisao. To su upute kako namjestiti alarm. Napisao je broj svog mobitela, iako sam ga zapamtila. Također je napisao broj na poslu, kućnu adresu i adresu restorana.

Na dnu je sitnim slovima napisao: „*Lily, samo plivaj dalje.*”

Draga Ellen,

Zdravo. To sam ja. Lily Bloom. Zapravo... službeno sada sam Lily Kincaid.

Znam da ti odavno nisam pisala. Stvarno odavno. Nakon svega što se dogodilo s Atlasom, jednostavno se nisam mogla natjerati da otvorim dnevnik. Nisam se mogla prisiliti ni da gledam tvoju emisiju nakon škole, jer mi ju je bilo previše bolno gledati samoj. Zapravo, svaka pomisao na tebe bi me deprimirala. Kad bih pomislila na tebe, pomislila bih na Atlasa. A da budem iskrena, nisam željela razmišljati o Atlasu pa sam i tebe morala izbrisati iz svoga života.

Žao mi je zbog toga. Sigurna sam da ja tebi nisam nedostajala kao ti meni, ali ponekad ono što ti je najvažnije, također je i ono što ti nanosi najveću bol. I kako bi zaliježila tu bol, moraš odrezati sve strune koje te drže povezane s tom boli pa sam valjda to učinila. Samo sam se željela poštedjeti malog dijela te agonije.

No, sigurna sam da je tvoja emisija sjajna kao i uvijek. Čujem da još uvijek plešeš na početku nekih epizoda, ali sad kad sam odrasla, znam to cijeliti. Mislim da je jedan od najvećih pokazatelja da je neka osoba sazrela – znati cijeliti ono što je drugima važno, iako to tebi baš nije jako važno.

Vjerojatno bih ti trebala ispričati što se sve dogodilo u mom životu. Otac mi je umro. Sada imam dvadeset četiri godine. Završila

*sam fakultet, radila neko vrijeme u marketingu, a sada imam vlastiti
biznis. Cvjećarnicu. Životni ciljevi, eto ti!*

Također imam muža, a on nije Atlas.

I... Živim u Bostonu.

Znam. Šokantno.

*Zadnji put kad sam ti pisala, imala sam šesnaest godina. Bila
sam u jako lošem stanju i bila sam strašno zabrinuta za Atlasa. Sad
više nisam zabrinuta za Atlasa, ali sam trenutno u jako lošem stanju.
Čak i gore nego kad sam ti zadnji put pisala.*

*Žao mi je što ti izgleda nemam potrebu pisati kad sam u dobrom
stanju. Ti izgleda dobivaš samo moja sranja, ali za to služe prijatelji,
jel' da?*

*Ne znam zapravo ni gdje da počnem. Znam da ti ne znaš ništa o
mom trenutnom životu ili o mom mužu, Ryleu. Ali ima nešto što nas
dvoje zovemo „gola istina” i kad jedan od nas to kaže, onda moramo
biti brutalno iskreni i reći što uistinu mislimo.*

Dakle... gola istina.

Pripremi se.

*Zaljubljena sam u čovjeka koji mi nanosi tjelesnu bol. Nemam
pojma kako sam se dovela u takvu situaciju.*

*U djetinjstvu sam se nebrojeno puta pitala što se zbiva u glavi
moje majke u danima nakon što ju moj otac povrijedi. Kako je uopće
mogla voljeti čovjeka koji je digao ruku na nju. Čovjeka koji je stalno
tuče. Stalno joj obećava da to nikad više neće učiniti. I onda je opet
tuče.*

Užasno mi je to što sada mogu suosjećati s njom.

*Sjedim na Atlasovom kauču sad već više od četiri sata, borim se
s osjećajima. Ne mogu ih obuzdati. Ne mogu ih shvatiti. Ne znam kako*

ih procesuirati. I vjerna svojim navikama iz prošlosti, shvatila sam da ih možda samo trebam istresti na papir. Ellen, iskreno ti se ispričavam. Ali spremi se na nevjerojatnu količinu verbalnog proljeva.

Kad bih ove osjećaje trebala usporediti s nečim, usporedila bih ih sa smrću. I to ne s bilo kojom smrću. Sa smrću te osobe. Osobe koja ti je bliža od bilo koga na cijelome svijetu. Te osobe zbog koje ti zasuze oči kad samo pomisliš da bi mogla umrijeti.

Tako se ja sada osjećam. Osjećam se kao da je Ryle umro.

To je astronomska količina tuge. Ogromna količina boli. To je osjećaj da sam izgubila svog najboljeg prijatelja, svog ljubavnika, svog muža, svog spasitelja. Ali, razlika između tog osjećaja i smrti jest prisutnost druge emocije koja ne mora nužno slijediti u slučaju stvarne smrti.

Mržnje.

Ellen, tako sam ljuta na njega. Riječi ne mogu izraziti koliko ga silno mrzim. Ipak, usred sve moje mržnje, postoje trenutci kad ga pokušavam opravdati. Pomislim nešto poput: „Ali nisam trebala sačuvati taj magnet. Trebala sam mu već na početku ispričati sve o toj tetovaži. Nisam smjela čuvati dnevnike.”

Opravadavanje je nagore. Izjeda me malo po malo, otupljuje snagu koju mi je posudila mržnja. Sile tog opravdavanja tjeraju me da zamišljam našu zajedničku budućnost, i kako postoji nešto što bih ja mogla učiniti da spriječim tu vrstu bijesa. Nikad ga više neću izdati. Nikad više neću ništa tajiti od njega. Nikad mu više neću dati razloga da tako reagira. Oboje ćemo se odsad samo morati malo jače truditi.

U dobru i u zlu, zar ne?

Znam da je to ono što je moja majka tada pomišljala. Ali naša situacija je različita jer ona je imala više briga od mene. Nije imala financijsku stabilnost kao što je ja imam. Nije imala novca da ode i

pruži mi ono što je smatrala pristojnim skloništem. Nije me željela odvesti od moga oca kad sam navikla živjeti s oba roditelja. Imam osjećaj da su je opravdanja stvarno nekoliko puta gadno usosila.

Ne mogu ni početi probavljati pomisao da ću imati dijete s tim čovjekom. U meni je ljudsko biće koje smo zajedno napravili. I što god da izaberem – izaberem li ostati ili izaberem otići – nijedan od tih scenarija ne bih poželjela svome djetetu. Rasti u razorenom domu ili u domu sa zlostavljačem? Već sam ovo dijete iznevjerila, a znam za njegovo ili njezino postojanje tek jedan jedini dan.

Ellen, željela bih da mi možeš odgovoriti na ovo pismo. Željela bih da mi sada možeš reći nešto smiješno zato što moje srce to treba. Nikad se u životu nisam osjećala ovako samom. Ovako slomljenom. Ovako ljutom. Ovako povrijeđenom.

Ljudi koji nemaju veze s ovakvim situacijama često se pitaju zašto se žena vraća zlostavljaču. Pročitala sam negdje da se 85 posto žena vraća i nastavlja živjeti sa zlostavljačima. To je bilo prije nego što sam shvatila da sam i ja u takvoj situaciji, a kad sam čula tu statistiku, mislila sam da je to zato što su te žene glupe. Mislila sam da je to zato što su slabe. Često sam to mislila o svojoj vlastitoj majci.

Ali ponekad se žene vraćaju jednostavno zato što su zaljubljene. Ellen, ja volim svoga muža. Volim toliko toga u vezi s njim. Željela bih da je rezanje veza s osobom koja me povrijedila lako kao što sam nekad mislila da bi trebalo biti. Spriječiti svoje srce da oprostí nekome koga voliš zapravo je jebeno teže nego jednostavno mu oprostiti.

Ja sam sada dio statistike: Ono što sam bila mislila o ženama poput mene jest sada ono što bi drugi mislili o meni da znaju moju trenutnu situaciju.

„Kako ga može voljeti nakon što joj je to učinio? Kako uopće može pomišljati da mu se vrati?“

Tužno je da su to prve misli koje nam padnu na pamet kad je netko zlostavljan. Zar ne bi u našim ustima trebalo biti više gađenja prema zlostavljačima nego prema onima koji i dalje vole te zlostavljače?

Razmišljam o svima onima koji su prije mene bili u ovoj situaciji. Svima koji će biti poslije mene u ovoj situaciji. Zar svi mi ponavljamo iste riječi u glavi u danima nakon što nas zlostavljaju ruke onih koji nas vole? „Obećavam ti vjernost u dobru i zlu, u zdravlju i bolesti i da ću te ljubiti i poštovati u sve dane života svoga.”

Možda ti zavjeti nisu smišljeni da bi ih se shvatilo doslovno, kao što ih neki supružnici shvaćaju.

U dobru i u zlu?

Jebeo.

Sranje.

– Lily

Poglavlje 26

Ležim na krevetu u Atlasovoj sobi za goste i zurim u strop. To je običan krevet. Zapravo, stvarno je udoban. Ali osjećam se kao da sam na vodenom krevetu. Ili možda na splavi, plutam po moru. I savladavam te ogromne valove od kojih svaki nosi nešto drukčije. Neki su valovi tuge. Neki su valovi suza. Neki su valovi sna.

Povremeno stavim ruke na trbuh i dođe jedan valić ljubavi. Nemam pojma kako već nešto mogu voljeti tako silno, ali volim. Razmišljam o tome hoće li biti dječak ili djevojčica i kako ću ga nazvati. Pitam se hoće li nalikovati na mene ili Rylea. A onda naiđe još jedan val ljutnje i razbije taj mali valić ljubavi.

Osjećam se kao da mi je ukradeno veselje koje majka treba iskusiti kad otkrije da je trudna. Osjećam se kao da mi je Ryle to sinoć ukrao i to je još samo jedan razlog zbog kojeg ga moram mrziti.

Mržnja iscrpljuje.

Prisilim se ustati s kreveta i otići pod tuš. Provela sam u svojoj sobi skoro cijeli dan. Atlas se vratio doma prije nekoliko sati i čula sam ga kako je u jednom trenutku otvorio vrata da provjeri kako sam, ali sam se pretvarala da spavam.

Čudno mi je što sam tu. Atlas je jedini razlog zašto se Ryle jučer naljutio na mene, a ipak je on taj kojemu sam pobjegla kad mi je trebala pomoć. Imam grižnju savjesti zato što sam ovdje. Možda me čak malo i sram, kao da to što sam nazvala Atlasa daje kredibilitet Ryleovu bijesu. Ali doslovno nisam imala kamo otići. Treba mi nekoliko dana da probavim sve ovo, a da sam otišla u neki hotel, Ryle bi mogao saznati gdje sam temeljem računa kreditne kartice i pronaći me.

Pronašao bi me kod moje majke. Kod Allyse. Kod Lucy. Čak je Devina vidio nekoliko puta pa bi me vjerojatno potražio i kod njega.

Ali ne vidim da će me tražiti kod Atlasa. Još. Sigurna sam da ako tjedan dana budem izbjegavala njegove pozive i poruke, on će me tražiti na svim mogućim mjestima. Ali zasad, mislim da se neće pojaviti ovdje.

Možda sam zato tu. Ovdje se osjećam sigurnije nego bilo gdje kamo bih uopće mogla otići. A Atlas ima i nadzorni sustav, pa eto.

Uzmem svoj mobitel s noćnog ormarića. Preskočim sve nepročitane poruke od Rylea i otvorim onu od Allyse.

Allysa: Hej, teta Lily! Večeras nas šalju doma. Dođi nas sutra vidjeti kad se vratiš s posla.

Poslala mi je sliku sebe i Rylee i ja se nasmiješim na taj prizor. A zatim se rasplačem. Te proklete emocije.

Pričekam da mi oči budu suhe prije nego što se uputim u dnevnu sobu. Atlas sjedi za kuhinjskim stolom, radi na svom laptopu. Kad me pogleda, nasmiješi se i zatvori ga.

„Hej.”

Na silu se nasmiješim, a zatim pogledam u kuhinju. „Imaš li nešto za jelo?”

Atlas brzo ustane. „Aha”, kaže. „Ti samo sjedni, pripremit ću ti nešto.”

Sjednem na kauč dok on radi u kuhinji. Televizor radi, ali je utišan do kraja. Pojačam ton i upalim DVD. Ima snimljenih nekoliko emisija, ali moju pozornost privuče *The Ellen DeGeneres Show*. Nasmiješim se i kliknem na najnoviju nepogledanu epizodu i pritisnem tipku za reprodukciju.

Atlas mi donosi tanjur tjestenine i čašu hladne vode. Pogleda na televizor, a zatim sjedne kraj mene na kauč.

Sljedećih tri sata gledamo epizode od cijelog tjedna. Šest puta se naglas nasmijem. Dobro mi je, ali nakon što napravimo malu pauzu i vratim se iz kupaonice, ponovno se na mene sruči sva težina situacije.

Sjednem opet na kauč pokraj Atlasa. On se naslanja na naslon, a noge je podigao na stolić. Nekako se prirodno naslonim na njega i, baš kao nekad kad smo bili tinejdžeri, on me privuče na svoja prsa i mi samo ostanemo sjediti u tišini. Palcem mi miluje vanjsku stranu ramena i ja znam da mi on to samo želi na svoj način poručiti da je uz mene. Da mu je žao zbog toga što mi se dogodilo. I prvi put otkad je sinoć došao po mene, ja imam potrebu razgovarati o tome. Glava mi počiva na njegovom ramenu, a ruke su mi u mome krilu. Igram se nervozno vezicama na hlačama koje su mi jako prevelike.

„Atlase?” kažem, glasom koji je jedva šapat. „Žao mi je što sam se tako razljutila na tebe one noći u restoranu. Imao si pravo. Duboko u sebi znala sam da imaš pravo, ali nisam u to željela vjerovati.” Podignem glavu i pogledam ga uz bojažljivi smiješak. „Slobodno mi sad možeš reći: *‘Rekao sam ti’*.”

On skupi obrve, kao da su ga moje riječi nekako povrijedile. „Lily, to stvarno nije nešto oko čega sam želio imati pravo. Svakog sam se dana molio da sam ga pogrešno procijenio.”

Stresem se. Nisam mu to smjela reći. Jako dobro znam da Atlas nikad ne bi pomislio nešto tipa *Rekao sam ti*. Stisne me za rame i nagne se naprijed pa me poljubi u tjeme. Zatvorim oči i upijam tu bliskost. Njegov miris, njegov dodir, njegovu utjehu. Nikad nisam shvaćala kako netko može biti čvrst kao stijena, a opet tako pun utjehe. Ali takvim sam ga uvijek smatrala. Kao da može izdržati sve, no nekako ipak osjeća težinu koju svi drugi nose.

Ne sviđa mi se što ga nikad nisam uspjela sasvim pustiti, bez obzira na to koliko sam se trudila. Sjetim se svađe s Ryleom zbog Atlasovog broja mobitela. Svađe zbog magnetna, zbog članka, zbog onoga što je pročitao u

mom dnevniku, tetovaže. Ništa se od toga ne bi dogodilo da sam ja jednostavno pustila Atlasa i sve to bacila. Ryle se ne bi imao zbog čega uzrujati.

Prislonim dlanove na lice nakon te pomisli, uzrujana zato što još uvijek nekako pokušavam za Ryleovu reakciju okriviti to što priču s Atlasom nikad nisam uistinu završila.

Nema izgovora. Nema ga.

Ovo je samo još jedan val na kojem sam natjerana jahati. Val totalne i potpune konfuzije.

Atlas osjeti promjenu u mom držanju. „Jesi li dobro?”

Nisam.

Nisam dobro, jer do ovog trenutka nisam imala pojma koliko me još uvijek boli to što nikad nije došao po mene. Da je samo došao po mene kao što je obećao, ja nikada ne bih upoznala Rylea. I nikad se ne bih našla u ovoj situaciji.

Da. Stvarno sam zbunjena. Kako mi sad pak pada na pamet kriviti Atlasa za bilo što od ovoga?

„Mislim da bih trebala na spavanje”, kažem tiho, odmičući se od njega. Ustanem, pa i Atlas ustane.

„Sutra me neće biti skoro cijeli dan”, kaže. „Hoćeš li biti tu kad se vratim doma?”

Trznem se na njegovo pitanje. Naravno da on želi da se saberem i nađem neki drugi smještaj. Što ja uopće još radim ovdje. „Ne. Ne, mogu otići u hotel, to je u redu.” Okrenem se da krenem prema hodniku, ali on stavi ruku na moje rame.

„Lily”, kaže, okrenuvši me prema sebi. „Nisam ti želio reći da odeš. Samo sam se brinuo hoćeš li biti i dalje tu. Želim da ostaneš koliko god treba.”

Pogled mu je iskren, i da ne mislim da bi to bilo malo neumjesno, ovila bih ruke oko njega i čvrsto ga zagrlila. Zato što još nisam spremna otići. Treba mi samo još dva-tri dana prije nego što se natjeram odlučiti koji će mi biti sljedeći korak.

Kimnem. „Sutra moram otići na posao na nekoliko sati”, kažem mu. „Moram neke stvari srediti. Ali ako ti stvarno nemaš ništa protiv, ostala bih tu još nekoliko dana.”

„Lily, ne samo da nemam ništa protiv, meni je to drago.”

Prisilim se na smiješak, a zatim se uputim u sobu za goste. Barem mi daje priliku za predah prije nego što se budem prisiljena suočiti sa svime.

I bez obzira na to koliko me njegova nazočnost u mom životu sada zbunjuje, nikad nisam bila zahvalnija na njoj.

Poglavlje 27

Ruka mi drhti kad posegnem za kvakom. Nikad me dosad nije bilo strah ući u vlastitu firmu, ali nikad nisam ni bila ovako živčana.

U zgradi je mračno pa upalim svjetla, zadržavajući dah. Polako hodam do svog ureda oprezno otvarajući vrata.

Njega nema nigdje, a ipak je on svugdje.

Sjednem za svoj писаći stol i uključim mobitel prvi put otkad sam sinoć otišla spavati. Željela sam se dobro naspavati bez brige o tome pokušava li me Ryle kontaktirati ili ne.

Kad se mobitel uključi, imam dvadeset devet propuštenih poruka od Rylea. Slučajno je to isti broj vrata na koje je Ryle pokucao prošle godine kako bi pronašao moj stan.

Ne znam trebam li se nasmijati li rasplakati na tu ironiju.

Ostatak dana provela sam ovako. Pogledavajući preko ramena, gledajući u vrata svaki put kad su se otvorila. Pitam se je li me uništio. Hoću li se ikada riješiti straha od njega.

Prođe pola dana bez ijednog njegovog poziva dok ja rješavam zaostatke papirologije. Allysa me zove nakon ručka i čujem joj po glasu da nema pojma o svađi između Ryle i mene. Puštam je da priča o bebi neko vrijeme dok ne slažem da imam mušteriju i prekinem vezu.

Planiram otići kad se Lucy vrati s pauze za ručak. Ostalo joj je još pola sata.

Ryle ulazi kroz ulazna vrata tri minute poslije.

Ja sam sama u cvjećarnici.

Čim ga vidim, ukočim se. Stojim iza pulta i držim ruku na blagajni jer se u blizini nalazi klamerica. Sigurna sam da klamerica ne može mnogo pomoći protiv ruku neurokirurga, ali uporabit ću ono što imam.

On polako prilazi pultu. Sada ga prvi put vidim nakon one noći kad je bio na meni u našem krevetu. Cijelo mi se tijelo istog časa vrati u taj trenutak i zarobljena sam istom razinom emocija kao tada. Preplavljuju me i strah i bijes kad on stiže do pulta.

Podigne ruku i stavlja svežanj ključeva na pult preda mnom. Pogled mi padne na ključeve.

„Večeras odlazim u Englesku”, kaže. „Neće me biti tri mjeseca. Platiao sam sve račune tako da ne moraš o tome brinuti dok me nema.”

Glas mu je sabran, ali vene na njegovom vratu dokazuju da je ta sabranost rezultat krajnjih napora. „Treba ti vremena.” Proguta knedl. „I ja ti to želim dati.” Lice mu se zgrči dok gura ključeve stana prema meni. „Vrati se doma, Lily. Ja neću biti tamo. Obećavam.”

Okreće se i uputi prema vratima. Sine mi da se nije ni pokušao ispričati. Nisam ljuta zbog toga. Ja to shvaćam. On zna da isprika nikada neće poništiti ono što je učinio. On zna da je za nas sada najbolja razdvojenost.

On zna kakvu je strašnu pogrešku učinio... a ja ipak osjećam potrebu da zarijem taj nož još malo dublje.

„Ryle.”

Pogleda me i čini se kao da je stavio štit između nas. Ne okreće se sasvim i ukočeno čeka što imam reći. Zna da će ga moje riječi povrijediti.

„Znaš li što je najgore u cijeloj ovoj priči?” pitam ga.

On ne kaže ništa. Samo zuri u mene. Čeka moj odgovor.

„Sve što si trebao učiniti kad si pronašao moj dnevnik jest pitati me golu istinu. I ja bih ti sve iskreno rekla. Ali nisi me pitao. Odlučio si da nećeš zatražiti moju pomoć pa sad oboje moramo trpjeti posljedice tvojih djela ostatak naših života.”

Lice mu se grči na svaku moju riječ. „Lily”, kaže, okrećući se prema meni.

Podignem ruku i zaustavim ga da kaže još nešto. „Nemoj. Sad možeš ići. Uživaj u Engleskoj.”

Vidim da se u njemu vodi rat. Zna da u ovom trenutku ne može ništa postići sa mnom, bez obzira na to koliko silno me želi preklinjati za oprost. Zna da mu je jedini izbor okrenuti se i izaći kroz ona vrata iako je to zadnje na svijetu što želi.

Kad konačno prođe kroz vrata, ja dotrčim i zaključam ih. Kliznem na pod i zagrlim koljena te spustim glavu na njih. Tako se jako tresem da osjećam kako mi zubi cvokoću.

Ne mogu vjerovati da dio tog čovjeka raste u meni. I ne mogu vjerovati da ću mu jednog dana to morati priznati.

Poglavlje 28

Nakon što mi je Ryle ostavio svoje ključeve ovog popodneva, dvojila sam trebam li se vratiti u naš novi stan. Čak sam rekla taksistu da stane pred zgradom, ali se nisam uspjela natjerati iz auta. Znala sam da ako se danas vratim tamo, vjerojatno ću u nekom trenutku vidjeti Allysu. Nisam joj još spremna objašnjavati šavove na svome čelu. Nisam još spremna vidjeti kuhinju u kojoj su me sasjekle Ryleove užasne riječi. Ne želim ući u spavaću sobu u kojoj sam potpuno uništena.

Pa umjesto da se vratim u svoj vlastiti dom, odvezla sam se taksijem natrag do Atlasove kuće. U ovom trenutku to mi se čini jedinom sigurnom zonom. Ne moram se suočiti ni s čim dok se tamo skrivam.

Atlas mi je danas poslao već dvije poruke da provjeri kako sam, pa kad dobijem poruku nekoliko minuta prije sedam sati navečer, pretpostavim da je od njega. Nije, od Allyse je.

Allysa: Jesi li već došla doma s posla? Dođi gore k nama, meni je već dosadno.

Srce mi se stisne dok čitam njezinu poruku. Ona nema pojma što se dogodilo između mene i Rylea. Pitam se je li joj Ryle uopće rekao da danas odlazi u Englesku. Pišem i brišem, pa opet pišem dok pokušavam smisliti dobar izgovor zašto nisam tamo.

Ja: Ne mogu. U hitnoj sam. Udarila sam glavom u onu policu u skladištu na poslu. Šivaju me.

Užasno mi je što joj lažem, ali tako neću morati objašnjavati ranu na čelu i istovremeno ću objasniti zašto sada nisam doma.

Allysa: O, ne! Jesi li sama? Marshall može doći biti s tobom jer je Ryle otišao.

I Dobro, to znači da ona zna da je Ryle otputovao u Englesku. To je dobro. A ona misli da je s nama sve u redu. To je dobro. To znači da imam barem tri mjeseca prije nego što joj moram reći istinu.

Gledajte me, guram sranja pod tepih baš kao i moja majka.

Ja: Ne, nema potrebe. Bit ću gotova prije nego što Marshall uopće može stići ovamo. Doći ću sutra poslije posla. Daj Rylee pusu za mene.

Zaključam zaslon mobitela i odložim ga na krevet. Vani je već mrak pa odmah uočim automobilska svjetla kad se netko zaustavi na kolnom prilazu. Odmah znam da to nije Atlas, zato jer on koristi prilaz sa strane i parkira auto u garažu. Srce mi počne lupati dok se kočim od straha. Je li to Ryle? Zar je otkrio gdje Atlas živi?

Trenutak poslije, čuje se glasno kucanje na vratima. Više kao udaranje po vratima. Zazvoni i zvono.

Odšuljam se do prozora i malo odškrinem zavjese tek toliko da mogu proviriti van. Ne vidim tko je na vratima, ali vidim kamionet na prilazu. On ne pripada Ryleu.

Možda je to Atlasova djevojka? Cassie?

Uzimam mobitel i hodam niz hodnik prema dnevnoj sobi. Lupanje po vratima i zvono ne prestaju. Tko god je na vratima nevjerojatno je nestrpljiv. Ako je to Cassie, već mi ide ekstremno na živce.

„Atlase!” viče neki muški glas. „Otvori vražja vrata!”

Još jedan glas – također muški – viče: „Jaja mi se smrzavaju! Pretvorila su se u groždice, čovječe, otvaraj vrata!”

Prije nego otvorim vrata i kažem im da Atlasa nema doma, pošaljem mu poruku, nadajući se da upravo stiže pa će se on sam pozabaviti s njima.

Ja: Gdje si? Dva tipa stoje na tvojim vratima i nemam pojma smijem li ih pustiti unutra.

Čekam dok oni i dalje lupaju i zvone, ali Atlas mi ne odgovara. Na kraju prilazim vratima i ostavim lanac, ali otključam bravu i odškrinem vrata nekoliko centimetara.

Jedan od tipova je visok, dosta viši od metar osamdeset. Unatoč mladolikom licu, kosa mu je prosijeda. Crna, prošarana sjedinama. Drugi je nešto niži, svijetlosmeđe kose i dječjeg lica. Obojica izgledaju kao da su u kasnim dvadesetima, možda ranim tridesetima. Onaj visoki se zbunjeno namršti. „Tko si ti?” pita me, provirivši kroz vrata.

„Lily. A tko ste vi?”

Onaj niži se progura ispred višeg. „Je li Atlas tu?”

Ne želim im reći da nije jer bi onda znali da sam tu sama. A trenutno baš nemam previše povjerenja u muški rod.

Mobitel u mojoj ruci zazvoni i sve troje poskočimo od neočekivanog zvuka. To je Atlas. Prihvatim poziv i stavim mobitel na uho.

„Halo?”

„U redu je, Lily. To su samo moji prijatelji. Zaboravio sam da je petak, a mi uvijek petkom igramo poker. Nazvat ću ih sada i reći im da odu.”

Pogledam opet tu dvojicu, a oni samo stoje na mjestu i promatraju me. Žao mi je što Atlas misli da mora otkazati svoje planove samo zato što sam mu se ja uvalila u kuću. Zatvorim vrata, otključam zasun, a zatim opet otvorim vrata i mahnem im rukom da uđu.

„U redu je, Atlase. Ne moraš otkazivati svoje planove. Ja sam ionako kanila otići na spavanje.”

Još imam mobitel na uhu kad ta dvojica uđu u dnevnu sobu.

„Vidimo se uskoro”, kažem Atlasu, a zatim prekinem vezu. Sljedećih nekoliko sekundi situacija je pomalo nezgrapna dok ti tipovi procjenjuju mene, a ja procjenjujem njih.

„Kako se zovete?”

„Ja sam Darin”, kaže onaj visoki.

„Brad”, kaže niži.

„Lily”, kažem im iako sam im već rekla kako se zovem. „Atlas dolazi brzo.” Odem zatvoriti vrata, a oni se izgleda malo opuste. Darin se uputi u kuhinju i posluži se Atlasovim hladnjakom.

Brad skine jaknu i objesi je. „Lily, znaš li igrati poker?”

Slegnem ramenima. „Prošlo je otad nekoliko godina, ali znala sam igrati s prijateljima na koledžu.”

Obojica se upute prema stolu u blagovaonici.

„Što ti se dogodilo s glavom?” pita me Darin dok sjeda. Pita to tako nehajno, kao da mu ni na pamet ne pada da bi to moglo biti osjetljiva tema.

Ne znam zašto imam silnu potrebu reći mu голу istinu. Možda samo želim vidjeti kako će netko reagirati kad čuje da mi je to učinio moj vlastiti muž.

„Dogodio mi se moj muž. Preksinoć smo se posvađali i udario me čelom u čelo. Atlas me odveo na hitnu. Dobila sam šest šavova i rekli su mi da sam trudna. Sad se skrivam ovdje dok ne smislim što ću dalje.”

Jadni Darin se smrznuo, napola između stojećeg i sjedećeg stava. Nema pojma kako odgovoriti ona ovo. Sudeći po izrazu njegova lica, mislim da je uvjeren da sam luda.

Brad izvlači stolac i sjeda, pokazujući na mene. „Trebala bi nabaviti *Rodan and Fields*. Onaj valjak je čudotvoran za ožiljke.”

Prasnem u smijeh na njegov spontani odgovor. Ne znam kako mi je to uspjelo.

„Isuse, Brade!” kaže Darin, konačno se spustivši na svoj stolac. „Ti si gori od tvoje žene, s tim glupim forama iz direktne prodaje. Ti si kao hodajuća TV reklama.”

Brad podiže ruke u obranu. „Što?” kaže nevino. „Ne pokušavam joj ništa prodati. Samo sam iskren. Ta stvar djeluje. I ti bi to znao da je rabiš za te svoje glupe akne.”

„Jebi se”, kaže Darin.

„Meni se čini da ti pokušavaš biti vječni tinejdžer”, promrmlja Brad. „Akne uopće nisu fora kad imaš trideset godina.”

Brad izvlači stolac kraj sebe, a Darin počinje miješati špil karata. „Lily, daj sjedni. Jedan od naših prijatelja je odlučio biti kreten i oženiti se prošlog tjedna, a sad mu žena više ne da na poker. Možeš ga zamijeniti dok se ne rastane.”

Večeras sam se iskreno namjeravala sakriti u svojoj sobi, ali ova dvojica mi nekako ne daju da odem. Sjednem kraj Brada i posegnem preko stola. „Daj mi to”, kažem Darinu. Taj tip miješa karte kao dijete koje nema jednu ruku.

Podigne obrvu i gurne špil preko stola. Nisam baš vješt igrač, ali miješam karte kao prava profesionalka.

Razdvojim karte u dvije hrpe i priljubim ih, pritisnuvši palcima krajeve pa gledam kako se predivno isprepliću. Darin i Brad zure u moj špil, a tada opet netko zakuca na vrata. Ovoga puta se vrata otvore bez zadržke i neki tip ulazi, odjeven u jaknu od tvida, koja izgleda jako skupo. Oko vrata ima šal, i počinje ga odmatati čim se vrata za njim zalupe. Kimne glavom u mom smjeru dok hoda prema kuhinji. „Tko si ti?”

On je stariji od ove dvojice, vjerojatno u srednjim četrdesetima.

Atlas definitivno ima zanimljivu i raznoliku ekipu.

„Ovo je Lily”, kaže Brad. „Ona je udata za nekog šupka i upravo je saznala da je trudna s djetetom tog šupka. Lily, ovo je Jimmy. On je pompozan i arogantan.”

„Pompozan i arogantan znači isto, kretenu”, kaže Jimmy. Izvuče stolac kraj Darina i kimne prema kartama u mojoj ruci. „Je li te Atlas tu

podmetnuo da nas odereš? Ja ne znam nijednog običnog igrača koji ovako miješa karte.”

Nasmiješim se i počnem dijeliti karte. „Čini mi se da ćemo morati odigrati jednu partiju da to otkrijemo.”

Na trećoj smo licitaciji kad Atlas konačno stiže. Zatvara vrata za sobom i kruži pogledom po nas četvero. Brad je rekao nešto smiješno trenutak prije nego što je Atlas otvorio vrata, pa ja umirem od smijeha u trenutku kad me Atlas pogleda u oči. Kimne glavom prema kuhinji i uputi se u nju.

„Odustajem”, kažem i položim karte na stol dok ustajem da krenem za njim. Kad stignem u kuhinju, on stoji na mjestu koje ekipa za stolom ne može vidjeti. Priđem mu i naslonim se na pult.

„Želiš li da ih zamolim da odu?”

Odmahnem glavom. „Ne, nemoj. Zapravo uživam. Pomaže da ne razmišljam o drugim stvarima.”

On kimne, a ja si ne mogu pomoći da ne primijetim kako miriše na začinsko bilje. Na ružmarin, posebno. Poželim da ga mogu vidjeti u akciji u njegovom restoranu.

„Jesi li gladna?” pita me.

Odmahnem glavom. „Zapravo nisam. Pojela sam malo ostataka tjestenine prije dva sata.”

Ruke su mi pritisnute o pult sa svake strane moga tijela. On priđe korak bliže i stavi jedan dlan preko moga, pomilovavši ga palcem po nadlanici. Znam da mu nije bila namjera ništa više od utješne geste, ali kad me dodirne, osjećam toliko toga više. Val topline jurne mi uz grudi i

odmah spustim pogled na naše ruke. Atlas zaustavi palac na sekundu, kao da i on to osjeća. Povuč ruku i ustukne jedan korak.

„Oprosti”, promrmlja i okrene se prema hladnjaku, praveći se da nešto traži. Očito je da me pokušava poštediti nelagodne situacije koja se upravo dogodila.

Vratim se stolu i podignem svoje karte za sljedeću rundu. Nekoliko minuta poslije, Atlas priđe i sjedne kraj mene. Jimmy promiješa i podijeli svima karte. „Onda, Atlase, kako se Lily i ti poznajete?”

Atlas podiže kartu po kartu. „Lily mi je spasila život kad smo bili klinici”, kaže kao da je to obična činjenica. Pogleda me i namigne, a ja se utapam u krivnji zbog toga kako ta gesta djeluje na mene. Pogotovo u ovakvom trenutku. *Zašto mi moje srce to radi?*

„Ah, to je tako slatko”, kaže Brad. „Lily je spasila tvoj život, a ti sada spašavaš njezin.”

Atlas polako spusti karte i prostrijeli Brada pogledom. „Oprosti, molim te?”

„Opusti se”, kaže Brad. „Ja i Lily smo kao prst i nokat, ona zna da se šalim.” Brad me pogleda. „Lily, tvoj život je možda sada potpuno sranje, ali bit će bolje. Vjeruj mi, prošao sam kroz to.”

Darin se smije. „Tebe su pretukli i bio si trudan i skrivao si se u kući nekog drugog čovjeka?”

Atlas glasno spusti karte na stol i odgurne se u svom, stolcu. „Koji je tebi vrag?” urla na Darina.

Pružim ruku i ohrabrujuće stisnem njegovu. „Opusti se”, kažem. „Sprijateljili smo se prije nego što si došao. Zapravo mi ne smeta što se šale na račun moje situacije. Tada mi se stvarno čini malo manje teškom.”

On frustrirano provuče prste kroz kosu i odmahne glavom. „Stvarno sam zbunjen”, kaže. „Bila si sama s njima samo deset minuta.”

Nasmijem se. „Jako puno možeš naučiti o nekome u deset minuta.” Pokušam skrenuti razgovor na drugu temu. „Onda, kako se vi svi poznajete?”

Darin se nagine naprijed i pokazuje na sebe. „Ja sam zamjenik glavnog kuhara u Bib’su.” Zatim pokazuje na Brada. „On pere suđe.”

„Zasad”, ubacuje se Brad. „Polako se penjem prema gore.”

„A što je s tobom?” kažem Jimmyju.

On se naceri i kaže: „Pogodi.”

S obzirom na to kako se odijeva i činjenice da je nazvan arogantnim i pompoznom, morala bih pretpostaviti... „Šef sale?”

Atlas se nasmije. „Jimmy zapravo radi na parkiralištu.”

Pogledam Jimmyja ispod oka. On baci tri žetona na stol i kaže: „Istina. Parkiram aute za napojnice.”

„Nemoj da te zavaraj”, kaže Atlas. „Radi na parkiralištu, ali samo zato što je tako bogat da mu je dosadno.”

Smiješim se. To me podsjetilo na Allys. „I ja imam takvu djelatnicu. Radi samo zato što joj je dosadno. A zapravo je moja najbolja radnica.”

„Baš tako”, promrmlja Jimmy.

Pogledam u svoje karte i kad dođe red na mene, uložim tri žetona. Atlasu zazvoni mobitel i on ga izvadi iz džepa. Podižem ulog s još jednim žetonom kad se on ispriča i ode od stola odgovoriti na poziv.

„Odustajem”, kaže Brad, spustivši karte na stol.

Promatram hodnik u kojem se Atlas žurno izgubio. Zapitam se razgovara li to s Cassie, ili ima nekog drugog u životu. Znam čime se bavi. Znam da ima barem tri prijatelja. Samo ne znam ništa o njegovom ljubavnom životu.

Darin spušta svoje karte na stol. Ima četiri iste. Ja spustim fleš i posegnem za svim žetonima, dok Darin stenje.

„Dakle, Cassie obično ne dolazi na kartanje?” pitam, želeći iskamčiti malo više informacija o Atlasu. Informacija koje ga se bojim sama pitati.

„Cassie?” pita Brad.

Poslažem svoj dobitak pred sobom i kimnem. „Zar mu se tako ne zove djevojka?”

Darin se smije. „Atlas nema djevojku. Poznajem ga već dvije godine i nikad nije spomenuo nikakvu Cassie.” Počne dijeliti karte, a ja pokušavam probaviti informaciju koju mi je upravo dao. Podignem prve dvije karte kad se Atlas vraća u sobu.

„Hej, Atlase”, kaže Jimmy. „Tko je uopće ta Cassie i kako to da mi nikad nismo čuli za nju?”

O, *sranje*.

Totalno sam užasnuta. Čvršće stisnem karte u ruci i pokušavam izbjeći Atlasov pogled, ali u sobi nastupi takva tišina da bi bilo gore kad *ne bih* pogledala u njega.

On zuri u Jimmyja, Jimmy zuri u njega. Brad i Darin zure u mene.

Atlas skupi usne na trenutak, a zatim reče: „Nema nikakve Cassie.” Pogleda me u oči, ali samo na sekundu. Ali u toj kratkoj sekundi sve mu vidim na licu.

Nikad *nije ni postojala* nikakva Cassie.

Lagao mi je.

Atlas se nakašlje, a zatim reče: „Čujte, dečki. Trebao sam otkazati ovu večer. Ovaj tjedan bio je nekako...” Protrlja rukom usta, a Jimmy ustane.

Stisne Atlasovo rame i kaže: „Sljedeći tjedan. Kod mene.”

Atlas zahvalno kimne. Njih trojica počnu skupljati svoje karte i žetone. Brad obzirno povuče karte iz mojih prstiju jer ih ja grčevito držim i ne mogu se pomaknuti.

„Jako mi je drago što sam te upoznao, Lily”, kaže Brad. Nekako smognem snage za smiješak i ustanem. Svu trojicu zagrlim na pozdrav i kad se vrata za njima zatvore, u prostoriji ostanemo samo Atlas i ja.

A nema Cassie.

Cassie nikad nije bila u ovoj sobi, jer Cassie ne postoji.

Koji je sad to vrag?

Atlas se nije ni pomaknuo s mjesta kraj stola. Nisam ni ja. Stoji čvrsto na mjestu s rukama prekrštenim na grudima. Glava mu je malo pognuta, ali ne skida pogled s mene na drugoj strani stola.

Zašto bi mi lagao?

Ryle i ja nismo službeno ni bili par kad sam prvi put naletjela na Atlasa u njegovom restoranu. Kvrugu, da mi je Atlas te večeri dao ikakvog razloga vjerovati da postoji i najmanja šansa za nas, ja bih bez sumnje izabrala njega, a ne Rylea. Ja sam u tom trenutku Rylea jedva *poznavala*.

Ali Atlas nije ništa rekao. Lagao mi je i rekao mi da je čitavih godinu dana u vezi. Zašto? Zašto bi to učinio osim ako nije želio da pomislim da nemam šanse biti s njim?

Možda sam ja sve ovo vrijeme u zabludi. Možda me on uopće nikad nije volio i znao je da će me se zauvijek riješiti ako izmisli tu nekakvu Cassie.

A ipak, ja sam tu. Samo sam mu tako banula u kuću. Družim se s njegovim prijateljima. Jedem njegovu hranu. Rabim njegov tuš.

Osjećam kako me suze počnu peći u očima, a zadnje što mi sada treba jest rasplakati se pred njim. Zaobiđem stol i projurim kraj njega. Ne odmaknem daleko kad me zgrabi za ruku. „Čekaj.”

Stanem, ali još gledam u drugom smjeru.

„Lily, razgovaraj sa mnom.”

Sad je iza mene, ruka mu je još ovijena oko moje. Odmaknem se i uputim se na drugu stranu dnevne sobe.

Okrenem se i pogledam baš u trenutku kad mi se prva suza otkotrlja niz obraz. „Zašto se nikad nisi vratio po mene?”

Izgledao je spreman na sve što će izaći iz mojih usta, osim riječi koje sam upravo izgovorila. Prijeđe rukom kroz kosu i priđe kauču te sjedne. Nakon što je duboko udahnuo da se smiri, oprezno me pogleda.

„Vratio sam se, Lily.”

Ne dopuštam zraku da uđe ni izađe iz mojih pluća.

Stojim ukopana na mjestu, probavljam njegov odgovor.

On se vratio po mene?

Prekriži ruke na prsima. „Kad mi je istekao prvi ugovor s marincima, vratio sam se u Maine, nadajući se da ću te pronaći. Raspitivao sam se i saznao koji koledž si upisala. Nisam znao što očekivati kad se pojavim, jer smo tada mi bili dvoje različitih ljudi. Prošlo je četiri godine otkad smo se zadnji put vidjeli. Znao sam da smo se vjerojatno puno promijenili u te četiri godine.”

Koljena mi zaklecaju, pa priđem fotelji kraj njega i sjednem. *On je došao po mene?*

„Hodao sam po tvom kampusu i cijeli dan te tražio. Konačno, kasno popodne toga dana, ugledao sam te. Sjedila si u dvorištu sa skupinom svojih prijatelja. Promatrao sam te dugo, pokušavajući skupiti hrabrost da ti priđem. Ti si se smijala. Izgledala si sretno. Bila si tako puna života, nikad te dotad nisam vidio takvu. Nikad nisam bio tako nevjerojatno sretan zbog nekoga kao što sam bio toga dana zbog tebe. Samo znati da si dobro...”

On zastane na trenutak. Ruke su mi stisnute oko želuca, zato što me boli. Boli saznanje da sam mu bila tako blizu, a to uopće nisam znala.

„Krenuo sam prema tebi, kad ti je netko prišao straga. Neki tip. Pao je na koljena kraj tebe, a kad si ga vidjela, nasmiješila si se i zagrlila ga. Onda si ga poljubila.”

Zatvorim oči. *To je bio samo neki dečko s kojim sam izlazila šest mjeseci. Nikad za njega nisam osjećala ni djelić onoga što sam osjećala za Atlasu.*

On glasno izdahne. „Nakon toga sam otišao. Kad sam vidio da si sretna, bio je to najgori i najbolji osjećaj koji možeš istovremeno doživjeti. Ali ja sam tada vjerovao da moj život u tom trenutku još nije dovoljno dobar za tebe. Nisam ti imao ništa ponuditi osim ljubavi, a smatrao sam da zaslužuješ više od toga. Sljedećeg dana potpisao sam novi ugovor s marincima. I sada...” Podigne ruke lijeno u zrak, kao da ništa u njegovom životu nije impresivno.

Zarijem glavu u ruke da se priberem. Šutke tugujem za onim što je moglo biti. Što jest. Što nije. bilo. Prsti mi skrenu na tetovažu na mojem ramenu. Počinjem se pitati hoću li ikad moći ispuniti tu rupu.

Zato se zapitam je li se Atlas ikad osjećao kao što sam se ja osjećala kad sam napravila tu tetovažu. Kao da je sav zrak ispušten iz njegova srca.

Još uvijek ne shvaćam zašto mi je lagao nakon što je nabasao na mene u svom restoranu. Ako je stvarno osjećao ono što sam osjećala za njega, zašto bi izmislio nešto takvo?

„Zašto si lagao da imaš djevojku?”

Protrlja rukom lice i već vidim žaljenje prije nego što ga čujem u njegovu glasu. „Rekao sam to zbog toga... ti si izgledala tako sretno te večeri. Kad sam te vidio kako se opraštaš s njim, to me strašno zaboljelo, ali u isto vrijeme mi je laknulo jer se činilo da ti uistinu ide dobro. Nisam želio da se brineš za mene. I ne znam... možda sam bio malo ljubomoran. Ne znam, Lily. Požalio sam tu laž čim sam je izgovorio.”

Ruka mi poleti na usta. Mozak mi počne grozničavo raditi baš kao što mi srce grozničavo lupa. Odmah počnem razmišljati o tome što bi bilo kad bi bilo. *Što bi bilo da je bio iskren prema meni? Da mi je rekao kako se osjeća? Što bi sada bilo s nama?*

Želim ga pitati zašto je to učinio. Zašto se nije borio za mene. Ali ne moram ga to pitati jer već znam njegov odgovor. Mislio je da mi daje ono što želim, zato što je njemu oduvijek samo bila važna moja sreća. A iz nekog glupog razloga, nikad nije mislio da ju mogu dobiti s njim.

Obzirni Atlas.

Što više o tome razmišljam, to mi je teže disati. Razmišljam o Atlasu. O Ryleu. O ovoj večeri. O preksinoć. To je previše.

Ustanem i uputim se u svoju sobu. Uzimam mobitel i torbicu i vraćam se u dnevnu sobu. Atlas se nije pomaknuo.

„Ryle je danas otišao u Englesku”, kažem. „Mislim da bih sada vjerojatno trebala otići doma. Možeš li me odvesti?”

U očima mu se pojavi tuga i ja zato znam da je jedina ispravna odluka otići. Ni jedno od nas ne osjeća da je ova priča završena. Nisam sigurna da će se to ikada dogoditi. Mislim da je ideja o potrebi završetka priče običan mit, a ostanak ovdje, dok još probavljam sve što mi se dogodilo u životu, samo će mi otežati situaciju. Moram ukloniti sve što me zbunjuje, koliko je to trenutno moguće, a sada su moji osjećaji prema Atlasu na samom vrhu popisa onoga što me najviše zbunjuje.

On čvrsto stisne usne, a zatim kimne i pokupi svoje ključeve.

Nijedno od nas ne progovara cijelim putem do moga stana. Nije me samo ostavio ispred zgrade. Parkirao je auto i izašao iz njega. „Bit će mi lakše ako te otpratim do vrata”, kaže.

Kimnem i probijamo se kroz još tišine dok se vozimo dizalom do sedmog kata. Prati me cijelim putem do moga stana. Potražim ključeve u torbici i uopće ne shvatim da mi se ruke tresu dok treći put bezuspješno pokušavam otključati vrata. Atlas mirno uzima moje ključeve i ja se odmaknem da ih otključa umjesto mene.

„Hoćeš li da provjerim da nema nikoga unutra?” pita me.

Kimam. Znam da Ryle nije ovdje zato što je na putu u Englesku, ali iskreno, još me malo strah ući sama u stan.

Atlas uđe ispred mene i pali svjetla. Produži dalje i pali sva svjetla i ulazi u sve prostorije. Kad se varati u dnevnu sobu, gurne ruke u džepove jakne. Duboko udahne, a zatim kaže: „Lily, ne znam što sada dalje.”

Zna. Dobro on to zna. Samo ne želi da se to dogodi, zato što oboje znamo koliko je bolno reći zbogom.

Skrenem pogled zato što me pogled na njegovo lice ubada ravno u srce. Prekrižim ruke na prsima i zapiljim se u pod. „Ja puno toga trebam srediti u svome životu, Atlase. *Puno toga*. I bojim se da to neću moći ako ti budeš dio moga života.” Podignem pogled opet na njega. „Nadam se da to ne smatraš uvredom zato što je to zapravo kompliment.”

On me šutke promatra, nimalo iznenađen onim što sam rekla. Ali vidim da mi on toliko toga želi reći. I ja bih njemu toliko toga željela reći, ali oboje znamo da razgovor o nama u ovom trenutku nije umjestan. Ja sam udata. Trudna sam s drugim čovjekom. I on sada stoji u dnevnoj sobi stana koji je drugi čovjek kupio za mene. Rekla bih da ovo nisu dobri uvjeti u kojima bismo se vraćali na sve ono što smo si davno trebali reći.

Pogleda na trenutak prema vratima kao da pokušava odlučiti treba li još nešto reći ili otići. Vidim kako mu se brada trzne trenutak prije nego što me pogleda u oči. „Ako ti ikad budem trebao, želim da me nazoveš”, kaže mi. „Ali samo ako bude hitan slučaj. Lily, nisam sposoban za obično prijateljstvo s tobom.”

Šokiraju me njegove riječi, ali samo na trenutak. Iako nisam očekivala da to prizna, on ima apsolutno pravo. Od onog dana kad smo se upoznali, ništa nije bilo površno u našoj vezi. Bilo je ili sve ili ništa. Zato je on prekinuo veze kad je otišao u vojsku. Znao je da obično prijateljstvo među nama nikada ne bi uspjelo. Bilo bi previše bolno.

Očito, to se nije promijenilo.

„Zbogom, Atlase.”

Ponovno izgovaranje ovih riječi razdire me skoro jednako kao i kad sam ih prvi put morala reći. On se trzne, a zatim se okrene i krene prema vratima kao da jedva čeka pobjeći. Kad se vrata za njim zatvore, priđem ih i zaključa, a zatim pritisnem čelo na njih.

Prije dva dana pitala sam se kako moj život uopće može biti bolji. Danas se pitam kako uopće može biti gori.

Odskočim na iznenađan kucaj na vratima. Prošlo je samo deset sekundi otkad je otišao, pa znam da je to Atlas. Otključam ih i odjednom sam priljubljena o nešto meko. Atlasove su ruke čvrsto ovijene oko mene, očajnički, a usne su mu pritisnute na moju sljepoočnicu.

Čvrsto zatvorim oči i konačno se rasplačem. Toliko sam tijekom zadnja dva dana plakala zbog Rylea, da nemam pojma kako još imam suza za Atlasa. Ali imam, zato što cure niz moje obraze poput kiše.

„Lily, šapće, i dalje me čvrsto grleći. „Znam da je ovo zadnje što sada trebaš čuti. Ali moram ti to reći zato što sam previše puta otišao od tebe i nisam ti rekao ono što sam ti stvarno želio reći.”

Odmakne se da me pogleda i kad ugleda moje suze, stavi ruke oko mojih obraza. „U budućnosti... ako se nekim čudom nađeš u situaciji da se opet zaljubiš... zaljubi se u mene.” Pritiše usne na moje čelo. „Lily, ti si mi još uvijek najdraža osoba na svijetu. I uvijek ćeš biti.”

Pušta me i odlazi, ne čekajući odgovor.

Kad ponovno zatvorim vrata, skliznem na pod. Moje srce se osjeća kao da želi odustati. Ne krivim ga. Pretrpjelo je dva različita sloma u samo dva dana.

A ja imam osjećaj da će proći jako dugo vremena prije nego što uopće počne zacjeljivati.

Poglavlje 29

Allysa se sruši na kauč kraj mene i Rylee. „Lily, tako mi nedostaješ”, kaže. „Razmišljam da se vratim na posao jednom ili dvaput tjedno.”

Smijem se, malo šokirana njezinim komentaram. „Živim nekoliko katova ispod tebe i posjećujem te skoro svaki dan. Kako ti uopće mogu nedostajati?”

Ona napući usne i podigne noge na kauč. „Dobro, ne nedostaješ mi ti. Nedostaje mi posao. A ponekad samo želim izaći iz ove kuće.”

Prošlo je šest tjedana otkad je rodila Rylee i sigurna sam da bi se smjela vratiti na posao. Ali iskreno, nisam mislila da će to uopće poželjeti sad kad ima Rylee. Sagnem se i poljubim Rylee u nosić. „Bi li dovela Rylee sa sobom?”

Allysa odmahne glavom. „Ne, ti mi daješ previše posla da bih to mogla. Marshall je može čuvati dok radim.”

„Zar ti nemaš *ljude* za to?”

Marshall prolazi kroz dnevnu sobu i čuje me da sam to rekla. „Tiho, Lily. Ne govori kao bogatašica pred mojom kćeri. To je bogohuljenje.”

Smijem se. Zato dolazim ovamo nekoliko večeri tjedno, zato što je to jedino vrijeme kad se smijem. Prošlo je šest tjedana otkad je Ryle otišao u Englesku, a nitko ne zna što se dogodilo između nas. Ryle nikome nije rekao, a nisam ni ja. Svi, uključujući i moju majku, vjeruju da je on jednostavno otišao na specijalizaciju u Cambridge i da se ništa među nama nije promijenilo.

A nisam nikome rekla ni za trudnoću.

Bila sam dvaput već kod liječnika. Ispalo je da sam bila već u dvanaestom tjednu one noći kad sam otkrila da sam trudna, što znači da sam sada već u osamnaestom tjednu. Još uvijek mi nije jasno kako je to

moguće. Pijem pilule od osamnaeste godine. Očito da mi se obilo o glavu to što sam to nekoliko puta zaboravila.

Trbuh mi se počinje vidjeti, ali hladno je pa ga je lako sakriti. Nitko ništa ne sumnja ako nosiš široki pulover i jaknu.

Znam da nekome uskoro moram reći, ali mislim da bi Ryle trebao biti prvi kojem ću reći, a ne želim to učiniti preko telefona. On se vraća za šest mjeseci. Ako dotad nitko ništa ne sazna, tada ću odlučiti kako dalje.

Pogledam Rylee i ona mi se smiješi. Kreveljim joj se da mi se još malo smiješi. Toliko puta sam željela reći Allysi da sam trudna, ali to je teško kad čuvam tajnu od njezinog vlastitog brata. Ne želim je staviti u takvu situaciju bez obzira na to koliko me ubija što ne mogu s njom razgovarati o tome.

„Kako se držiš bez Rylea?” pita me Allysa. „Jesi li spremna da dođe doma?”

Kimnem, ali ne kažem ništa. Uvijek pokušam nekako skrenuti s te teme kad je ona spomene.

Allysa se nagine na kauč i kaže: „I, još uvijek mu se sviđa Cambridge?”

„Aha”, kažem i isplazim nos Rylee. Ona se smiješi. Pitam se hoće li moja beba izgledati kao ona. Nadam se da hoće. Stvarno je slatka, ali ja sam možda malo pristrana.

„Je li konačno uspio konačno prokužiti njihovu podzemnu željeznicu?” smije se Allysa. „Kunem se, svaki put kad razgovaram s njim, on je izbezumljen. Ne može nikako shvatiti treba li ići na liniju A ili B.”

„Aha”, kažem joj. „Prokužio je.”

Allysa se pridigne na kauču. „Marshalle!”

Marshall ulazi u dnevnu, a Allysa mi uzima Rylee iz ruku. Dodaje ju Marshallu i kaže: „Hoćeš li joj promijeniti pelenu?”

Ne znam zašto ga to pita. Ja sam joj upravo promijenila pelenu.

Marshall nabere nos i uzme Rylee iz Allysinog naručja. „Jesi ti mala smrdljivica?”

Oni nose iste jednodijelne pidžame.

Allysa me zgrabi za ruku i povuče me s kauča tako brzo da zacičim.

„Kamo to idemo?”

Ne odgovara mi. Odlučno korača prema svojoj spavaćoj sobi, a kad obje uđemo unutra, zalupi vratima. Korača po sobi gore-dolje nekoliko puta, a zatim stane i pogleda me.

„Lily, bolje ti je da mi odmah kažeš koji se vrag događa!”

Odmaknem se u šoku. O čemu ona to govori?”

Ruka mi istog časa poleti na trbuh, zato što pomislim da je možda primijetila, ali ona ne gleda u moj trbuh. Prilazi mi korak i bode me prstom u prsa. „Ne postoji podzemna željeznica u Cambridgeu, budalo!”

„Što?” Tako sam zbunjena.

„Ja sam to izmislila!” kaže. „Već dugo nešto s vama nije u redu. Lily, ti si moja najbolja prijateljica, a ja poznajem svog brata. Razgovaram s njim svakog tjedna i on nije isti. Nešto se dogodilo između vas dvoje i ja ovoga časa želim znati što je to bilo!”

Sranje. Izgleda da će se ovo dogoditi prije nego što sam mislila.

Polako stavim ruke na usta, ne znam što joj ispričati. Koliko joj ispričati. Do ovog trenutka nisam imala pojma koliko me ubijalo to što nisam mogla razgovarati o tome s njom. Skoro mi je malo laknulo što me tako dobro zna pročitati.

Priđem njezinom krevetu i sjednem na njega. „Allysa”, prošapćem. „Sjedni.”

Znam da će ju ovo boljeti skoro jednako kao što boli mene. Ona priđe krevetu i sjedne kraj mene pa primi moje ruke u svoje.

„Ne znam ni gdje da počnem.”

Ona mi stisne ruke, ali ne kaže ništa. Sljedećih petnaest minuta sve joj ispričam. Ispričam joj o svađi. O tome kako me Atlas pokupio. Ispričam joj o bolnici. Ispričam joj o trudnoći.

Kažem joj kako zadnjih šest tjedana svake noći zaspim uplakana jer se nikad nisam osjećala tako usamljenom i tako uplašenom.

Kad joj sve ispričam, obje plačemo. Ona je na ono što sam joj ispričala odgovorila samo s povremenim „*Joj, Lily.*”

No i ne mora odgovoriti. Ryle je njezin brat. Ja znam da želi da uzmem u obzir njegovu prošlost, baš kao i zadnji put kad se to dogodilo. Znam da će željeti da prebrodimo probleme zato što je on njezin brat. Mi bismo trebali biti jedna velika, sretna obitelj. Točno znam što ona sada misli.

Allysa dugo šuti dok s mukom probavlja sve što sam joj ispričala. Konačno podigne pogled i stisne moje ruke. „Lily, moj brat te *voli*. On te silno voli. Ti si mu sasvim promijenila život i učinila ga čovjekom kakav nikad nije mislio da će biti. Kao njegova sestra, želim više od svega da pronađeš način da mu oprostiš. Ali kao tvoja najbolja prijateljica, moram ti reći da ako ga primiš natrag, ja s tobom više nikad neću progovoriti ni riječ.”

Treba mi neko vrijeme da registriram njezine riječi, a kad mi konačno sjednu, počnem ridati.

Ona počne ridati.

Zagrli me i mi plačemo nad našom zajedničkom ljubavi prema Ryleu. Plačemo nad time koliko ga u ovom trenutku mrzimo.

Nakon što nekoliko minuta ridamo na krevetu kao obične jadnice, ona me pusti i odlazi do svog ormarića po kutiju rupčića.

Obje brišemo oči i šmrčamo kad ja kažem: „Ti si najbolja prijateljica na cijelome svijetu.”

Ona kima. „Znam. I sad ću biti najbolja teta na cijelome svijetu.” Obriše nos i šmrčne, ali smiješi se. „Lily. Ti ćeš imati *bebu*.” Kaže to uzbuđeno i to je prvi trenutak u kojem mogu podijeliti bar malo radosti zbog svoje trudnoće. „Grozno mi je to reći, ali primijetila sam da si nabacila malo kila. Mislila sam da si samo depresivna i da puno jedeš jer je Ryle otišao.”

Uđe u svoju garderobu i počne vaditi stvari za mene. „Imam toliko trudničke odjeće za tebe.”

Počnemo prekapati odjeću, ona spusti jedan kofer i otvori ga. Počne bacati stvari u kofer dok ga ne prepuni.

„Ne mogu to nositi”, kažem joj, držeći košulju koja još uvijek ima etiketu na sebi. „To je sve dizajnerska odjeća. Zaprljat ću je.”

Ona se smije i ipak ih sve ugura u kofer. „Ne moraš mi je nikad vratiti. Ako opet ostanem trudna, samo ću reći svojim ljudima da mi kupe još.” Skida jednu košulju s vješalice i dodaje mi je. „Evo, daj sad probaj ovu.”

Svlačim svoju košulju i oblačim trudničku preko glave. Kad je sve na svome mjestu, pogledam se u zrcalo.

Izgledam... trudno. Trudno kao *ovo se više ne može sakriti*.

Ona stavi ruku na moj trbuh i zuri u zrcalo sa mnom. „Jesi li otkrila je li dječak ili djevojčica?”

Odmahnem glavom. „Stvarno ne želim znati.”

„Nadam se da je djevojčica”, kaže. „Naše kćeri mogu biti najbolje prijateljice.”

„Lily?”

Obje se okrenemo i ugledamo Marshalla koji stoji na vratima. Pogled mu je prikovan na moj trbuh. Na Allysinu *ruku* koja je još na mom trbuhu. Nakrivi glavu. Pokaže na mene.

„Ti...” kaže, zbunjen. „Lily, to je... znaš li ti da si trudna?”

Allysa mirno prilazi vratima i stavlja ruku na kvaku. „Postoje neke rečenice koje nikad, baš nikad nećeš ponoviti ako želiš da ostanem tvoja žena. Ovo su neke od tih. Shvaćaš?”

Marshall podiže obrve i ustukne jedan korak. „Da. Dobro. Lily nije trudna.” Poljubi Allysu u čelo i opet me pogleda. „Lily, ja ti neću čestitati. Na apsolutno ničemu.” Allysa ga izgura kroz vrata i zatvori ih, a zatim se okrene k meni.

„Moramo organizirati darivanje za bebu”, kaže.

„Ne. Prvo moram reći Ryleu.”

Ona odmahne rukom na to. „Ne treba nam on za planiranje zabave za bebu. Dotad ćemo to zadržati za sebe.”

Izvlači svoj laptop i po prvi put otkad sam saznala da sam trudna, sretna sam zbog toga.

Poglavlje 30

Bez obzira na to što se često imam želju iseliti iz vlastitog stana, baš je praktično što od Allyse do doma trebam samo dizalom. Još mi je čudno što živim ovdje. Živjeli smo ovdje samo tjedan dana prije razlaza i Ryleova odlaska u Englesku. Nikada se u tom stanu nisam imala ni priliku raskomotiti, a sada se osjećam kao da je pomalo zagađen. Još od one noći ne mogu spavati u našoj spavaćoj sobi pa spavam u sobi za goste, na svom starom krevetu.

Allysa i Marshall su jedini koji znaju za trudnoću. Prošlo je dva tjedna otkad sam im rekla, što znači da sam sada u dvadesetom tjednu. Znam da bih trebala reći svojoj majci, ali Ryle će se vratiti za nekoliko tjedana. Mislim da prvo njemu trebam reći prije nego što netko drugi sazna. Kad bih barem mogla sakriti trbuh od nje dok se on ne vrati.

Izgleda da ću ipak morati prihvatiti činjenicu da ću ga najvjerojatnije morati nazvati u Englesku i reći mu. Svoju majku nisam vidjela dva tjedna. Otkad se preselila u Boston, nikad nije prošlo toliko vremena da se nismo vidjele pa ako se nešto uskoro ne dogodi, ona će mi banuti na vrata, a ja neću biti spremna.

Kunem se da mi se trbuh udvostručio samo u posljednja dva tjedna. Naletim li na nekoga tko me dobro poznaje, bit će ga nemoguće sakriti. Dosad me nitko u cvjećarnici nije pitao o tome. Mislim da sam još na granici pitanja *Je li trudna? Ili se samo udebljala?*

Gurnem ključ u bravu svoga stana, ali vrata se počnu otvarati s druge strane. Prije nego što uspijem navući jaknu da sakrijem trbuh od onoga tko se nalazi s druge strane, tko god to bio, dočeka me Ryleov pogled. Nosim jednu od onih košulja koje mi je Allysa dala i zapravo je nemoguće sakriti činjenicu da nosim trudničku košulju kad on zuri ravno u nju.

Ryle.

Ryle je tu.

Srce mi se počne razbijati o grudni koš. Vrat me zasvrbi pa stavim ruku na to mjesto i osjetim na dlanu kako mi srce mahnito lupa.

Ono lupa zato što sam u smrtnom strahu od njega.

Ono lupa zato što ga mrzim.

Ono lupa zato što mi je nedostajao.

Pogled mu se polako vuče s mog trbuha na moje lice. Lice mu se transformira u bolnu grimasu, kao da sam mu upravo zarila nož u srce. Ustukne jedan korak i ruke mu polete na usta.

Počne zbunjeno odmahivati glavom. Vidim da mu na cijelom licu piše izdaja kad uspije procijediti moje ime. „*Lily?*”

Stojim ukopana, jednom rukom štiteći trbuh, a drugu još uvijek držim položenu na prsa. Previše se bojim pomaknuti ili bilo što reći. Ne želim reagirati dok točno ne saznam kako će *on* reagirati.

Kad primijeti strah u mojim očima i kako se jedva hvatam za zrak, podigne dlan da me ohrabri.

„*Lily*, neću ti nauditi. Došao sam samo razgovarati s tobom.” Otvori vrata do kraja i pokaže u dnevnu sobu. „*Vidi.*” Odmakne se i pogled mi padne na nekoga tko stoji iza njega.

Sad *se ja* osjećam izdanom.

„*Marshalle?*”

Marshall odmah podigne ruke u obranu. „*Lily*, nisam imao pojma da će se ranije vratiti. Ryle mi je poslao poruku i zamolio me za pomoć. Posebno je naglasio da ne kažem ništa ni tebi ni Issi. Molim te, nemoj joj dopustiti da zatraži razvod, ja sam samo nevini promatrač.”

Odmahnem glavom, pokušavajući shvatiti što se zbiva.

„Zamolio sam ga da me dočeka ovdje kako bi se ti osjećala ugodnije dok razgovaraš sa mnom”, kaže Ryle. „On je tu zbog tebe, a ne zbog mene.”

Pogledam Marshalla i on kima. To me dovoljno ohrabri da uđem u stan. Ryle je još uvijek u šoku, a to je razumljivo. Pogled mu stalno pada na moj trbuh, a onda brzo skreće s njega kao da mu je bolno gledati me. Prijeđe rukama po svojoj kosi, a zatim pokaže na hodnik gledajući Marshalla.

„Bit ćemo u spavaćoj sobi. Ako čuješ da... ako počnem vikati...”

Marshall zna što Ryle traži od njega. „Ne mičem se odavde.”

I ja krenem za Ryleom u spavaću sobu, pitajući se kako to mora biti. Nemati pojma što ti sve može biti okidač i koliko ćeš loše reagirati. Apsolutno nemati kontrolu nad vlastitim emocijama.

Na trenutak me uhvati tuga zbog njega. Ali kad mi pogled padne na naš krevet i sjetim se one noći, ta tuga sasvim nestane.

Ryle stavi ruku na kvaku, ali ostavi vrata odškrinuta. Izgleda kao da je u dva mjeseca koliko ga nisam vidjela ostario čitavu godinu. Podočnjaci, namršteno čelo, usukao se. Da žaljenje uzme ljudski oblik, izgledalo bi identično kao Ryle.

Pogled mu opet padne na moj trbuh i on mi polako priđe korak bliže. A zatim još jedan korak. Oprezan je, kao što i treba biti. Bojažljivo ispruži ruku, tražeći dozvolu da me dotakne. Ja jedva primjetno kimnem.

On priđe još jedan korak i zatim položi mirni dlan na moj trbuh.

Osjećam toplinu njegove ruke kroz košulju i oči mi se istog trenutka zatvore. Unatoč svom preziru koji je nabujao u mom srcu, emocije su još uvijek tu. Samo zato što ti netko nanosi bol, to ne znači da ga jednostavno možeš prestati voljeti. Nisu djela te osobe ono što najviše boli. Najviše boli ta ljubav. Kad uz ta djela ne bi bila zakvačena nikakva ljubav, bol bi bilo malo lakše podnijeti.

Pomiče ruku po mom trbuhu i ja opet otvorim oči. On odmahuje glavom kao da ne može shvatiti što se sada događa. Gledam kako polako pada na koljena pada mnom.

Ruke mu se oviju oko moga struka i pritišće usne na moj trbuh. Isprepliće prste oko donjeg dijela mojih leđa i pritišće čelo na mene.

Teško je opisati sve što u ovom trenutku osjećam prema njemu. Kao što bi to svaka majka poželjela svome djetetu, predivno je gledati ljubav koju on već osjeća za to dijete. Teško je ne moći podijeliti to s *njim*, koliko god ga prezirem. Ruke mi se spuste na njegovu kosu dok me grli. Istovremeno želim i vrištati na njega i pozvati policiju kao što sam trebala one noći. Istovremeno i žalim tog malog dječaka koji je držao svoga brata u zagrljaju i gledao ga kako umire. Istovremeno želim da ga nikad nisam upoznala. Istovremeno želim da mu mogu oprostiti.

Miče ruke s moga struka i pritisne dlan o krevet kraj nas. Podiže se s koljena i zatim sjeda na krevet. Laktovi mu počivaju na koljenima, a ustaje prekrrio dlanovima.

Sjednem kraj njega, znajući da moramo obaviti taj razgovor, iako to ne želimo. „Gola istina?”

On kima.

Ne zna tko bi od nas dvoje trebao prvi početi. U ovom mu trenutku stvarno nemam puno reći, pa pričekam da on prvi počne.

„Lily, ja uopće ne znam gdje bih počeo.” Trlja si rukama lice.

„Kako bi bilo da počneš sa ‘*Žao mi je što sam te napao?*’”

Pogleda me u oči, razrogačene od iskrenosti. „Lily, nemaš pojma. Meni je tako žao. Nemaš pojma kako mi je bilo ovih dva mjeseca znajući što sam ti učinio.”

Stisnem zube. Osjećam kako mi prsti grčevito stišću deku na kojoj sjedim.

Ja nemam pojma kako je njemu bilo?

Odmahnem glavom, polako. „Ti nemaš pojma, Ryle.”

Ustanem, a bijes i mržnja provale iz mene. Okrenem se i pokažem prstom na njega. „Ti nemaš pojma! Ti *nemaš* pojma kako je to preživjeti ono što si mi priuštio! Kako je to bojati se za vlastiti život, strepiti od ruku čovjeka kojeg voliš? Kako je to kad se razboliš od same pomisli na to što ti je učinio? Ti nemaš pojma, Ryle! *Nemaš pojma! Jebi se!* Jebi se zbog toga što si mi to učinio!”

Duboko udahnem, šokirana sama sobom. Bijes je samo nadošao poput vala. Obrišem suze i okrenem se jer ga ne mogu gledati.

„Lily”, kaže. „Ja ne...”

„Ne!” zaurlam, ponovno se okrenuvši. „Nisam završila! Nemaš pravo reći svoju istinu dok ja ne kažem svoju!”

On se prima za bradu, istišće stres iz nje. Pogled mu je prikovan na pod jer ne može podnijeti bijes u mojim očima. Napravim tri koraka prema njemu i padnem na koljena. Stavim ruke na njegove noge, tjerajući ga da me gleda ravno u oči dok mu govorim.

„Da. Sačuvala sam magnet koji mi je Atlas dao kad smo bili klinci. Da. Sačuvala sam dnevnike. Ne, nisam ti ispričala zašto sam napravila tetovažu. Da, vjerojatno sam trebala. I da, još ga uvijek volim. I voljet ću ga do smrti, zato što je on bio ogroman dio moga života. I da, sigurna sam da te to boli. Ali ništa od toga ti nije dalo pravo da učiniš ono što si mi učinio. Čak da si i ušao u moju sobu i uhvatio nas zajedno u krevetu, to ti *još uvijek* ne bi dalo pravo da digneš ruku na mene, ti prokleti gade!”

Odgurnem se s koljena i opet ustanem. „*Sad je tvoj red!*” zaurlam.

Nastavim koračati po sobi. Srce mi tako snažno lupa kao da želi iskočiti. Željela bih da mu mogu to omogućiti. Da mogu, oslobodila bih to vražje srce ove sekunde.

Nekoliko minuta prođe dok ja i dalje koračam. Ryleova šutnja i moj bijes na kraju se samo stope u bol.

Suze su me iscrpile. Tako sam umorna od osjećaja. Padam očajnički na krevet i plačem u jastuk. Pritišćem lice u njega tako silovito da jedva uspijevam disati.

Osjetim kako se Ryle spušta na krevet kraj mene. Nježno stavlja ruku na moj potiljak, pokušavajući ublažiti bol koju mi uzrokuje. Oči su mi zatvorene, još uvijek pritisnute u jastuk, ali osjećam kako je nježno položio glavu kraj moje.

„Moja istina je da nemam apsolutno ništa reći”, kaže tiho. „Nikad neću moći izbrisati ono što sam ti učinio. I ti mi nikada nećeš povjerovati ako obećam da se to više neće ponoviti.” Nježno me poljubi u kosu. „Lily, ti si meni čitav svijet. Čitav moj svijet. Kad sam se one noći probudio u ovom krevetu, a tebe nije bilo, znao sam da te nikad neću moći vratiti. Vratio sam te kako bih ti rekao kako mi je užasno žao. Vratio sam se kako bih ti rekao da sam prihvatio onaj posao u Minnesoti. Vratio sam se da ti kažem zbogom. Ali, Lily...” Ponovno pritisne usne na moj potiljak i glasno uzdahne. „Lily, ja to sada ne mogu učiniti. Ti imaš dio mene u sebi. A ja već volim to dijete tako silno kao ništa u životu.” Glas mu puca i još se grčevitije drži za mene. „Molim te, nemoj mi to oduzeti. *Molim te, Lily.*”

Bol u njegovom glasu odjekuje mojim tijelom, a kad podignem svoje suzama natopljeno lice i pogledam ga, on očajnički pritisne svoje usne na moje, a zatim se odmakne. „Molim te, Lily. Volim te. Pomozi mi.”

Njegove use opet nakratko dodirnu moje. Kad ga ne odgurnem, njegova usta se treći put vrate.

I četvrti.

A kad se njegove usne peti put susretnu s mojima, više se ne odmiču.

Ovije ruke oko mene i privuče me k sebi. Moje tijelo je umorno i slabo, ali sjeća ga se. Moje tijelo se sjeća kako njegovo tijelo može umiriti sve što osjećam. Kako u njemu postoji neka nježnost za kojom moje tijelo već dva mjeseca žudi.

„Volim te”, šapće mi. Njegov jezik nježno pomiluje moj i to je tako pogrešno i tako dobro i tako bolno. Ni ne snađem se, a ležim na leđima, a on puže na mene. Njegov dodir je sve što mi treba i sve što mi nikako ne smije trebati.

Ruka mu se umota u moju kosu i u trenutku, prebačena sam u onu noć.

U kuhinji sam i njegova ruka povlači moju kosu tako silovito da me boli.

Odmakne kosu s moga lica, i u trenutku, prebačena sam u onu noć.

Stojim na vratima, a njegova ruka ocrtava moje rame, trenutak prije nego što me ugriže svom snagom koju ima u čeljusti.

Njegovo čelo se nježno naslanja na moje, i u trenutku, prebačena sam u onu noć.

Ležim na istom ovom krevetu pod njim kad on svojom glavom tako snažno udara u moju da moram dobiti šest šavova.

Moje tijelo prestane odgovarati na njegovo. Ljutnja me ponovno obuzima. Njegova usta se prestanu micati po mojima kad osjeti kako sam se ukočila.

Kad odmakne glavu i pogleda prema meni, ne moram ništa reći. Naše oči, prikovanih pogleda, govore više golih istina nego što su ih naša usta ikada izgovorila. Moje oči govore njegovima da više ne mogu podnijeti njegov dodir. Njegove oči govore da on to već zna.

Započne kimati glavom, polako.

Odmakne se od mene, puzeći niz moje tijelo sve dok nije na rubu kreveta okrenut leđima prema meni. Još uvijek kima dok polako silazi s kreveta, potpuno svjestan da večeras neće dobiti moj oprost. Uputi se prema vratima moje spavaće sobe.

„Čekaj”, kažem mu.

On se napola okreće, gledajući me s vrata.

Podignem bradu. Gledam ga pogledom u kojem se vidi da je ovo kraj. „Tako bih željela da ovo dijete nije tvoje, Ryle. Svim srcem bih željela da ovo dijete nije dio tebe.”

Ako sam mislila da mu se svijet ne može srušiti gore od ovoga, pogriješila sam.

On izađe iz moje spavaće sobe, a ja zarijem lice u jastuk. Mislila sam dobiti bar neku zadovoljštinu ako ga povrijedim kao što je on povrijedio mene.

Ali ne osjećam se tako.

Umjesto toga, osjećam se osvetoljubivom i zlom.

Osjećam se kao da sam ista kao moj otac.

Poglavlje 31

Mama: Nedostaješ mi. Kad ću te vidjeti?

Zurim u poruku. Prošlo je dva dana otkad je Ryle saznao da sam trudna. Znam da je vrijeme da to kažem svojoj majci. Nije mi problem reći joj da sam trudna. Samo me plaši razgovor s njom o mojoj situaciji s Ryleom.

Ja: I ti meni nedostaješ. Doći ću sutra popodne. Napraviš lazanje?

Čim napišem tu poruku, dobijem novu.

Allysa: Dođi gore i večeraj s nama. Večeras je noć za domaću pizzu.

Nekoliko dana nisam bila kod Allyse. Još od prije Ryleova povratka. Ne znam gdje sada boravi, ali pretpostavljam da je s njima. Zadnje što mi sada treba jest biti u istom stanu s njim.

Ja: Tko će biti tamo?

Allysa: Lily... Ja ti to ne bih učinila. On radi do sutra ujutro do osam sati. Bit ćemo samo nas troje.

Ona me predobro poznaje. Pošaljem joj poruku da ću doći čim završim s poslom.

„Što bebice jedu u ovoj dobi?”

Svi sjedimo za stolom. Rylee je spavala kad sam stigla, ali ja sam ju probudila da ju mogu držati. Allysi to ne smeta; kaže da ne želi da je potpuno budna kad bude vrijeme za spavanje.

„Majčino mlijeko”, kaže Marshall punim ustima. „Ali ja ponekad umočim prst u sok i stavim joj u usta tako da ga može kušati.”

„Marshalle!” viče Allysa. „Bolje ti je da se šališ.”

„Naravno da se šalim”, kaže on, iako ja baš nisam sigurna u to.

„Ali kad počnu jesti hranu za bebe?” pitam. Moram naučiti te stvari prije nego što rodim.

„S oko četiri mjeseca”, kaže Allysa i zijevne. Spusti vilicu i nasloni se na stolac, trljajući oči.

„Hoćete li da je ja noćas pričuvam tako da se vi možete dobro naspavati?”

Allysa kaže: „Ne, ne treba”, a Marshall istovremeno: „To bi bilo genijalno.”

Smijem se. „Stvarno. Živim ispod vas. Ne radim sutra pa ako se noćas ne naspavam, mogu spavati sutra cijeli dan.”

Allysa izgleda kao da razmišlja o prijedlogu. „Mogu ostaviti mobitel uključen za svaki slučaj, ako me budeš trebala.”

Pogledam dolje Rylee i nasmiješim joj se. „Jesi li ti to čula? Prespavat ćeš kod tete Lily!”

Sudeći po svoj sili stvari koje Allysa baca u torbu za pelene, izgleda kao da se spremam odvesti Rylee na put oko svijeta. „Dat će ti do znanja kad je gladna. Nemoj grijati mlijeko u mikrovalnoj, samo ga stavi u...”

„Znam”, prekinem je. „Napravila sam joj barem pedeset bočica otkad je živa.”

Allysa kima i prilazi svom krevetu. Spusti torbu za pelene kraj mene. Marshall je u dnevnoj sobi i zadnji put hrani Rylee za večeras, pa Allysa legne na krevet kraj mene dok čekamo i podboči glavu.

„Znaš li ti što ovo znači?” pita me.

„Ne. Što?”

„Noćas će biti seksa. Prošlo je četiri mjeseca.”

Naberem nos. „To nisam morala čuti.”

Ona se smije i pada na svoj jastuk, no zatim se odmah uspravi. „Sranje”, kaže. „Trebala bih valjda obrijati noge. Mislim da je prošlo četiri mjeseca i od toga.”

Smijem se, a onda šokirano dahnem. Ruka mi poleti na trbuh. „O, moj Bože! Upravo sam nešto osjetila!”

„Stvarno?” Allysa stavlja ruku na moj trbuh i obje sljedećih pet minuta šutimo dok čekamo da se to ponovi. I ponovi se, ali tako je nježno, skoro neprimjetno. Nasmijem se čim se to dogodi.

„Ništa nisam osjetila”, kaže Allysa i napući usne. „Vjerojatno treba proći još nekoliko tjedana da se osjeti izvana. Sad si prvi put osjetila da se miče?”

„Da. Već sam se zabrinula da imam najmljeniju bebu na svijetu.” Držim ruke na trbuhu, nadajući se da ću to opet osjetiti. Sjedimo u tišini još nekoliko minuta i ja poželim da su okolnosti drukčije. Ryle bi trebao biti ovdje. On bi trebao sjediti kraj mene s rukom na mom trbuhu. Ne Allysa.

Ta pomisao odnese skoro svu radost koju osjećam. Allysa to očito primijeti zato što stavi ruku na moju i stisne je. Kad je pogledam, ona se više ne smiješi.

„Lily”, kaže. „Željela sam ti nešto reći.”

O, Bože. Ne sviđa mi se njezin ton.

Ona uzdahne, a onda se silom turobno nasmiješi. „Znam da si žalosna što prolaziš kroz ovo bez mog brata. Bez obzira na to koliko je on uključen, želim da znaš da će ti ovo biti nešto najbolje što si iskusila u životu. Lily, ti ćeš biti divna majka. Ova beba je *stvarno* sretna.”

Drago mi je što je samo Allysa ovdje sada jer me njezine riječi i nasmiju i rasplaču i na kraju tulim kao tinejdžerica podivljalih hormona. Grlim je i govorim joj hvala. Nevjerojatno je kako su mi te njezine riječi vratile radost.

Ona sa smiješi, a onda kaže: „Sad uzmi moju bebu i vodi je odavde da se mogu ševiti sa svojim smrdljivo bogatim mužem.”

Otkotrljam se s kreveta i ustanem. „Ti se stvarno znaš šaliti i u najgoroj situaciju. Mislim da ti je to jača strana.”

Ona se smiješi. „Zato i jesam ovdje. A sad, briši.”

Poglavlje 32

Od svih tajni koje sam čuvala posljednjih nekoliko mjeseci, najžalosnija sam što sve tajim svojoj majci. Ne znam kako će to ona prihvatiti. Znam da će biti sretna zbog trudnoće, ali ne znam kako će primiti vijest da smo se Ryle i ja razišli. Ona voli Rylea. I s obzirom na njezinu povijest u ovoj vrsti situacija, vjerojatno će joj biti lako naći izgovor za njegovo ponašanje i pokušat će me uvjeriti da ga uzmem natrag. Iskreno, to je bio djelomičan razlog zašto otežem s ovim, zato što se bojim da postoji šansa da joj to uspije.

Većinu dana sam jaka. Većinu dana sam tako ljuta na njega da mi se pomisao na to da ću mu ikada oprostiti čini nevjerojatno glupa. Ali ponekad mi on tako nedostaje da ne mogu disati. Nedostaju mi svi oni zabavni trenutci koje smo dijelili. Nedostaje mi vođenje ljubavi s njim. Nedostaju mi trenutci kad mi je *nedostajao*. Običavao je tako puno raditi da kad bi navečer ušao kroz vrata našeg stana, ja bih mu potrčala u susret i skočila u naručje jer mi je tako silno nedostajao. A čak mi nedostaje i to kako je on uživao u tome kad bih ja to učinila.

U onim danima kad nisam baš tako jaka želim da moja majka zna sve što se događa. Ponekad se samo želim odvesti do njezine kuće i sklupčati se na kauču dok me ona miluje po kosi i govori mi da će sve biti dobro. Ponekad čak i odrasle žene trebaju majčinu utjehu kako bi uzele stanku od života u kojem uvijek moraju biti jake.

Sjedim u autu, parkiranom na njezinom kolnom prilazu, dobrih pet minuta prije nego smognem snage ući u kuću. Užasno je što ovo moram učiniti jer ću na neki način slomiti i njezino srce. Mrzim kad je žalosna, a čuti da sam se udala za čovjeka koji bi mogao biti kao moj otac, jako će je ražalostiti.

Kad uđem kroz ulazna vrata, ona je u kuhinji i slaže lasanje u posudu za pečenje. Ne skidam odmah jaknu iz očitih razloga. Ne nosim trudničku košulju, ali bez jakne skoro je nemoguće sakriti trbuh. Pogotovo od majke.

„Hej, dušo!” pozdravi me.

Uđem u kuhinju i zagrlim je s boka dok ona riba sir po lasanjama. Kad su lasanje u pećnici, sjedamo za stol u blagovaonici. Ona se nasloni u svojem stolcu i ispije gutljaj čaja.

Smiješi se. Još mi je gore zato što ona sada izgleda tako sretno.

„Lily”, kaže. „Moram ti nešto ispričati.”

Ne sviđa mi se ovo. Ja sam ovamo došla *njoj* nešto reći. Nisam spremna da ona meni nešto *ispriča*.

„O čemu se radi?” upitam s oklijevanjem.

Ona primi šalicu čaja obim rukama. „Viđam se s nekim.”

Razjapim usta.

„Stvarno?” pitam, odmahujući glavom. „To je...” Kanila sam reći *dobro*, ali odmah se zabrinem da si je našla nekog sličnog mome ocu. Ona odmah uoči zabrinutost na mome licu, pa me primi za obje ruke.

„On je dobar, Lily. On je tako dobar. Obećavam ti.”

Odmah mi lakne jer vidim da govori istinu. Vidim sreću u njezinim očima. „Ajme”, kažem, jer to uopće nisam očekivala. „Jako mi je drago zbog tebe. Kad ga mogu upoznati?”

„Večeras, ako želiš”, kaže. „Mogu ga pozvati da večera s nama.”

Odmahnem glavom. „Ne”, šapnem. „Sada nije pogodan trenutak.”

Šake joj se stisnu oko mojih čim shvati da sam joj došla reći nešto važno. Počnem s ljepšim dijelom novosti.

Ustanem i skinem jaknu. Isprva ne pomisli da to nešto znači. Samo pretpostavi da se želim raskomotiti. Ali zatim je primim za ruku i stavim je na svoj trbuh. „Bit ćeš baka.”

Ona razrogači oči i nekoliko sekundi šuti, tako je šokirana da je ostala bez riječi. Ali zatim se pojave suze. Skače i grli me. „Lily!” kaže. „O, moj Bože!” Omakne se. Na licu joj je smiješak. „To je bilo jako brzo. Zar ste se trudili? Niste uopće dugo u braku.”

Odmahnem glavom. „Ne. To je bio šok. Vjeruj mi.”

Ona se smije i još jednom me zagrlj prije nego opet sjednemo za stol. Pokušavam zadržati smiješak na licu, ali to nije smiješak razdragane buduće majke. Ona to skoro istog časa uoči. Prekrije usta dlanom. „Dušo”, šapne. „Što nije u redu?”

Do ovog trenutka, borila sam se ostati snažna. Borila sam se da se ne sažalijevam kad sam u društvu drugih ljudi. Ali sjedeći ovdje sa svojom majkom, žudim za slabošću. Želim samo biti sposobna odustati na neko vrijeme. Želim da ona preuzme stvar u svoje ruke i kaže mi da će sve biti u redu. I sljedećih nekoliko minuta dok plačem u njezinom zagrljaju, upravo to se dogodi. Prestanem se boriti za sebe jer mi treba netko drugi tko će to učiniti za mene.

Poštediti je većine pojedinosti o našoj vezi, ali ispričam joj ono najvažnije. Da me fizički povrijedio više od jednom i da ne znam što da radim. Da me strah imati bebu sama. Da me strah da ću možda donijeti pogrešnu odluku. Da me strah da sam preslaba i da sam ga trebala dati uhititi. Da me strah da sam previše osjetljiva i da ne znam je li samo preuveličavam problem. Zapravo, kažem joj sve što nisam bila dovoljno hrabra priznati samoj sebi.

Odlazi u kuhinju po rupčice i vraća se za stol. Kad su nam oči konačno suhe, počne gužvati rupčić u rukama, vrti ga među prstima i zuri u njega.

„Želiš li ga natrag?” pita me.

Ne kažem da. Ali ne kažem ni ne.

Sada sam prvi put od kada se to dogodilo sasvim iskrena. Iskrena sam prema njoj i prema sebi. Možda zato što je ona jedina koju znam koja je prošla kroz to. Ona je jedina koju znam koja će razumjeti tu silnu zbunjenost koju proživljavam.

Odmahnem glavom, ali isto tako i slegnem ramenima. „Zapravo osjećam da mu više nikada neću moći vjerovati. Ali također, jako žalim za onim što sam imala s njim. Mama, mi smo bili tako dobar par. S njim sam provela neke od najboljih trenutaka u svome životu. I povremeno se osjećam kao da možda ne želim odustati od toga.”

Još suza natapa rupčić kojim brišem područje ispod očiju. „Ponekad... kad mi stvarno nedostaje... uvjeravam se da možda nije bilo tako loše. Možda bih mogla otrpjeti njegovo najgore izdanje samo da ga mogu imati kad je u najboljem.”

Stavlja ruku na moju i miluje je palcem. „Lily, točno znam što želiš reći. Ali nikako se nemoj dovesti u situaciju da izgubiš pojam o svojim granicama. Molim te, nemoj dopustiti da se to dogodi.”

Nemam pojma što mi time želi reći. Vidi da sam zbunjena pa mi stisne ruku i detaljnije mi objasni.

„Svi mi imamo granice. Radi se o onome što smo spremi pretrpjeti prije nego se slomimo. Kad sam se udala za tvog oca, točno sam znala koje su moje granice. Ali polako... sa svakim incidentom... moje su granice pomaknute malo dalje. Pa još malo dalje. Prvi put kad me tvoj otac udario, odmah mu je bilo žao. Zakleo se da se to nikada neće ponoviti. Drugi put kad me udario, bilo mu je čak još više žao. Treći put kad se dogodilo, nije me samo udario. Istukao me. I baš svaki put ja sam ga primila natrag. Ali četvrti put, bila je to samo pljuska. I kad se to dogodilo, meni je laknulo. Sjećam se kako sam pomislila: *‘Barem me ovoga puta nije istukao. Ovo nije bilo tako strašno.’*”

Primi me za ruke i drži ih dok ja plačem. „Lily, nemoj biti kao ja. Znam da vjeruješ da te voli, i sigurna sam da te voli. Ali on te ne voli onako kako ti zaslužuješ biti voljena. Da te Ryle iskreno voli, ne bi ti dopustio da ga primiš natrag. On bi te sam napustio tako da bude siguran da te nikada više će može povrijediti. Lily, to je vrsta ljubavi koju žena zaslužuje.”

Svim srce poželim da ona nije ovo naučila iz vlastitog iskustva. Privučem je k sebi i zagrlim je.

Iz nekog razloga, mislila sam da ću se danas morati braniti pred njom. Nisam ni pomislila da ću doći ovamo i učiti od nje. Trebala sam biti pametnija. Mislila sam nekad da je moja majka slaba, ali ona je zapravo jedna od najsnažnijih žena koje poznajem.

„Mama?” kažem, odmaknuvši se. „Kad odrastem, želim biti ti.” Ona se smije i odmiče mi kosu s lica. Vidim prema njezinom pogledu da bi bez razmišljanja mijenjala mjesto sa mnom. U ovom trenutku više je boli zbog mene nego što ju je ikad boljelo zbog nje. „Želim ti nešto reći”, kaže.

Ponovno posegne za mojim rukama.

„Onog dana kad si održala posmrtni govor za svoga oca? Znam da nije bila riječ o tremi, Lily. Stajala si na toj pozornici i odbila reći ijednu lijepu riječ o tom čovjeku. Nikad u životu nisam bila tako ponosna na tebe. Ti si bila jedina osoba u mom životu koja se ikad zauzela za mene. Ti si bila jaka kad sam ja bila u strahu.” Jedna suza padne joj iz oka kad kaže: „Budi *ta* djevojka, Lily. Hrabra i smjela.”

Poglavlje 33

„Što ću s tri sjedalice za auto?”

Sjedim na Allysinom kauču i buljim u sve te stvari. Danas mi je organizirala darivanje za bebu. Došla je moja majka. Čak je i Ryleova majka doputovala avionom radi toga, ali sad je u gostinjskoj sobi i spava da prebrodi razliku u vremenskoj zoni. Došle su cure iz cvjećarnice i nekoliko prijatelja s mog starog posla. Čak je i Devin došao. Zapravo je bilo jako zabavno, unatoč tome što sam se posljednjih nekoliko tjedana užasavala kako će to ispasti.

„Zato sam ti rekla da svima daš popis, pa sad ne bi imala duplih darova”, kaže Allysa.

Uzdahnem. „Valjda moja mama može vratiti svoj. Ionako mi je već kupila dovoljno stvari.”

Ustanem i počnem skupljati sve te darove. Marshall je već rekao da će mi ih pomoći odnijeti dolje do mog stana, pa mi Allysa pomaže stavljati sve u velike vreće za smeće. Držim ih otvorenima dok ona skuplja sve s poda. Sad sam već u tridesetom tjednu, pa ona ne dobije lakši posao držanja otvorene vreće.

Sve smo spakirali i Marshall već drugi put kreće prema mom stanu kad otvorim Allysina ulazna vrata, spremna odvući vreću punu darova do izlaza. Ono na što nisam spremna je Ryle, koji stoji s druge strane vrata i gleda me. Oboje smo jednako šokirani ovim susretom s obzirom na to da nismo razgovarali tri mjeseca, od naše zadnje svađe.

No ovaj se susret morao dogoditi. Ne mogu biti najbolja prijateljica sestre moga muža i živjeti u istoj zgradi u kojoj on živi, a nikad ne naletjeti na njega.

Sigurna sam da je znao da danas imam darivanje jer je njegova mama doputovala radi toga, ali ipak izgleda malo iznenađeno što vidi sve te stvari iza mene. Zato se zapitam je li njegovo pojavljivanje u trenutku mog odlaska obična slučajnost ili se potrudio da tako ispadne. Pogleda u vreću koju držim u ruci i uzme mi je. „Daj da to ponesem.”

Dajem mu. Nosi tu vreću i još jednu u stan, dok ja skupljam svoje stvari. On i Marshall se vraćaju u stan iz kojeg se ja spremam izaći.

Ryle uzima zadnju vreću stvari i uputi se opet prema vratima. Slijedim ga kad me Marshall pogledom šutke upita slažem li se da Ryle ode dolje sa mnom. Kimnem. Ne mogu vječno izbjegavati Rylea, a sada nije ni bolji ni lošiji trenutak da porazgovaramo kako ćemo dalje.

Između njihovog i našeg stana samo je nekoliko katova, ali vožnja dizalom s Ryleom čini mi se najdužom u životu. Primijetim nekoliko puta kako zuri u moj trbuh i zapitam se kako mu je sad kad me čitava tri mjeseca nije vidio trudnu.

Vrata moga stana su otključana pa ih otvorim, a on uđe za mom. Odnosi zadnje stvari u dječju sobu, čujem ga kako premješta stvari, otvara kutije. Ostanem u kuhinji i čistim stvari kojima uopće ne treba čišćenje. Srce mi je u grlu jer znam da je on u mom stanu. No u ovom trenutku ga se ne bojim. Samo sam živčana. Bilo bi mi lakše da sam bolje pripremljena na ovaj razgovor jer apsolutno mrzim sukobe. Ali znam da moramo razgovarati o bebi i našoj budućnosti. Ja to samo ne želim. Zapravo, još to ne želim.

On hoda niz hodnik i ulazi u kuhinju. Opet ga uhvatim kako gleda u moj trbuh. I brzo skrene pogled. „Hoćeš li da sastavim kolijevku dok sam tu?”

Vjerojatno bih trebala reći ne, ali on je napola odgovoran za ovo dijete koje raste u meni. Ako mi ponudi fizički rad, ja ću pristati na pomoć

bez obzira na to koliko sam još uvijek ljuta na njega. „Da. To bi mi jako pomoglo.”

On pokaže prema praonici. „Moj alat je još uvijek ondje?”

Kimnem i on se uputi prema praonici. Okrenem se prema hladnjaku i otvorim ga da ne moram gledati kako se vraća. Kad se konačno vrati u dječju sobu, zatvorim hladnjak i pritisnem čelo na njega dok se hvatam za kvaku. Duboko dišem dok pokušavam probaviti sve što se trenutno zbiva u meni.

On izgleda stvarno dobro. Tako ga dugo nisam vidjela da sam zaboravila kako je lijep. Imam poriv otrčati niz hodnik i skočiti mu u naručje. Želim osjetiti njegova usta na svojim. Želim čuti kako mi govori koliko me voli. Želim da legne kraj mene i stavi ruku na moj trbuh, kao što sam toliko puta zamišljala da to čini.

To bi bilo tako lako. Moj život bi sada bio toliko lakši kad bih mu samo oprostila i primila ga natrag.

Zatvorim oči i ponovim riječi koje mi je rekla moja majka. „*Da te Ryle iskreno voli, ne bi ti dopustio da ga uzmeš natrag.*”

Taj podsjetnik je jedino što me sprječava da ne otrčim niz hodnik.

Petljam po kuhinji sljedećih sat vremena dok je on u dječjoj sobi. Na kraju ću ipak morati proći kraj te sobe jer moram po punjač za mobitel koji je u mojoj sobi. Kad se vraćam niz hodnik zastanem na vratima dječje sobe.

Kolijevka je sastavljena. Čak je stavio i posteljinu. Stoji nad njom, drži se za ogradicu i zuri u praznu kolijevku. Tako je tih i miran da izgleda kao kip. Izgubio se u mislima i ni ne primjećuje da ja stojim kraj vrata. Zapitam se kamo su mu misli odlutale.

Razmišlja li o bebi? O djetetu s kojim uopće neće živjeti kad bude spavalo baš u ovoj kolijevci?

Do ovog trenutka nisam bila sigurna želi li on uopće biti dio djetetova života. Ali pogled na njegovo lice pokazuje mi da on to želi. Nikad nisam vidjela toliko tuge u nečijem izrazu lica, a i ne vidim mu cijelo lice. Osjećam da tuga koju on sada osjeća nema baš nikakve veze sa mnom već s razmišljanjima o njegovu djetetu.

Pogleda gore i ugleda me kako stojim na vratima. Odmakne se od kolijevke i strese se, kao da se budi iz transa. „Gotovo”, kaže, mahnuvši prema kolijevci. Počne spremati alat natrag u kutiju. „Treba li ti još nešto dok sam tu?”

Odmahnem glavom dok prilazim kolijevci i divim joj se. Kako ne znam je li dječak ili djevojčica, odlučila sam se za temu prirode. Posteljina je bež i zelena, sa slikama biljaka i stabala. Lijepo pristaje uz zavjese i jednom će pristajati uz mural koji planiram u nekom trenutku naslikati. Također planiram u dječju sobu staviti i nekoliko živih biljaka iz cvjećarnice. Ne mogu obuzdati smiješak kad konačno vidim kako sve to skupa već izgleda kao lijepa dječja soba. Čak je stavio i glazbeni vrtuljak. Podignem ruku i upalim ga i počne svirati Brahmsova Uspavanka. Zurim u vrtuljak koji napravi puni krug, a zatim opet krišom pogledam Rylea. On stoji otprilike metar od mene i samo me gleda.

I dok zurim u njega, razmišljam o tome kako je lako ljudima osuđivati druge ljude kad promatraju situaciju izvana. Ja sam godinama osuđivala situaciju moje majke.

Lako je kad nisi u toj situaciji vjerovati da bi otišao bez razmišljanja kad bi te netko zlostavljao. Lako je reći da ne možemo i dalje voljeti nekog tko nas zlostavlja kad mi nismo oni koji osjećaju ljubav za tu osobu.

Kad to osobno iskusiš, nije tako lako mrziti osobu koja te zlostavlja kad je većinu vremena ta osoba za tebe idealan partner.

U Ryleovi očima se pojavi malo nade, a meni je užasno što on zna da su mi zidovi privremeno spušteni. Polako zakorači prema meni. Znam da će me privući k sebi i zagrliti pa brzo ustuknem jedan korak.

I samo tako, zid je ponovno podignut između nas.

Dopustiti mu da uđe u ovaj stan bio je već ogroman korak za mene. On to mora shvatiti.

On stoičkim izrazom lica sakrije povrijeđenost zbog mojeg odbijanja, kakva god ona bila. Uzme kutiju s alatom pod ruku, a zatim podigne kutiju u kojoj je bila kolijevka. Puna je otpadaka svega što je otvorio i sastavio. „Odnijet ću to u smeće”, kaže, uputivši se prema vratima. „Ako ti treba pomoć s bilo čim drugim, samo mi javi, može?”

Kimnem i nekako promrmljam: „Hvala ti.”

Kad čujem kako se ulazna vrata zatvaraju, okrenem se natrag prema kolijevci. Suze mi navru na oči, ali ovoga puta te suze nisu za mene. Ni za bebu.

Plačem radi Rylea. Zato što, iako je on sam odgovoran za situaciju u kojoj se nalazi, znam kako je tužan zbog toga. A kad nekoga volite, gledati ga tako tužnog, to također i *vas* rastužuje.

Nijedno od nas nije spomenulo našu rastavu, ili čak šansu za pomirenje. Nismo razgovarali ni o tome što će se dogoditi kad se za deset tjedana rodi ova beba.

Ja jednostavno još nisam spremna za taj razgovor, a najmanje što on može u ovom trenutku učiniti za mene jest pokazati da ima strpljenja.

Onog strpljenja kojeg mi još duguje iz vremena kad ga nije imao nimalo.

Poglavlje 34

Završim s ispiranjem boje s kistova i vratim se u dječju sobu diviti se muralu. Veći dio jučerašnjeg i cijeli današnji dan provela sam slikajući taj mural.

Prošlo je dva tjedna otkad je Ryle bio tu i sastavio kolijevku. Sad kad je i mural gotov, a donijela sam i nekoliko biljaka iz cvjećarnice, imam dojam da je dječja soba konačno gotova. Ogledam se oko sebe i malo se rastužim jer nema nikoga tko bi podijelio moje divljenje. Uzmem mobitel i pošaljem poruku Allysi.

Ja: Mural je gotov! Dođi dolje da ga vidiš.

Allysa: Nisam doma. Obavljam neke poslice. Ali doći ću ga vidjeti sutra.

Namrštim se i odlučim poslati poruku svojoj majci. Ona sutra mora raditi, ali znam da se jednako veseli vidjeti ga, koliko se ja veselim što sam ga završila.

Ja: Jel' ti se da noćas voziti do grada? Dječja soba je konačno gotova.

Mama: Ne mogu. Imam večeras predstavu u školi. Ostat ću do kasno. Jedva čekam da ga vidim! Dođem sutra!

Sjednem na stolicu za ljuljane i znam da ne bih smjela učiniti to što kanim učiniti, ali ipak to učinim.

Ja: Dječja soba je gotova. Želiš li je doći vidjeti?

Svaki živčani završetak na mome tijelu oživi čim pritisnem tipku Šalji. Zurim u svoj mobitel dok ne dođe njegov odgovor.

Ryle: Naravno. Već stižem.

Odmah ustanem i prionem sređivati završne pojedinosti. Namjestim ukrasne jastuke na dvosjed i ispravim jednu zavjesu. Nisam ni stigla do ulaznih vrata kad čujem kako kuca. Otvaram vrata i kvragu. On je u liječničkoj uniformi.

Odmaknem se i on uđe unutra.

„Allysa je rekla da slikaš mural?”

Pratim ga niz hodnik prema dječjoj sobi.

„Trebalo mi je dva dana da ga zgotovim”, kažem mu. „Osjećam se kao da sam otrčala maraton, a samo sam se nekoliko puta popela po ljestvama i sišla s njih.”

On pogleda preko ramena i vidim mu na licu da je zabrinut. Zabrinut je što sam sve to radila sama. Ne bi se trebao brinuti. Sve imam pod kontrolom.

Kad stignemo do dječje sobe, on zastane na vratima. Na suprotnom zidu naslikala sam vrt. U vrtu se nalazi skoro svako voće i povrće kojeg sam se mogla sjetiti. Nisam slikarica, ali nevjerojatno je što se sve može s projektorom i prozirnom folijom.

„Isuse”, kaže Ryle.

Cerim se, jer prepoznajem iznenađenje u njegovu glasu i znam da je iskreno. Ulazi u sobu i ogledava se, cijelo vrijeme odmahujući glavom. „Lily. Ovo je... Ideš.”

Da je on Allysa, ja bih pljeskala i skakala gore dolje. Ali to je Ryle i s obzirom na to kako stvari stoje s nama, to bi bilo malo čudno.

On prilazi prozoru gdje sam postavila ljuljačku. Malo ju gurne i ona se zaniše lijevo-desno.

„Njiše se i naprijed-nazad”, kažem mu. Ne znam zna li on nešto o ljuljačkama za bebe, ali ja sam bila prilično impresionirana tom značajkom.

Prilazi stolu za prematanja i vadi jednu pelenu iz džepića. Odmata je i drži je pred sobom. „Tako je sićušna”, kaže. „Ne sjećam se da je Rylee bila tako sićušna.”

Malo se rastužim kad čujem kako spominje Rylee. Živimo odvojeno od noći njezina rođenja pa ga nikad nisam mogla vidjeti u interakciji s njom.

Ryle složi pelenu i vrati je u džepić. Kad se okrene prema meni, smiješi se i podiže ruku pokazujući po prostoriji. „Lily, ovo je stvarno divno”, kaže. „Sve ovo. Stvarno ti...” Ruke mu padnu na bokove, smiješak se ugasi. „Stvarno ti dobro ide.”

Čini mi se da je zrak u prostoriji postao gušći. Odjednom mi je teško udahnuti jer mi se iz nekog nepoznatog razloga plače. Samo, ovaj cijele mi je trenutak uistinu bio lijep i žalosti me što nismo mogli tijekom moje trudnoće podijeliti mnogo ovakvih trenutaka. Dobar je osjećaj dijeliti ovo s njim, ali također se bojim da bih mu mogla davati lažnu nadu.

Sad kad je on ovdje i vidio je dječju sobu, ne znam što dalje učiniti. Iz aviona se vidi da moramo razgovarati o toliko toga, ali nemam pojma gdje početi. Ili kako.

Priđem stolici za ljuljanje i sjednem. „Gola istina?” kažem, pogledavši ga.

On glasno odahne i kima, a zatim sjedne na sofu. „*Molim te*. Lily, molim te reci da si spremna razgovarati o ovom.”

Njegova mi reakcija malo umiri živce jer sad znam da je spreman razgovarati o svemu. Ovijem ruke oko svog trbuha i nagnem se naprijed u stolcu za ljuljanje. „Ti budi prvi na redu.”

On sklopi dlanove među koljenima. Gleda me tako iskreno da moram skrenuti pogled.

„Lily, ja ne znam što ti želiš od mene. Ja ne znam koju ulogu želiš da imam. Ja ti pokušavam dati prostora koliko god trebaš, ali toliko silno ti želim pomagati više, ni ne možeš znati koliko to želim. Želim sudjelovati u životu našeg djeteta. Želim biti tvoj muž i želim biti uspješan u tome. Ali ja nemam pojma što se mota po tvojoj glavi.”

Njegove riječi me ispune krivnjom. Bez obzira na to što se dogodilo između nas, on je još uvijek otac ovog djeteta. On ima zakonsko pravo da bude otac, bez obzira na to kako se ja osjećam u vezi s tim. A ja želim da on bude otac. Ja želim da on bude *dobar* otac. Ali duboko u sebi, još uvijek se ne mogu riješiti jednog od svojih najvećih strahova i znam da moram razgovarati s njim o tome.

„Ryle, ja te nikad ne bih odstranila iz života tvoga djeteta. Sretna sam što želiš biti uključen. Ali...”

On se nagnje naprijed i prekrije lice dlanovima na moju zadnju riječ.

„Kakva bih ja bila majka kad se ne bih bar malo brinula zbog toga što tako lako planeš? Kad se onako ne znaš kontrolirati? Kako ću biti sigurna da te nešto neće uzrujati dok si sam s ovom bebom?”

Pogled mu potopi bujica agonije pa pomislim da će se rasprsnuti poput brane. Počne odlučno odmahivati glavom. „Lily, ja ne bih nikada...”

„Znam, Ryle. Ti ne bi nikada namjerno naudio vlastitom djetetu. Ja čak ni ne vjerujem da si mene namjerno povrijedio, ali jesi. I vjeruj mi, želim vjerovati da nikad ne bi učinio nešto takvo. Moj otac je zlostavljao samo moju majku. Ima mnogo muškaraca – čak i žena – koji zlostavljaju svoje partnere, a nikad ne izgube živce s nekim drugim. Svim srcem želim vjerovati u tvoje riječi, ali ti moraš shvatiti zašto u njih nisam posve sigurna. Ja ti nikada neću uskratiti odnos s tvojim djetetom. Ali morat ćeš

biti jako strpljiv sa mnom dok ponovno gradimo povjerenje koje si uništio.”

On kima, slaže se sa mnom. On mora znati da mu dajem mnogo više nego što zaslužuje. „Apsolutno”, kaže. „Ti postavljaš uvjete. Sve će biti kako ti želiš, dobro?”

Ryle sklopi ruke i počne nervozno žvakati donju usnu. Imam dojam da želi još nešto reći, ali dvoji treba li to reći ili ne.

„Hajde, reci što god ti je na pameti dok sam raspoložena razgovarati o tome.”

Zabaci glavu i pogleda u strop. O čemu god se radi, vidim da mu je teško. Ne znam je li mu teško postaviti pitanje ili ga je strah kakav će biti moj odgovor.

„A što će biti s nama?” prošapće.

Naslonim glavu i uzdahnem. Znala sam da će doći ovo pitanje, ali stvarno je teško dati mu odgovor koji ne znam. Razvod ili pomirenje su jedine dvije mogućnosti koje imamo, ali nijedno od to dvoje nije odluka koju želim donijeti.

„Ryle, ne želim ti davati lažnu nadu”, kažem tiho. „Da danas moram odlučiti... vjerojatno bih izabrala razvod. Ali najiskrenije, ne znam bih li to odlučila zato što sam prepuna trudničkih hormona ih zato što to uistinu želim. Mislim da ne bi bilo fer prema ijednom od nas ako donesem tu odluku prije rođenja ove bebe.”

On drhtavo izdahne, a zatim stavi dlan na potiljak i čvrsto stisne vrat. Zatim ustane i okrene se prema meni. „Hvala ti”, kaže. „Na tome što si me pozvala ovamo. Na razgovoru. Želio sam navratiti otkad sam se vratio prije nekoliko tjedana, ali nisam znao kako ćeš se ti osjećati ako to učinim.”

„Ni ja ne znam kako bih se osjećala”, kažem sasvim iskreno. Pokušam se podići iz stolice za ljuljanje, ali iz nekog razloga to mi je ovog

tjedna postalo mnogo teže. Ryle mi prilazi i posegne za mojom rukom da mi pomogne ustati.

Ne znam kako ću uopće izdržati do termina kad ne mogu ni ustati bez stenjanja.

Kad ustanem, on mi odmah ne pusti ruku. Dijeli nas tek nekoliko centimetara i ja znam da ću, ako ga pogledam, osjetiti nešto. A ne želim ništa osjetiti prema njemu.

Pronalazi moju drugu ruku i onda ih obje drži dolje kraj moga boka. Isprepliće prste s mojima i ja to osjećam sve do srca. Pritisnem čelo na njegova prsa i zatvorim oči. On položi obraz na moj potiljak i stojimo sasvim mirni. Oboje se previše bojimo pomaknuti. Mene se strah pomaknuti jer sam možda preslaba ga da spriječim da me poljubi. Njega je strah pomaknuti se zato što se boji da ću se odmaknuti ako to učini.

Mislim da punih pet minuta nitko od nas nije pomakao ni jedan mišić.

„Ryle”, konačno izustim. „Možeš li mi nešto obećati?”

Osjetim da kima.

„Dok ova beba ne stigne, molim te nemoj me pokušavati nagovoriti da ti oprostim. I, *molim te*, nemoj me pokušavati poljubiti...” Odmaknem se s njegovih prsa i pogledam ga. „Želim rješavati ogromne stvari jednu po jednu, a u ovom trenutku jedini je prioritet roditi ovu bebu. I ne želim si natovarivati još stresa ili zbunjenosti povrh svega što se već zbiva.”

On ohrabrujuće stisne obje moje ruke. „Jedna monumentalna životna promjena, pa tek onda druga. Shvaćam.”

Ryle stavi ruku na kvaku, ali zastane kao da je nešto zaboravio. Dotrči natrag do mene, sagne se i poljubi moj trbuh. „Udvostručit ću ti džeparac ako danas izađeš van”, kaže bebi.

Često priča bebi. Konačno sam se prije nekoliko tjedana osjećala dovoljno ugodno da mu dopustim da osjeti kako se beba miče, i otad on

ponekad dođe i priča mom trbuhu, a meni baš puno ne govori. No sviđa mi se to. Sviđa mi se kako je uzbuđen i sretan što će biti otac.

Uzmem deku kojom se Ryle sinoć pokrio kad je spavao na kauču i omotam se u nju. On sad već boravi ovdje tjedan dana, čekajući da počne porod. Isprva nisam bila sigurna je li to pametna zamisao, ali zapravo mi jako pomaže. Ja još spavam u sobi za goste. Treća spavaća soba sada je dječja soba, što znači da je glavna spavaća soba slobodna i on bi mogao spavati u njoj. Ali iz nekog razloga, radije spava na kauču. Mislim da sjećanja na ono što se dogodilo u toj sobi muče njega jednako koliko i mene, pa nijedno od nas uopće ne zalazi u nju.

Posljednjih nekoliko tjedana bili su stvarno dobri. Osim činjenice da između nas nema nikakvog tjelesnog odnosa, osjećam se da smo se nekako vratili na ono kako je nekada bilo. On još uvijek jako puno radi, ali kad ima slobodnu večer, počela sam večerati gore sa svima njima. No nikad ne jedemo sami, kao par. Sve što nalikuje na nešto što rade parovi, ja izbjegavam. Još uvijek se pokušavam usredotočiti na jednu po jednu monumentalnu promjenu, i dok se ova beba ne rodi i dok mi se ne ustale hormoni, odbijam donijeti odluku o svome braku. Sigurna sam da samo koristim trudnoću kao izgovor da odgodim neizbježno, ali trudnoća osobi dopušta da bude malo sebična.

Mobitel mi zazvoni i ja spustim glavu na kauč i zastenjem. Mobitel mi je čak u kuhinji. To je otprilike petnaest koraka odavde.

Ajoj.

Odgurnem se od kauča, ali ništa se ne dogodi.

Pokušam opet. *I još uvijek sjedim.*

Hvatam naslon stolice i podižem se gore. *Treća sreća.*

Kad ustanem, moja čaša vode prolije se po meni. Zastenjem... ali zatim se šokiram.

Uopće nisam držala čašu vode u ruci.

Isuse Bože.

Pogledam dolje, a voda mi curi niz nogu. Mobitel mi još uvijek zvoni na kuhinjskom pultu. Hodam – tj. gegam se – do kuhinje i odgovorim.

„Halo?”

„Hej, Lucy je! Brzo pitanje. Naša narudžba crvenih ruža je uništena u transportu, a danas imamo Levenbergov sprovod i oni su posebno tražili crvene ruže za kovčeg. Imamo li pričuveni plan?”

„Aha, nazovi cvjećarnicu na Broadwayu. Dužni su mi uslugu.”
„Dobro, hvala!”

Želim prekinuti vezu da nazovem Rylea i kažem mu da mi je puknuo vodenjak, ali čujem Lucy kako kaže: „Čekaj!”

Vratim mobitel na uho.

„Što se tiče onih računa. Želiš li da ih danas platim ili da čekam...”
„Možeš pričekati, u redu je.”

Ponovno želim prekinuti vezu, ali opet čujem svoje ime i rafal novih pitanja.

„Lucy”, kažem mirno, prekinuvši ju. „Morat ćeš me sutra nazvati. Mislim da mi je upravo puknuo vodenjak.”

Nastupi tišina. „O! JAO! IDI!”

Prekinem vezu, a u tom trenutku prvi znak boli proleti kroz moj trbuh. Trznem se i počnem nazivati Ryleov broj. On odgovori nakon prvog zvona.

„Moram se okrenuti?”

„Da.”

„O, Bože. Stvarno? Počelo je?”

„Da.”

„Lily!” kaže, a zatim se prekine veza.

Sljedećih nekoliko minuta skupljam sve što mi treba. Već sam spakirala torbu za bolnicu, ali sama sam sebi gnjusna pa uskočim pod tuš da se operem. Drugi nalet boli stigne oko deset minuta nakon prvog. Nagmem se naprijed i uhvatim se za trbuh, puštajući vodu da mi curi niz leđa. Pri samom kraju truda, čujem kako se otvaraju vrata kupaoalice.

„Ti si pod *tušem*?” kaže Ryle. „Lily, izlazi iz tuša, idemo!”

„Dodaj mi ručnik.”

Ryleova se ruka za nekoliko sekundi pojavljuje iza zavjese. Pokušavam se umotati u ručnik prije nego što maknem zavjesu. Čudno mi je to, skrivati svoje tijelo od vlastitog muža.

Ručnik je premalen. Prekriva me do cica, ali onda se otvara poput obrnutog slova V preko mog trbuha.

Dobijem još jedan trud kad zakoračim iz tuša. Ryle me prima za ruku i pomaže mi da ga prodišem, a zatim me otprati u spavaću sobu. Polako skupljam čistu odjeću koju ću odjenuti za bolnicu kad ga krišom pogledam.

On zuri u moj trbuh. Na licu mu je izraz koji ne mogu dešifrirati.

Pogledi nam se sretnu i ja na trenutak zastanem s onim što radim.

Prođe trenutak u kojem ne mogu reći kani li se on to namrštititi ili nasmiješiti. Lice mu se nekako iskrivi na oba načina, a zatim glasno izdahne i ponovno spusti pogled na moj trbuh. „Predivna si”, prošapće.

Probode me nešto u grudima, što nema nikakve veze s trudovima. Shvatim da on sada prvi put vidi moj goli trbuh. Sada prvi put vidi kako izgledam s bebom koja raste u meni.

Priđem mu i uzmem ga za ruku. Stavim je na svoj trbuh i držim je. On mi se smiješi, prelazi palcem naprijed i nazad. Trenutak je predivan. Jedan od boljih trenutaka.

„Hvala ti, Lily.”

To mu piše na licu, u načinu na koji dodiruje moj trbuh, u načinu na koji njegove oči gledaju moje. On meni ne zahvaljuje za ovaj trenutak, ili bilo koji trenutak koji je došao prije ovog. On meni zahvaljuje za sve trenutke koje sam mu dopustila da podijeli sa svojim djetetom.

Zastenjem, nagnuvši se naprijed. „Jebem ti sve.”

Predivan trenutak je gotov.

Ryle žustro uzima moju odjeću i pomaže mi se odjenuti. Podiže sve stvari koje mu govorim da ponese i krećemo prema dizalu. Polako. Imam trud na pola puta do dizala.

„Trebao bi nazvati Allysu”, kažem mu kad se isparkiramo iz garaže.

„Vozim. Nazvat ću je kad stignemo u bolnicu. I tvoju mamu.”

Kimam. Ja bi ih bez problema mogla nazvati, ali nekako samo želim da prvo sretno stignemo u bolnicu jer imam dojam da je ova beba stvarno nestrpljiva i želi debitirati baš ovdje, u autu.

Stižemo do bolnice, ali kad stignemo razmak između trudova je manji od minute. Do liječnikovog dolaska i smještanja u krevet, otvorena sam devet centimetara. Nije prošlo ni pet minuta, a već mi govore mi da tiskam. Ryle uopće nema šansu bilo koga nazvati, sve se događa tako brzo.

Sa svakim potiskom, stisnem Ryleovu ruku. U jednom trenutku pomislim kako je ta ruka koju stišćem važna za njegovu karijeru, ali on ne kaže ništa. Pušta me da je stišćem što jače mogu, i ja činim baš to.

„Glavica je skoro vani”, kaže doktor. „Još samo nekoliko potisaka.”

Ne mogu ni opisati sljedećih nekoliko minuta. To je košmar boli, teškog disanja i tjeskobe i čistog, nedvosmislenog ushićenja. I pritiska. Tako nevjerovatno jakog pritiska, kao da ću implodirati, a zatim: „Curica!” kaže Ryle. „Lily, dobili smo kćer!”

Otvorim oči i doktor mi je pokazuje. Vidim samo obrise jer su mi oči prepune suza. Kad je položi na moja prsa, to je apsolutno najveličanstveniji trenutak u mome životu. Odmah joj dodirnem crvene

usne i obraze i prste. Ryle preže pupčanu vrpцу, a kad ju odnesu od mene da je operu, osjećam se prazno.

Nakon nekoliko minuta ona je opet na mojim prsima, omotana u dekiću.

Ne mogu ništa osim zuriti u nju.

Ryle sjedne na krevet kraj mene i spusti dekiću ispod vrata da joj bolje možemo vidjeti lice. Izbrojimo joj prstiće na ručicama i nožicama. Ona pokušava otvoriti oči i mi pomislimo kako je to nešto najsmješnije na svijetu. Zijevne, i oboje se nasmiješimo i još se više zaljubimo u nju.

Kad medicinska sestra izađe iz sobe i konačno ostanemo sami, Ryle pita može li je uzeti u naručje. Podigne glavu s mog kreveta da bi oboje mogli ugodnije sjesti na krevet. Kad mu je dodam, položim glavu na njegovo rame i jednostavno ne možemo prestati zuriti u nju.

„Lily”, prošapće. „Gola istina?”

Kimnem.

„Ona je toliko ljepša od Marshallove i Allysine bebe.”

Smijem se i gurnem ga laktom.

„Šalim se”, prošapće.

No ja točno znam što je mislio. Rylee je predivna beba, ali naša kćer neće nikome držati svijeću.

„Kako ćemo je nazvati?” pita me. Nismo imali tipični odnos tijekom ove trudnoće, pa još nismo razgovarali o imenu bebe.

„Ja bih je željela nazvati po tvojoj sestri”, kažem, pogledavši ga. „Ili možda po tvome bratu?”

Ne znam što on misli o tome. Ja osobno mislim da bi za njega bilo nekako ljekovito nazvati našu kćer po njegovu bratu, ali možda on na to neće tako gledati.

Pogleda me, ne očekujući taj odgovor. „Emerson?” kaže. „To je baš slatko ime za curicu. Zvali bismo je Emma. Ili Emmy.” Ponosno se smiješi i gleda u nju. „Zapravo, savršeno je.” Saginje se i poljubi Emerson u čelo.

Nakon nekog vremena odmaknem se od njegova ramena kako bih ga mogla gledati dok je drži. Predivno ga je gledati ovako dok se bavi njome. Već vidim koliko ljubavi ima za nju samo u ovo kratko vrijeme koliko je poznaje. Vidim da će učiniti sve na svijetu da je zaštiti. Baš sve na svijetu.

I baš u tom trenutku konačno donesem odluku o njemu.

O nama.

O onome što je najbolje za našu obitelj.

Ryle je nevjerojatan na toliko načina. On je suosjećajan. On je brižan. On je pametan. On je karizmatičan. On je ambiciozan.

I moj otac je imao neke od tih kvaliteta. Nije baš bio suosjećajan prema drugima, ali bilo je trenutaka koje smo proveli zajedno kad sam znala da me volio. Bio je pametan. Bio je karizmatičan. Bio je ambiciozan. Ali ja sam ga toliko više mrzila nego što sam ga voljela. Bila sam slijepa na sve njegove najbolje karakteristike zahvaljujući svim tim uvidima o njemu koje sam dobila kad je bio u najgorem izdanju. Pet minuta svjedočenja njegovom najgorem izdanju ne bi se moglo iskupiti ni s pet godina njegovog najboljeg izdanja.

Pogledam u Emerson i pogledam u Rylea. I znam da moram učiniti ono što je najbolje za nju. Za odnos koji se nadam da će sagraditi sa svojim ocem. Ne donosim ovu odluku za sebe i ne donosim je za Rylea.

Donosim je za nju.

Kad me pogleda, smiješi se. Ali kad procijeni pogled na mom licu, smiješka nestane.

„Želim razvod.”

On dvaput trepne. Moje riječi ga pogode kao strujni udar. Tržne se i pogleda dolje u našu kćer, usukanih ramena. „Lily”, kaže, odmahujući glavom. „Molim te, ne čini to.”

Glas mu je molećiv, i meni je grozno što se cijelo vrijeme nadao da ću ga na kraju primiti natrag. Za to sam djelomično i ja kriva, znam to, ali mislim da nisam shvaćala koju ću odluku donijeti dok nisam prvi put primila svoju kćer u naručje.

„Daj mi još samo jednu šansu, Lily. *Molim te!*” Glas mu se slama od suza.

Znam da mu nanosim bol u najgore moguće vrijeme. Slamam mu srce u trenutku koji bi mu trebao biti najljepši u životu. Ali znam da ako to baš sada ne učinim, možda ga nikada neću moći uvjeriti zašto ne mogu riskirati da ga uzmem natrag.

Rasplačem se zato što ovo mene boli jednako koliko boli i njega. „Ryle”, kažem tiho. „Što bi ti učinio da te jednog dana ova mala djevojčica pogleda i kaže: *‘Tatice? Moj dečko me udario.’* Ryle, što bi joj ti rekao?”

Privlači Emerson na svoja prsta i zarije lice u vrh njezine dekice. „Prestani, Lily”, preklinje me.

Podignem se u uspravniji položaj na krevetu. Stavim ruku na Emersonina leđa i pokušam natjerati Rylea da me pogleda u oči. „Što ako ti dođe i kaže: *‘Tatice? Moj muž me gurnuo niz stube. Rekao je da je to bio nesretni slučaj. Što da radim?’*”

Ramena mu se počinju tresti, i po prvi put otkad sam ga upoznala, u očima su mu suze. Prave suze koje se sjure niz njegove obraze dok čvrsto drži svoju kćer uza se. I ja plačem, ali nastavljam. Zbog nje.

„Što ako...” Glas mi se slomi. „Što ako ti dođe i kaže: *‘Moj muž me pokušao silovati, tatice. Držao me i nakon što sam ga preklinjala da prestane. Ali kune se da to više nikad neće učiniti. Tatice, što da radim?’*”

On ljubi njezino čelo, i ljubi ga i ljubi, dok mu se suze slijevaju niz lice.

„Što bi joj rekao, Ryle? Reci mi. Moram znati što bi rekao našoj kćeri kad bi je povrijedio čovjek kojeg voli svim srcem.”

Iz prsa mu provali jecaj. Naginje se prema meni i ovije ruke oko mene. „Preklinjao bih je da ga ostavi”, kaže kroz suze. Usne su mu očajnički pritisnute na moje čelo i osjećam kako dio njegovih suza pada na moje obraze. Pomakne usta na moje uho i privije nas obje uz sebe. „Rekao bih joj da ona vrijedi *toliko* više. I *preklinjao* bih je da mu se ne vrati, koliko god je on silno volio. Ona je toliko vrednija od toga.”

Pretvorimo se u jecajuću masu suza i slomljenih srdaca i uništenih snova. Držimo jedno drugo. Držimo našu kćer. I koliko god težak bio ovaj izbor, prekidamo ovaj obrazac prije nego što taj obrazac slomi nas.

Vraća mi je i briše oči. Ustaje, još uvijek plačući. Još pokušava doći do daha. U posljednjih petnaest minuta izgubio je ljubav svoga života. U posljednjih petnaest minuta postao je otac predivne male djevojčice.

To petnaest minuta može učiniti nekoj osobi. Može je uništiti.

Može je spasiti.

Pokazuje prema hodniku, dajući mi do znanja da se mora otići sabrati. Tužniji je nego što sam ga ikad vidjela dok hoda prema vratima. Ali ja znam da će mi jednog dana zahvaliti zbog ovoga. Znam da će doći dan kad će shvatiti da sam odlučila ispravno za njegovu kćer.

Kad se vrata za njim zatvore, pogledam dolje u nju. Znam da joj ne pružam život koji sam sanjala za nju. Dom u kojem će živjeti s oba roditelja koji je vole i odgajaju je zajedno. Ali ne želim da živi kako sam ja živjela. Ne želim da vidi svoga oca u najgorem izdanju. Ne želim da ga vidi kad izgubi živce zbog mene tako da ga više ne može prepoznati. Zato što bez obzira na to koliko tijekom svoga života lijepih trenutaka možda

provede s Ryleom, iz vlastitog iskustva znam da će pamtit i samo one najgore.

Ciklusi postoje zato što ih je mukotrpno teško prekinuti. Treba astronomska količina boli i hrabrosti da bi se prekinuo poznati obrazac. Ponekad se čini lakše samo trčati u istim poznatim krugovima, umjesto suočiti se sa strahom od skoka i mogućnosti da se nećeš dočekati na noge.

Moja majka je kroz to prošla.

Ja sam to prošla.

I neka me vrag odnese ako dopustim mojoj kćeri da i ona prolazi kroz to.

Poljubim je u čelo i obećam je. „To prestaje sada. Sa mnom i s tobom. Ta priča završava s nama.”

Epilog

Probijam se kroz gužvu u ulici Boylston dok ne stignem do raskrižja. Usporim kolica i stanem na rub pločnika. Podignem sjenilo s kolica i pogledam u Emmy. Ona maše nožicama i smiješi se kao obično. Jako je sretna beba. Širi oko sebe neku zaraznu smirujuću energiju.

„Koliko je stara?” pita me neka žena. Stoji kraj nas na raskrižju i s divljenjem gleda u Emerson.

„Jedanaest mjeseci.”

„Predivna je”, kaže žena. „Izgleda isto kao vi. Imate identična usta.”

Nasmiješim se. „Hvala vam. Ali trebali biste vidjeti njezina oca. Definitivno ima njegove oči.”

Upali se zeleno i pokušam preteći gužvu dok jurimo preko ceste. Već pola sata kasnim, a Ryle mi je poslao dvije poruke. No on još nije iskusio svu divotu mrkvica. Danas će otkriti koji je to kaos jer sam u torbu spakirala brdo mrkvica.

Iselila sam se iz stana koji je kupio Ryle kad je Emerson imala tri mjeseca. Moj novi stan je bliže poslu pa na posao mogu pješice, a to je sjajno. Ryle se vratio u stan koji je kupio, pa kad uzmem u obzir posjete Allysi i Ryleove dane s Emerson, imam dojam da u njihovoj zgradi provodim skoro isto toliko vremena kao u svojoj.

„Emmy, skoro smo stigle.” Zađemo za ugao i ja tako jurim da nam se neki čovjek mora maknuti s puta i zaletjeti se u zid da ga ne bih pregazila. „Oprostite”, promrmljam i zaobilazim ga gledajući u pod.

„Lily?”

Stanem.

Polako se okrećem jer osjećam taj glas sve do nožnih prstiju. Samo su dva glasa u mom životu uzrokovala takvu reakciju, a Ryle više ne doseže tako daleko.

Kad ga pogledam, njegove plave oči škilje zbog sunca. Podigao je ruku da ih zakloni i smiješi se. „Hej.”

„Bok”, kažem, a moj mahniti mozak pokušava usporiti i dopustiti mi da se priberem.

On pogleda kolica i pokaže na njih. „Je li to... je li ovo tvoja beba?”

Kimam i on prilazi prednjem dijelu kolica. Čučne i nasmiješi joj se od uha do uha. „Opa. Prekrasna je, Lily”, kaže. „Kako se zove?”

„Emerson. Ali uglavnom je zovemo Emmy.”

On stavi prst u njezinu šačicu i ona počne mahati nožicama i tresti njegov prst naprijed i nazad. On zuri s divljenjem u nju neko vrijeme, a zatim se odmakne.

„Odlično izgledaš”, kaže.

Pokušavam da ne bude očito kako klizim pogledom po njemu, ali to je teško. On izgleda sjajno kao i uvijek ali sada ga prvi put gledam i ne pokušavam poreći kako je ispao nevjerojatno predivan. Daleko od onog beskućnika u mojoj spavaćoj sobi. A ipak... nekako potpuno isti.

Osjetim kako mi u džepu opet vibrira poruka. *Ryle*.

Pokažem niz ulicu. „Stvarno kasnimo”, kažem. „Ryle nas čeka već pola sata.”

Kad izgovorim Ryleovo ime, neka tuga se pojavi u Atlasovim očima, ali on ju pokušava prikriti. Kimne i polako se odmakne u stranu da možemo proći.

„Danas je ona kod njega”, pojasnim, rekavši više u tih pet riječi nego što bih uspjela u većini normalnih razgovora.

Vidim mu u pogledu kako mu je laknulo. Kima i pokazuje iza sebe. „Da, i ja kasnim. Otvorio sam prošlog mjeseca novi restoran na Boylstonu.”

„Opa. Čestitam. Moram uskoro dovesti mamu da provjerimo kakav je.”

On se smiješi. „Trebala bi. Samo mi javi i sredit ću da vam ja osobno kuham.”

Uslijedi nezgrapna stanka, a zatim pokažem niz ulicu. „Moramo...”

„Idite”, kaže uz smiješak.

Kimnem i spustim glavu te nastavim hodati. Nemam pojma zašto ovako reagiram. Kao da ne znam voditi normalan razgovor. Kad se odmaknem nekoliko metara, osvrnem se preko ramena. On se nije pomaknuo. Još me gleda dok odlazim.

Zađemo za ugao i vidim Rylea kako čeka kraj svog auta ispred cvjećarnice. Lice mu se ozari kad nas ugleda kako dolazimo. „Jesi li dobila moj e-mail?” Čučne i počne otkapčati Emerson.

„Da, o povlačenju one ogradice za bebe?”

On kima i izvlači je iz kolica. „Zar joj mi nismo kupili takvu?”

Pritisnem tipke da sklopim kolica, a zatim ih odvučem do stražnjeg dijela njegovog auta. „Jesmo, ali prije mjesec dana se potrgala. Bacila sam ju u smeće.”

On uskače u auto, a zatim dodirne Emersoninu bradu prstima. „Jesi li ti to čula, Emmy? Mamica ti je spasila život.” Ona mu se smiješi i zaigrano lupa po njegovom dlanu. Poljubi je u čelo, a zatim podigne njezina kolica i ubaci ih u auto. Ja zalupim vrata i nagnem se da joj dam jednu brzu pusu.

„Volim te, Emmy. Vidimo se večeras.”

Ryle otvara stražnja vrata da je stavi u sjedalicu. Pozdravim ga i žurno se uputim niz ulicu.

„Lily!” viče. „Kamo si krenula?”

Sigurna sam da je očekivao da ću se uputiti prema vratima svoje cvjećarnice, jer već ionako kasnim s otvaranjem. Vjerojatno bih trebala, ali neki dosadni osjećaj u želucu ne želi nestati. Moram nešto učiniti u vezi s tim. Okrenem se i krenem hodati natraške. „Nešto sam zaboravila obaviti! Vidimo se kad je pokupim večeras.”

Ryle podigne Emersoninu ruku i oni mi mašu na pozdrav. Čim zađem za uglom, potrčim najbrže što mogu. Izbjegava ljude, u nekoliko ih se zaletim i jedna žena me opsuje, ali sve se to isplatilo kad ugledam njegov potiljak.

„Atlase!” vičem. On se uputio u suprotnom smjeru pa se nastavim probijati kroz gužvu. „Atlase!”

On stane, ali se ne okreće. Naginje glavu kao da nema povjerenja u svoje uši.

„Atlase!” opet povičem.

Ovoga puta kad se okrene, okrene se znajući što ga čeka. Pogledi nam se sretnu i nastupi stanka od tri sekunde tijekom koje samo zurimo jedno u drugo. Ali onda oboje počnemo hodati jedno prema drugom, a odlučnost nam se vidi u svakom koraku. Razdvaja nas dvadeset koraka.

Deset.

Pet.

Jedan.

Nijedno od nas ne napravi taj zadnji korak.

Ostala sam bez daha, uspuhana sam i živčana. „Zaboravila sam ti reći Emersonino srednje ime.” Stavim ruke na bokove i izdahnem. „Ono je Dory.”

On ne reagira istog trenutka, no zatim mu se oči tek neznatno naboraju u kutovima. Usta mu se trznu kao da pokušava obuzdati smiješak. „Kako savršeno ime za nju.”

Kimnem i nasmiješim se, a onda zastanem.

Ne znam što bih sada trebala učiniti. Samo sam željela da on to zna, ali sad kad sam mu to rekla, zapravo nisam razmišljala što bih sljedeće trebala učiniti ili reći.

Opet kimnem, zatim se osvrnem oko sebe i pokažem palcem iza ramena. „Onda... mislim da valjda trebam...”

Atlas zakorači naprijed, zgrabi me i žestoko me privuče na svoja prsa. Čim ovije ruke oko mene, ja zatvorim oči. Ruka mu krene do mog potiljka i on me samo drži uza se mirnu dok stojimo, okruženi užurbanom ulicom, automobilskim trubama, ljudima koji nas okrznu dok u žurbi prolaze kraj nas. On nježno poljubi moju kosu, a svega toga oko nas nestane.

„Lily”, kaže tiho. „Mislim da je moj život sada dovoljno dobar za tebe. Pa kad god budeš spremna...”

Grčevito držim njegovu jaknu, a lice mi je čvrsto pritisnuto o njegova prsa. Odjednom se osjećam kao da opet imam petnaest godina. Vrat i obrazi mi se zajapure zbog njegovih riječi.

Ali ja *nemam* petnaest godina.

Ja sam odgovorna odrasla osoba s djetetom. Ne mogu samo dopustiti da me preuzmu tinejdžerski osjećaji. Barem ne bez malo hrabrenja.

Odmaknem se i pogledam ga. „Doniraš li ti novac humanitarnim udrugama?”

Atlas se zbunjeno smije. „Da, nekoliko njih. Zašto?”

„Želiš li jednog dana imati djecu?”

On kima. „Naravno da želim.”

„Misliš li da ćeš jednog dana željeti napustiti Boston?”

On odmahuje glavom. „Ne. Nikada. Sve je ovdje bolje, sjećaš se?”

Njegovi odgovori daju mi potrebno ohrabrenje. Smiješim mu se. „Okej. Spremna sam.”

Čvrsto me privuče k sebi i ja se nasmijem. S obzirom na sve što se dogodilo od onog dana kad se pojavio u mom životu, nikad nisam očekivala ovakav ishod. Jako sam to željela, ali do danas nisam bila sigurna da će se to ikad dogoditi.

Zatvorim oči kad osjetim kako su se njegove usne spustile na onu točku na mojoj ključnoj kosti. On me tamo nježno poljubi, a osjećaj je isti kao kad me prvi put, tako davno, poljubio u to isto mjesto. Prinosi usta mome uhu i šaptom reče: „Lily, sada možeš prestati plivati. Konačno smo stigli na obalu.”

Bilješka autorice

*Savjetujemo da sljedeći dio pročitate nakon knjige,
jer sadrži spojler.*

Najranija sjećanja iz moga djetinjstva sežu u razdoblje kad sam imala dvije i pol godine. Na vratima moje sobe nije bilo vrata, već samo plahta koja je bila pričvršćena za dovratnik. Sjećam se da sam čula oca kako viče, pa sam provirila iza plahte i ugledala ga kako podiže televizor i baca ga na moju majku, oborivši je na pod.

Mama se razvela od njega prije mog trećeg rođendana. Nakon toga, sve uspomene na moga oca su bile lijepe. Nikad nije izgubio živce sa mnom ni s mojim sestrama, usprkos činjenici da mu se to s mojom majkom vrlo često događalo.

Znala sam da je njihov brak bio nasilan, no moja majka nikad nije govorila o tome, jer bi onda morala govoriti ružno o mome ocu, što nikad nije činila. Nije željela da moj odnos s njime bude opterećen napetošću koja je vladala među njima. I zbog toga duboko cijenim roditelje koji ne uvlače djecu u vlastite drame tijekom i nakon raspada veze.

Jednom sam upitala oca zašto je bio tako nasilan muž. Odgovorio mi je vrlo iskrenom pričom o njihovom odnosu. Tijekom braka s mojom majkom, bio je alkoholičar i priznao mi je da se nije odnosio dobro prema njoj. Štoviše, rekao mi je kako ju je jednom toliko snažno udario da su mu se u kontaktu s njenom lubanjom smrskala dva zgloba šake.

Moj se otac cijeli život kajao zbog svega što je učinio mojoj majci. Zlostavljanje vlastite žene bilo je najgora pogreška koju je ikad učinio, no rekao mi je da će uvijek biti ludo zaljubljen u nju, sve do svoje smrti.

Mislim da je to vrlo blaga kazna za sve što je morala pretrpjeti.

Kad sam odlučila napisati ovu priču, prvo sam zatražila dozvolu od svoje majke. Rekla sam da je želim napisati za žene poput nje, kao i za sve one ljude koji ne razumiju žene poput moje majke.

I ja sam nekoć bila jedna od tih ljudi.

Moja majka nije bila slaba osoba. Nikad je nisam mogla zamisliti kao nekoga tko bi oprostio čovjeku koji ju je stalno zlostavljao. No pišući ovu knjigu i uživljavajući se u mentalni sklop glavne junakinje, vrlo sam brzo shvatila da to nije baš crno i bijelo kao što se doima izvana.

Pišući ovu knjigu, u više sam navrata htjela promijeniti osnovni zaplet. Nisam htjela da Ryle ispadne onakav kakav je morao ispasti, jer sam se u prvih nekoliko poglavlja zaljubila u njega, baš kao i Lily. Baš kao što se moja majka zaljubila u moga oca.

Prvi incident u kuhinji između Rylea i Lily opisuje ono što se dogodilo kad je moj otac prvi put udario moju majku. Ona je radila složenac za večeru, a on je bio pijan. Izvadio je posudu iz pećnice ne rabeći kuhinjske rukavice. Mama se nasmijala jer joj je to bilo smiješno, na što je on odreagirao udarivši je tako jako da je odletjela na drugi kraj kuhinje.

Odlučila mu je oprostiti taj jedan incident, jer su njegova isprika i krivnja bile uvjerljive. Ili barem dovoljno uvjerljive da opravdaju činjenicu kako bi je slomljeno srce nakon prekida boljelo više od pružanja druge prilike voljenom muškarcu.

Incidenti koji su nakon toga uslijedili bili su slični tom prvom. Moj otac bi se svaki put kajao i obećavao da se to više nikad neće ponoviti. Mama je naposljetku shvatila da su to samo prazna obećanja, no tada je već imala dvije kćeri i nije imala novca da ga napusti. I, za razliku od Lily, moja majka nije imala puno podrške. Nije bilo lokalnih utočišta za žene. Tada nije bilo ni dovoljno državne potpore. Ostaviti muža pod takvim uvjetima bilo je vrlo riskantno, jer je to značilo da možda nećemo imati krov nad glavom, no za nju je čak i to bilo bolje rješenje od ostanka.

Moj otac je umro prije nekog vremena, kad sam imala dvadeset i pet godina. Nije bio osobito dobar otac, i definitivno nije bio dobar muž. No zahvaljujući mojoj majci, koja je uspjela razbiti obrazac zamjeranja prije nego što on razbije nas, uspjela sam ostvariti vrlo prisan odnos s njime. A to nije bilo nimalo lako. Kad ga je ostavila, ja sam imala tri godine, a moja sestra je bila tek napunila pet. Pune smo dvije godine jele samo grah i tjesteninu sa sirom. Podizala je dvije kćeri kao samohrana majka bez fakultetskog obrazovanja i praktično bez ikakve pomoći. No njezina ljubav prema nama dala joj je snage da poduzme taj zastrašujuće težak korak.

Meni, dakako, nije bila namjera prikazati Ryleovu i Lilynu situaciju kao tipičan primjer obiteljskog nasilja, niti sam kanila likom Rylea opisati većinu zlostavljača. Svaka situacija je drukčija i svaki je ishod različit. Ja sam odlučila oblikovati Lilynu i Ryleovu priču prema onoj mojih roditelja. Ryle je u mnogočemu sličan mome ocu. Obojica su naočiti, puni razumijevanja, duhoviti i pametni muškarci – ali povremeno se neoprostivo ponašaju.

Lily također u mnogočemu podsjeća na moju majku. Obje su privržene, inteligentne i jake žene koje su se jednostavno zaljubile u muškarce u koje se nikad ne bi smjele zaljubiti.

Dvije godine nakon što je ostavila moga oca, moja majka je upoznala moga očuha, koji je bio oličenje dobrog muža. Uspomene na njihov odnos tijekom moga odrastanja oblikovale su viziju braka kakav sam priželjkivala za sebe.

I kad sam se konačno odlučila udati, najteže mi je bilo kad sam svojem biološkom ocu morala priopćiti da me neće on voditi do oltara, nego moj očuh.

Osjećala sam da to moram učiniti, iz više razloga. Moj očuh je bio znatno bolji muž od moga oca. Moj očuh je skrbio za nas financijski znatno bolje od moga oca. I očuh nas je odgajao kao da smo njegove

vlastite kćeri, ne uskraćujući nam ni u kojem trenutku odnos s našim biološkim ocem.

Sjećam se tog dana, kad sam sjedila sa svojim ocem u njegovoj dnevnoj sobi mjesec dana prije moga vjenčanja. Rekla sam mu da ga volim, ali ću zamoliti svoga očuha da me otprati do oltara. Bila sam spremna na sve reakcije i protuargumente koje sam mogla zamisliti. No ono što mi je odgovorio nisam očekivala.

Tata je samo kimnuo glavom i rekao: „Colleen, on te je odgojio i zaslužuje biti uz tebe na tvom vjenčanju. Nemoj osjećati krivnju zbog toga, donijela si ispravnu odluku.”

Znam da ga je moja odluka duboko zaboljela, ali je svejedno odlučio postupiti kao nesebičan otac koji ne samo da poštuje moju odluku, nego želi da je i ja poštujem.

Sjedio je među gostima na mojem vjenčanju i gledao kako drugi muškarac vodi njegovu kćer prema oltaru. Znam da su se mnogi pitali zašto me nisu jednostavno obojica otpratili do oltara, no sad kad razmišljam o tome, shvaćam da sam tu odluku zapravo donijela iz poštovanja prema mojoj majci.

Nije se tu radilo ni o mome ocu ni o mome očuhu. To sam učinila radi nje. Zamolivši ga da me preda mojem budućem mužu, željela sam iskazati čast čovjeku koji se prema mojoj majci ophodio onako kako ona zaslužuje.

Prije sam uvijek govorila da pišem isključivo radi zabave. Ne želim nikoga educirati, uvjeravati niti informirati.

Ova knjiga je drukčija. Ovo mi nije bilo zabavno. To je nešto najnapornije što sam ikad napisala. Bilo je trenutaka kad sam željela izbrisati sve prizore u kojima je Ryle zlostavljao Lily. Željela sam ponovno napisati prizore u kojima mu je ona to oprostila i zamijeniti je nekom čvršćom, otpornijom ženom – glavnom junakinjom koja bi donosila

samo ispravne odluke i uvijek u pravo vrijeme. No to onda ne bi bili junaci o kojima sam pisala.

I to ne bi bila priča koju sam željela ispričati.

Htjela sam napisati nešto što bi realistično predložilo situaciju u kojoj se našla moja majka – i koja snalazi mnoge žene. Željela sam istražiti ljubavni odnos između Lily i Rylea da mogu osjetiti ono što je moja majka osjećala kad je odlučila ostaviti moga oca – muškarca kojeg je voljela svim srcem.

Katkad se zapitam koliko bi drukčiji bio moj život da moja majka nije donijela takvu odluku. Ostavila je voljenu osobu kako njene kćeri ne bi odrastale misleći da je takav odnos u redu. Moju majku nije spasio drugi muškarac – nije se pojavio nikakav princ na bijelom konju. Ona je potpuno sama odlučila ostaviti moga oca, bez ičije pomoći, znajući da je čekaju poteškoće druge vrste, uz dodatni stres samohranog majčinstva. Bilo mi je veoma važno da lik Lily bude jednako snažan. Lily je na kraju odlučila ostaviti Rylea radi dobrobiti njihove kćeri. Iako je postajala slaba mogućnost da će se on s vremenom možda promijeniti nabolje, neki su rizici ipak preveliki da bismo se u njih upuštali. Osobito kad smo se već više puta opekli nadajući se promjeni.

I prije nego što sam počela pisati ovu knjigu, osjećala sam duboko poštovanje prema svojoj majci. Sad kad je dovršena, i nakon što sam istražila samo djelić boli i patnje koju je moja majka morala pretrpjeti kako bi danas bila to što jest, mogu reći samo jedno:

Mama, kad odrastem, želim biti kao ti.

Zahvale

Iako je samo jedna osoba navedena kao autor ove knjige, ne bih je mogla napisati da nije bilo ovih ljudi:

Moje sestre. Voljela bih vas jednako i da mi niste sestre. Činjenica da dijelimo zajedničkog roditelja samo je dodatni plus.

Moja djeca. Vi ste moje najveće životno postignuće. Molim vas, nemojte me nikada natjerati da zažalim zbog ove izjave.

Weblich, CoHorts, TL Discussion Group, Book Swap i sve ostale grupe kojima se mogu obratiti kad god mi zatreba malo pozitivne energije. Ekipo, vi ste velikim dijelom zaslužni što mogu živjeti od pisanja knjiga, na čemu sam vam zahvalna.

Kompletan tim tvrtke Dystel & Goderich Literary Management. Hvala vam na trajnoj potpori i poticanju.

Svi u izdavačkoj kući Atria Books. Hvala što ste mi dane objavljivanja ove knjige učinili nezaboravnima. Ti su mi dani bili među najljepšima u životu.

Johanna Castillo, moja urednica. Hvala što si poduprla nastanak ove knjige. Hvala što si podupirala mene. Hvala što si bila najveća pobornica moje odluke da se bavim poslom iz svojih snova.

Ellen DeGeneres, jedna od samo četvero ljudi na svijetu za koje se nadam da ih nikada neću upoznati. Ti si svjetlost usred mraka. Lily i Atlas ti zahvaljuju što si im obasjala živote.

Moje beta čitatelje i najranije pobornike svih mojih knjiga. Vaša mišljenja, potpora i trajno prijateljstvo više su od onoga što zaslužujem. Volim vas, sve do jednoga.

Moja nećakinja. Uskoro ću te upoznati i neopisivo sam uzbuđena zbog toga. Bit ću tvoja omiljena teta.

Lindy. Hvala ti na životnim lekcijama, na tvom sam primjeru naučila što znači biti istinski nesebično ljudsko biće. I hvala što si sa mnom podijelila jednu od najmudrijih izreka koje sam ikad čula i koju nikada neću zaboraviti: „Ne postoje loši ljudi. Svi smo mi samo ljudi koji ponekad rade loše stvari.” Zahvalna sam što moja sestra ima tako divnu majku.

Vance. Hvala ti što si bio muž kakvog moja majka zaslužuje i otac kakav nisi morao biti.

Moj muž, Heath. Dobar čovjek prekrasne duše. Nisam mogla izabrati boljeg oca za svoju djecu, niti boljeg muškarca s kojim ću provesti život. Neizmjereno smo sretni što te imamo uza se.

Moja majka. Ti si nam bila sve, svima nama. To zna katkada biti teško, no ti nekako uspijevaš čak i u poteškoćama vidjeti blagoslove. Cijela naša obitelj ti je zahvalna do groba.

I zadnji, ali ne i manje važan, Eddie, moj vražji otac. Bitango stara, iako više nisi bio tu kad je ova knjiga izašla, znam da bi bio jedan od njenih najvećih poklonika. Ti si me naučio štošta o životu – uključujući i najvažniju lekciju o tome da ne moramo zauvijek ostati onakvi kakvi smo nekoć bili. Obećajem da te neću pamtiti onakvog kakav si bio u svojem najgorem razdoblju. Pamtit ću te onakvog kakav si bio u najboljim trenucima, a takvih je trenutaka bilo mnogo. Pamtit ću te kao osobu koja je uspjela prevladati nešto što je mnogima nesavladivo. Hvala ti što si postao jedan od mojih najbližijih prijatelja. I hvala što si me na dan mog vjenčanja podržao na način koji bi mnogim drugim očevima bio nezamisliv. Volim te. Nedostaješ mi.